

STEPHEN

CHIBOSKY

YOUNG

#1
New York Times
Bestseller

Jurnalul unui adolescent timid

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE
ACUM ȘI PE ECRANE

TREI

FICTION
CONNECTION

Stephen Chbosky

Jurnalul unui adolescent timid

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

TREI
2013

CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE:
Magdalena Mărculescu

Pentru familia mea

Partea I

25 august 1991

Dragă prietene,

M-am gândit să-ți scriu ție pentru că ea mi-a zis. Mi-a zis că știi să asculți și că înțelegi și că la o petrecere n-ai încercat să te culci cu tipa aia, chiar dacă ai fi putut să o faci. Te rog, nu încerca să ghicești cine este ea, pentru că atunci ai putea să-ți dai seama și cine sunt eu, și chiar n-aș vrea asta. N-am să folosesc nume adevărate, am să inventez altele sau am să folosesc unele banale — asta ca să te împiedic să dai de mine. Tot din motivul ăsta nu mi-am scris nici adresa pe plic. Dar n-am făcut-o cu nicio intenție rea. Sincer.

Doar am nevoie să știu că cineva acolo ascultă și înțelege și nu încearcă să se culce cu tipe, chiar dacă i s-ar ivi ocazia. Am nevoie să știu că există și astfel de oameni.

Cred că, dintre toți, tu ești singurul care înțelege, fiindcă dintre toți, tu ești singurul care trăiește cu adevărat și își dă seama ce înseamnă asta. Cel puțin, sper că e așa, pentru că oamenii vin la tine ca la un prieten pe care se pot baza — nu e deloc complicat. Cel puțin, asta am auzit.

Așadar, asta-i viața mea. Vreau să știi că sunt și fericit și trist, și mă chinui să înțeleg cum vine asta.

Poate că familia mea e de vină pentru felul în care mă simt, mai ales după ce anul trecut, în primăvară, prietenul meu Michael n-a mai venit la școală și am auzit vocea domnului Vaughn în difuzoare.

— Dragi băieți și fete, regret să vă informez că unul dintre elevii noștri a încetat din viață. Vom ține o slujbă de comemorare pentru Michael Dobson la adunarea de vinerea aceasta.

Habar n-am cum circulă veștile prin școală și de ce aproape întotdeauna se dovedesc adevărate. Poate că era în sala de mese. Mi-e greu să-mi aduc aminte. Dave, cel cu ochelari groși, ne-a spus că Michael s-a sinucis. Mama lui juca bridge cu una dintre vecinele lui Michael și au auzit împușcătura.

Nu-mi amintesc prea mult din ce s-a întâmplat după aceea, doar că fratele meu mai mare a venit în biroul domnului Vaughn și mi-a zis să nu mai plâng. Apoi, m-a luat de după umeri și mi-a zis să ies din starea aia până vine tata acasă. Pe urmă, ne-am dus să mâncăm cartofi prăjiți la McDonald's și m-a învățat să joc pinball. Chiar a glumit și a zis că din cauza mea a trebuit să chiulească o după-amiază de la școală și m-a întrebat dacă vreau să-l ajut să meșterească la Fordul lui Camaro. Cred că eram într-o stare destul de proastă fiindcă niciodată nu mă mai lăsase să-l ajut.

La ora de consiliere psihologică, ne-au rugat pe câțiva dintre noi care îl plăcuserăm cu adevărat pe Michael să spunem câteva cuvinte. Cred că se temeau că unii dintre noi vom încerca să ne sinucidem sau ceva de genul ăsta pentru că păreau foarte tensionați și unul dintre ei își tot atingea barba.

Bridget, care e nebună, a zis că ea se gândea uneori la sinucidere când începeau reclamele la televizor. A fost sinceră și asta i-a zăpăcit pe consilieri. Carl, care e drăguț cu toată lumea, a zis că el era foarte trist, dar n-ar putea niciodată să se sinucidă, pentru că e un păcat.

Unul dintre consilieri a mers pe la fiecare și în cele din urmă a venit la mine.

— Tu ce părere ai, Charlie?

Cel mai ciudat era că nu-l întâlnisem niciodată pe bărbatul ăsta fiindcă era un „specialist”, dar el îmi știa numele, chiar dacă nu purtam ecuson, ca la Ziua porților deschise.

— Păi, cred că Michael era un tip de treabă și nu înțeleg de ce a făcut-o. Sunt foarte trist, dar cred că și mai tare mă supără că nu înțeleg de ce a făcut-o.

Tocmai am recitat ce am scris și nu seamănă cu felul în care am vorbit eu. Mai ales în biroul ăla, pentru că plângeam în continuare. Nu m-am oprit deloc din plâns.

Consilierul a zis că el bănuia că Michael avea „probleme acasă” și n-avea cu cine să stea de vorbă despre asta. Poate de aceea se simțea atât de singur și s-a sinucis.

Atunci am început să țip la consilier că Michael ar fi putut să stea de vorbă cu mine. Și am început să plâng și mai tare. A încercat să mă liniștească spunându-mi că se referise la un adult, cum ar fi un profesor sau un consilier psihologic cu care să stea Michael de vorbă. Dar n-a mers și până la urmă fratele meu a venit cu mașina la școală și m-a luat.

Restul anului școlar profesorii s-au purtat diferit cu mine și mi-au dat note mai mari chiar dacă eu nu mă făceam mai deștept. Ca să-ți spun adevărul, cred că erau speriați din cauza mea.

La înmormântarea lui Michael a fost ciudat pentru că tatăl lui n-a plâns. Și trei luni mai târziu a părăsit-o pe mama lui Michael. Cel puțin, așa a zis Dave la cantină. Uneori mă gândesc la asta. Mă întreb cum era la Michael acasă seara, la cină sau când se uitau la televizor. Michael n-a lăsat niciun bilet sau, cel puțin, părinții lui nu l-au arătat nimănui. Poate că avea „probleme acasă”. Aș vrea să știu. Poate că așa mi-ar fi mai clar de ce mi-e atât de dor de el. Ar fi trist, dar măcar ar avea o explicație.

Ceea ce știu însă e că lucrul ăsta mă face să mă întreb dacă eu am „probleme acasă”, dar am impresia că unora li se întâmplă chestii mult mai grave. De exemplu, când primul prieten al surorii mele a început să iasă cu altă fată și sora mea a plâns tot weekendul.

Tata a zis:

— Unii o pățesc mult mai rău.

Iar mama a tăcut. Și asta a fost tot. O lună mai târziu, sora mea a cunoscut un alt băiat și a început iar să asculte muzică veselă. Și tata a continuat să muncească. Și mama a continuat să măture. Și fratele meu a continuat să-și repare mașina. Adică până când a plecat la colegiu la începutul verii. Joacă fotbal pentru Penn State, dar în vară a trebuit să-și ia examenele ca să poată juca.

Nu cred că în familia noastră e vreun copil preferat. Suntem trei, iar eu sunt cel mai mic. Fratele meu e cel mai mare. Joacă fotbal foarte bine și îi place mașina lui. Sora mea e foarte drăguță și foarte rea cu băieții și ea e mijlocia. Acum iau numai note maxime ca ea și de aceea toți mă lasă în pace.

Mama plânge mult la emisiunile de la televizor. Tata muncește mult și e un om cinstit. Mătușa Helen zicea că tata o să fie prea mândru ca să aibă criza vârstei de mijloc. De-abia acum înțeleg ce a vrut să spună fiindcă tata tocmai a împlinit patruzeci de ani și nimic nu s-a schimbat.

Mătușa Helen era persoana mea preferată din lume. Era sora mamei. Avusese numai note maxime la școală și îmi dădea cărți să citesc. Tata zicea că erau cam vechi pentru mine, dar mie-mi plăceau, așa

că ridică din umeri și mă lăsa să citesc.

Mătușa Helen a locuit cu familia noastră în ultimii ani ai vieții pentru că i s-a întâmplat ceva foarte rău. Nimeni n-a vrut să-mi spună, deși mereu am vrut să aflu. Când aveam în jur de șapte ani, n-am mai întrebat nimic despre asta pentru că puneam întruna întrebări, cum fac copiii, și mătușa Helen a început să plângă foarte tare.

Atunci tata mi-a dat o palmă și mi-a zis:

— Îți rănești sentimentele mătușii Helen!

Nu voiam să fac asta, așa că am încetat. Mătușa Helen i-a spus tatei să nu mă mai lovească niciodată în fața ei și tata a zis că asta e casa lui și că face ce vrea și mama a tăcut și la fel au făcut fratele și sora mea.

Nu-mi mai amintesc prea multe pentru că am început să plâng foarte tare și după o vreme tata i-a zis mamei să mă ducă în camera mea. Puțin mai târziu, mama a băut câteva pahare cu vin alb și mi-a povestit ce i se întâmplase surorii ei. Unii chiar au probleme mult mai mari decât mine. Serios.

Probabil că ar trebui să mă duc la culcare. E foarte târziu. Nu știu de ce am pus toate astea pe hârtie. Motivul pentru care ți-am scris această scrisoare e că mâine încep liceul și mi-e foarte frică.

Mereu cu drag,
Charlie

7 septembrie 1991

Dragă prietene,

Nu-mi place la liceu. Cantina se numește „Centru de nutriție”, ceea ce e ciudat. La orele mele de engleză avansată e o fată pe care o cheamă Susan. În gimnaziu, era foarte amuzant să stai în preajma ei. Îi plăceau filmele, iar frate-său, Frank, îi făcea casete cu o muzică grozavă, pe care ne-o dădea și nouă și o ascultăm. Dar, peste vară, și-a scos aparatul dentar, s-a făcut mai înaltă și mai drăguță și i-au crescut sânii. Acum, se prostește pe holuri, mai ales când sunt băieți prin preajmă. Și cred că e trist, pentru că nu pare prea fericită. Ca să-ți spun drept, nu-i place să recunoască faptul că vine la ora de engleză avansată și nu-i mai place să mă salute când ne întâlnim pe hol.

Când a fost la ședința cu consilierii despre Michael, Susan a spus că Michael îi mărturisise odată că e cea mai frumoasă fată din lume, cu tot cu aparatul ei dentar. Pe urmă, i-a cerut să „iasă cu el”, ceea ce însemna mare lucru în orice școală. În liceu așa i se spune, „ieșit în oraș”. Și s-au sărutat și au vorbit despre filme, iar lui Susan îi era tare dor de el pentru că fusese prietenul ei cel mai bun.

În același timp, e și ciudat, pentru că în mod normal băieții și fetele nu devin cei mai buni prieteni la mine la școală. Dar Michael și Susan erau. Cam cum era mătușa Helen și eu. Scuze, cam cum „eram eu și mătușa Helen”. Țasta e un lucru pe care l-am învățat săptămâna asta. Pe lângă folosirea corectă a punctuației.

Eu tac mai tot timpul și doar un băiat pe care-l cheamă Sean pare să mă bage în seamă. M-a așteptat după ora de sport și mi-a spus lucruri imature despre cum o să-mi facă o „vâlvoială”, adică, atunci când cineva îți bagă capul în toaletă și trage apa ca să-ți facă părul vâlvoi în apă. Părea în același timp nefericit, lucru pe care i l-am spus. După care s-a înfuriat și a început să dea în mine, iar eu am făcut ce m-a învățat fratele meu să fac. Fratele meu e un foarte bun luptător.

— Ataci la genunchi, beregată și ochi.

Ceea ce am și făcut. Și chiar că l-am altoit zdravăn pe Sean. După aia am început să plâng. Iar sora mea a trebuit să plece de la ora ei pentru elevii eminenți ca să mă ducă acasă cu mașina. Am fost chemat la cabinetul domnului Small, dar n-am fost suspendat și nici n-am primit altă pedeapsă pentru că un băiat i-a spus domnului Small adevărul despre bătaie.

— Sean a început. A fost legitimă apărare.

Și așa fusese. Pur și simplu, nu pricep de ce Sean a vrut să mă bată. Nu-i făcusem nimic. Sunt foarte mic de statură. E adevărat. Dar cred că Sean nu știa că pot să mă bat. Adevărul e că aș fi putut să-l rănesc mult mai rău. Și poate că așa ar fi trebuit. M-am gândit că s-ar putea să fiu nevoit s-o fac, dacă venea să-l bată pe băiatul care i-a spus domnului Small adevărul, dar Sean nu s-a luat de el. Așa că totul a fost dat uitării.

Unii copii se uită chiorâș la mine pe holuri pentru că eu nu-mi decorez dulapul și pentru că eu sunt cel care l-a cațit pe Sean și n-a mai putut să se oprească din plâns după aia. Cred că sunt o fire emotivă.

Mă simt foarte singur pentru că sora mea e ocupată cu rolul de cea mai mare din familia noastră. Fratele meu e ocupat să fie fotbalist la Penn State. După cantonament, antrenorul lui a spus că deocamdată e rezervă, dar, după ce învață care-i sistemul, o să facă parte din prima echipă.

Tatăl meu speră să-l vadă trecând la profesioniști și să joace pentru Steelers. Mama e bucuroasă doar pentru că în felul ăsta merge la colegiu fără taxe, pentru că sora mea nu joacă fotbal și n-ar fi avut destui bani ca să-i țină pe amândoi la colegiu. Tocmai de-aia vrea ca eu să învăț și să am numai note bune, ca să pot obține o bursă universitară.

Și asta am făcut până când am cunoscut un prieten aici. Speram să mă împrietenesc cu băiatul care a spus adevărul, dar cred că a vrut doar să fie băiat bun dându-l în gât pe Sean.

Mereu cu drag,
Charlie

11 septembrie 1991

Dragă prietene,

N-am timp prea mult pentru că profesorul de engleză avansată ne-a dat să citim o carte și mie-mi place să citesc cărțile de două ori. Întâmplător, cartea se numește *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Dacă n-ai citit-o, cred că ar trebui s-o citești, pentru că e foarte interesantă. Profesorul ne-a dat să citim pe rând, câteva capitole, dar mie nu-mi place să citesc cărțile așa. Acum am ajuns la jumătate, la prima citire.

În orice caz, motivul pentru care-ți scriu este că l-am văzut pe fratele meu la televizor. În mod normal, nu-mi plac prea mult emisiunile sportive, dar acum era o ocazie deosebită. Mama a început să plângă, iar tata i-a pus un braț pe după umeri, iar sora mea a zâmbit, ceea ce e ciudat pentru că fratele meu și sora mea se ceartă mereu când el vine acasă.

Dar fratele meu mai mare era la televizor și, până acum, a fost partea cea mai interesantă din primele mele două săptămâni la liceu. Îmi este tare dor de el, ceea ce e ciudat, pentru că atunci când era acasă nu vorbeam niciodată prea mult. Și nici acum nu vorbim, ca să fiu sincer.

Ți-aș spune ce post are în echipă, dar, cum am mai zis, mi-ar plăcea să rămân anonim pentru tine. Sper că înțelegi.

16 septembrie 1991

Dragă prietene,

Am terminat de citit *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Acum e cartea mea preferată din toate timpurile, dar, pe de altă parte, mereu mi se pare așa după ce citesc altă carte. Proful meu de engleză avansată m-a rugat să-i zic „Bill”, când nu suntem la ore, și mi-a mai dat o carte să citesc. Mi-a spus că mă pricep foarte bine la citit și că înțeleg limbajul și vrea să-i scriu un eseu despre *Să ucizi o pasăre cântătoare*.

I-am spus asta mamei mele și ea m-a întrebat de ce Bill nu mi-a recomandat să urmez ore de engleză de anul doi sau de penultimul an de liceu. Iar eu i-am explicat că Bill mi-a zis că alea sunt practic aceleași ore, dar cu cărți mai complicate, și că nu mi-ar fi de folos. Mama mi-a zis că nu e sigură că așa stau lucrurile și că o să discute cu el la ședința cu părinții. Pe urmă, m-a rugat s-o ajut să spele vasele, ceea ce am și făcut.

Sincer, nu-mi place să spăl vase. Îmi place să mănânc cu degetele, și din șervețel, dar sora mea zice că dacă fac asta e rău pentru mediu. Sora mea s-a înscris la Clubul Zilei Pământului de aici, din liceu, și acolo se întâlnește ea cu băieții. Toți sunt foarte drăguți cu ea și nu prea înțeleg de ce, decât poate datorită faptului că e frumoasă. Chiar se poartă urât cu băieții ăia.

Unul dintre ei e mort după soră-mea. N-am să-ți spun cum îl cheamă, dar am să-ți spun totul despre el. Are un păr castaniu foarte drăguț și îl poartă lung, prins în coadă. Cred că o să regrete asta când o să privească înapoi la viața lui. Îi mixează mereu melodii pe casete surorii mele, cu teme foarte specifice. Una se numea „Frunze de toamnă”. A pus acolo multe cântece cu The Smiths. Chiar a colorat de mână coperta. După ce filmul pe care l-a închiriat s-a terminat, băiatul a plecat, iar sora mea mi-a dat caseta.

— Vrei s-o iei tu, Charlie?

Am luat caseta, dar mă simțeam aiurea, pentru că el o făcuse pentru ea. Totuși, am ascultat-o. Și mi-a plăcut foarte mult. E un cântec acolo, se numește „Asleep”, pe care mi-ar plăcea să-l ascuți. I-am spus surorii mele despre el. Iar după o săptămână, mi-a mulțumit pentru că, atunci când băiatul ăsta a întrebat-o de casetă, ea i-a spus exact ce-i spusese eu despre cântecul „Asleep”, iar băiatul ăsta a fost foarte mișcat de cât de mult a însemnat pentru ea. Sper că asta înseamnă că voi fi bun la întâlnirile cu fetele, când o veni sorocul.

Totuși, trebuie să rămân la subiect. Asta-mi spune Bill să fac pentru că scriu cam la fel cum vorbesc. Cred că de-aia mi-a spus să scriu eseul despre *Să ucizi o pasăre cântătoare*.

Băiatul ăsta care-o place pe sora mea e întotdeauna respectuos cu părinții mei. Din acest motiv, maică-mii îi place foarte mult de el. Tata zice că e moale. Cred că de-aia sora mea îi face ce-i face.

Într-o seară, ea spunea lucruri foarte urâte despre cum nu s-a luat el în gură cu bătaușul clasei când avea cincisprezece ani sau cam așa ceva. Ca să-ți spun drept, nu prea eram atent la ciondăneala lor pentru că tocmai mă uitam la filmul pe care el îl închiriasse. Se ceartă tot timpul, așa că m-am gândit că filmul măcar era ceva diferit, dar m-am înșelat, fiindcă era partea a doua de la alt film.

În tot cazul, după ce ea l-a tot acuzat preț de vreo patru scene de film, adică vreo zece minute, băiatul a început să plângă. Să plângă rău de tot. M-am întors cu fața la el și sora mea a arătat cu degetul spre mine.

— Vezi, până și Charlie s-a luptat cu bătașul clasei. Vezi?

Iar băiatul ăsta s-a făcut roșu la față. Și s-a uitat la mine. Pe urmă, s-a uitat la ea. Și s-a răsucit și-a pocnit-o tare peste față. Tare de tot. Am încremenit pentru că nu-mi venea să cred că făcuse asta. Nu-i stătea în fire să dea în cineva. El era băiatul care făcea casete cu mixaje, pe teme diverse și cu coperte colorate, până când a pocnit-o pe soră-mea și a încetat să mai plângă.

Partea ciudată e că soră-mea n-a făcut nimic. Pur și simplu s-a uitat la el foarte tăcută. Tare ciudat a mai fost. Sora mea face urât dacă mănânci ton de care nu trebuie, și uite că acum un băiat tocmai o pocnise și ea nu reacționa în niciun fel. S-a înmuiat și s-a liniștit. Și mi-a cerut să plec, ceea ce am făcut. După ce-a plecat el, mi-a zis că urmau să „iasă în oraș” și să nu-i spun mamei sau tatei ce se întâmplase.

Cred că el i-a ținut piept „bătașului” din clasa lui. Și cred că asta are logică.

În weekendul acela, soră-mea a petrecut mult timp cu băiatul ăsta. Și au râs mult mai mult ca de obicei. Vineri seara, citeam din noua mea carte, dar am simțit că mi-a obosit creierul așa că am decis să mă uit la televizor. Și am deschis ușa de la subsol și i-am văzut pe sora mea și pe băiat dezbrăcați.

El era deasupra ei și ea își lăsase picioarele de o parte și de alta a canapelei. Și a țipat la mine în șoaptă.

— Ieși afară, perversule.

Așa că am plecat. A doua zi, ne-am uitat cu toții la fratele meu cum joacă fotbal. Iar soră-mea l-a invitat pe băiat la noi. Nu știu sigur când plecase noaptea trecută. Se țineau de mână și se purtau de parcă totul era minunat. Iar băiatul a spus ceva despre cum echipa de fotbal n-a mai fost aceeași de când fratele meu a absolvit, și tata i-a mulțumit. Iar când a plecat, tata a zis că băiatul ăsta devenea un tânăr de încredere, care știe să se descurce. Iar mama a tăcut. Sora mea s-a uitat la mine ca să se asigure că n-o să zic nimic. Și asta a fost tot.

— Da, este.

Atât a putut să spună sora mea. Și parcă-l văd pe băiatul ăsta făcându-și temele pentru școală și gândindu-se la sora mea dezbrăcată. Și parcă-i văd ținându-se de mână la meciurile de fotbal pe care nu le urmăresc. Și parcă-l văd pe băiat vomând într-un tufiș la vreo petrecere. Și o văd pe sora mea acceptând asta.

Și m-am simțit foarte rău pentru amândoi.

Mereu cu drag,
Charlie

18 septembrie 1991

Dragă prietene,

Nu ți-am spus până acum că fac ore de atelier, nu? Ei bine, fac astfel de ore și sunt orele mele preferate alături de ora de engleză avansată a lui Bill. Am scris eseul despre *Să ucizi o pasăre cântătoare* aseară și i l-am dat lui Bill azi-dimineață. Am hotărât să-l discutăm mâine, în pauza de prânz.

Idea e, totuși, că la orele de atelier avem un băiat pe care-l cheamă Nothing. Nu glumesc. Îl cheamă Nothing. Și e haios. Nothing și-a căpătat numele când băieții îl tachinau în gimnaziu. Acum cred că e în anul patru. Băieții au început să-i zică Patty când de fapt îl cheamă Patrick. Și Nothing le-a

spus: „Uite care-i treaba, ori îmi ziceți Patrick, ori nimic (Nothing)”.

Așa că băieții au început să-i zică Nothing. Și așa i-a rămas numele. La vremea aceea era proaspăt venit la noi în școală pentru că tatăl lui se însurase cu altă femeie din zona noastră. Cred că n-am să mai folosesc ghilimele pentru numele lui Nothing pentru că e enervant și îmi întrerupe șirul. Sper că n-o să ți se pară dificil de urmărit. O să am grijă să diferențiez lucrurile dacă apare ceva.

Deci, la ora de atelier, Nothing a început să-l imite într-un mod foarte amuzant pe profesorul nostru, domnul Callahan. Chiar și-a desenat pe față niște perciuni cu creion dermatograf. Haios foc. Când domnul Callahan l-a găsit pe Nothing făcând treaba asta lângă mașina de șlefuit, l-a bușit râsul, pentru că Nothing nu făcea din imitația asta ceva răuvoitor. Era doar foarte amuzant. Aș vrea să fi fost și tu acolo pentru că n-am mai râs atâta de când a plecat fratele meu. Frate-meu spunea bancuri cu polonezi, ceea ce știu că e rău, dar pur și simplu mă făceam că n-aud partea despre polonezi și ascultam bancurile. Haios.

A, apropo, sora mea mi-a cerut înapoi caseta cu „Frunze de toamnă”. Acum o ascultă tot timpul.

Mereu cu drag,
Charlie

29 septembrie 1991

Dragă prietene,

Am multe să-ți spun despre ultimele două săptămâni. O mare parte din ele sunt lucruri bune, dar sunt și o mulțime de lucruri rele. Din nou, nu știu de ce se întâmplă asta mereu.

Mai întâi, Bill mi-a dat un calificativ „satisfăcător” la eseul despre *Să ucizi o pasăre cântătoare* pentru că mi-a zis că îmi scriu propozițiile una după alta, fără pauze. Încerc să exersez acum să nu mai fac asta. Mi-a mai spus că ar trebui să folosesc cuvintele de vocabular pe care le-am învățat la ore, cum ar fi „corpulent” și „pizmă”. Le-aș folosi și aici, dar nu prea mi se pare că ar fi potrivite în acest format.

Ca să-ți spun drept, nu știu unde s-ar potrivi. Nu zic că n-ar trebui să le știm. Fără doar și poate că trebuie. Dar pur și simplu, de când sunt, n-am auzit pe nimeni să spună „corpulent” și „pizmă”. Și aici îi includ și pe profesori. Atunci, ce rost are să folosești cuvinte pe care nimeni altul nu le știe sau nu le poate rosti cu ușurință? Pur și simplu nu înțeleg.

Același lucru îl gândesc și despre unele vedete de cinema care sunt groaznic de privit. Unii dintre oamenii ăștia cred că au cel puțin un milion de dolari și totuși continuă să facă filme din astea. Îi muștruluiesc pe oamenii răi. Țipă la detectivii lor. Dau interviuri pentru reviste. Ori de câte ori văd o anumită vedetă pe coperta unei reviste, nu mă pot abține să-mi fie milă de ea, pentru că nimeni n-o respectă niciun pic și totuși continuă să-i ia interviuri. Iar toate interviurile spun același lucru.

Încep cu ce mănâncă ele în nu știu care restaurant. „În timp ce _____ mestecă delicat salată chinezească de pui, vorbește despre dragoste.” Și pe toate copertele scrie același lucru: „_____ vorbește despre ce înseamnă să fii vedetă, dragoste și noul său film / show de televiziune / album de succes”.

Cred că ar fi frumos ca vedetele să dea interviuri prin care să ne facă să înțelegem că sunt exact ca noi, dar, să-ți spun drept, am senzația că totul e o mare minciună. Problema e că nu știu cine minte. Și nu știu de ce revistele astea se vând așa de bine. Și nu știu de ce doamnele de la cabinetul stomatologic

se dau în vânt după ele. Cu o sâmbătă în urmă, eram la stomatolog și-am auzit această conversație:

— Ai văzut filmul? în timp ce arăta spre copertă.

— Da. L-am văzut cu Harold.

— Ce părere ai?

— E pur și simplu drăguță.

— Mda. Este.

— A, am găsit o rețetă nouă.

— Cu conținut mic de grăsimi?

— Îhâm.

— Ai ceva timp mâine?

— Nu. Ce-ar fi să-i zici lui Mike s-o trimită prin fax lui Harold?

— Bine.

Apoi, doamnele astea au început să vorbească despre vedeta de care-am pomenit mai devreme și amândouă aveau opinii foarte ferme.

— Cred că e o nerușinată.

— Ai citit interviul din *Good Housekeeping*?

— De-acum câteva luni?

— Îhâm.

— Rușinos.

— L-ai citit pe-ăla din *Cosmopolitan*?

— Nu.

— Dumnezeu, practic era același interviu.

— Nu știu de ce o ridică așa în slăvi.

Faptul că una dintre aceste doamne era mama mea m-a întristat din cale-afară pentru că maică-mea e frumoasă. Și ține mereu dietă. Uneori, tata îi zice că e frumoasă, dar ea nu-l aude. Apropo, tata e un soț foarte bun. E doar pragmatic.

După ce-am fost la dentist, mama m-a dus cu mașina la cimitir, unde sunt înmormântate o mulțime de rude de-ale ei. Tatei nu-i place să meargă la cimitir pentru că îi provoacă repulsie. Dar pe mine nu mă deranjează deloc să merg pentru că mătușa Helen e îngropată acolo. Mama a fost întotdeauna fata cea frumoasă, cum se zice, iar mătușa Helen a fost întotdeauna cealaltă fată. Chestia simpatică e că mătușa Helen n-a ținut niciodată dietă. Și mătușa Helen era „corpulentă”. Hei, am zis-o!

Mătușa Helen ne lăsa mereu pe noi, copiii, să stăm treji și să ne uităm la *Saturday Night Live* când eram mici și avea grijă de noi sau când locuia cu noi și părinții noștri se duceau prin vecini să se îmbete și să joace remi. Când eram mic de tot, îmi amintesc că m-am dus la culcare în timp ce fratele meu și sora mea au rămas cu mătușa Helen să urmărească *Love Boat* și *Fantasy Island*. Nu puteam niciodată să rămân treaz când eram așa de mic și îmi doream să pot, pentru că fratele și sora mea vorbesc uneori despre acele momente. Poate că e trist că acum acestea sunt amintiri. Dar poate că nu e trist. Și poate e doar faptul că noi am iubit-o pe mătușa Helen, mai ales eu, și asta era timpul pe care-l puteam petrece cu ea.

N-am să încep să-ți înșir amintiri despre seriale, în afară de unul, pentru că mi se pare că suntem la subiectul ăsta și am senzația că e ceva la care oricine se poate raporta într-o mică măsură. Și întrucât nu

te cunosc, mă gândesc că poate o să pot scrie ceva la care să te raportezi.

Toată familia stătea și se uita la episodul final din *M*A*S*H* și n-am să-l uit niciodată, deși eram foarte mic. Mama plângea. Sora mea plângea. Fratele meu se folosea de fiecare dram de tărie pe care-l avea să nu plângă. Iar tata a ieșit în timpul unuia dintre momentele finale ca să-și facă un sendviș. Acum, nu-mi amintesc prea mult despre episodul în sine pentru că eram prea mic, dar tata nu ieșea niciodată din cameră ca să-și facă sendviș, decât în pauzele cu reclame și chiar și atunci de obicei o trimitea pe mama. M-am dus în bucătărie și l-am văzut pe tata făcându-și un sendviș și... plângând. Plângea chiar mai tare decât mama. Și nu-mi venea să cred. Când a terminat, a pus la loc lucrurile în frigider și, după ce s-a oprit din plâns și s-a șters la ochi, m-a văzut.

Apoi, s-a apropiat de mine, m-a bătut ușurel pe umăr și mi-a zis:

— Țasta-i micul nostru secret, da, amice?

— Da, am spus.

M-a luat cu brațul în care nu ținea sendvișul și m-a dus în camera cu televizorul și m-a ținut în poală tot restul episodului. Iar la sfârșit, m-a ridicat, a închis televizorul și s-a întors către ceilalți.

Și tata a declarat:

— A fost un serial nemaipomenit.

Iar mama a spus:

— Cel mai bun.

Și sora mea a întrebat:

— Cât timp a durat?

Și fratele meu a răspuns:

— Nouă ani, proasto!

Și sora mea i-a răspuns:

— Tu ești... prost!

Și tata a spus:

— Terminați, imediat!

Și mama a intervenit:

— Ascultați-l pe tata.

Și fratele meu n-a spus nimic.

Și sora mea n-a spus nimic.

După câțiva ani, am aflat că fratele meu greșise.

M-am dus la bibliotecă să caut statisticile și am aflat că episodul pe care îl văzuserăm a fost cel mai urmărit dintre toate emisiunile din istoria televiziunii, ceea ce mi s-a părut uimitor, pentru că avusesem impresia că doar noi cinci îl urmăriserăm.

Știi... mulți copii de la școală își urăsc părinții. Unii dintre ei sunt bătuți. Iar alții sunt prinși în mijlocul unor vieți trăite greșit. Unii dintre ei sunt ca niște trofee pentru părinții lor, cu care să se fălească la vecini, ca niște decorații sau stele de aur. Iar unii pur și simplu vor să bea liniștiți.

În ceea ce mă privește, oricât de mult nu-i înțeleg pe mama și pe tata și oricât de milă mi-ar fi de ei uneori, nu pot decât să-i iubesc foarte mult. Mama merge la cimitir unde sunt oamenii pe care-i iubește. Tata a plâns la *M*A*S*H* și mi-a încredințat secretul lui și m-a lăsat să stau în poala lui și mi-a zis „amice”.

Apropo, n-am decât o singură carie și, cu toate că dentistul îmi spune tot timpul să folosesc așa dentară, nu pot.

Mereu cu drag,
Charlie

6 octombrie 1991

Dragă prietene,

Mi-e tare rușine. M-am dus deunăzi la meciul de fotbal de la liceu și nu știu prea bine de ce. Când eram mai mici, eu și Michael ne duceam la meciuri câteodată, cu toate că niciunul dintre noi nu era atât de popular încât să se ducă acolo. Era doar un loc unde mergeam în zilele de vineri, când nu voiam să ne uităm la televizor. Uneori, o vedeam pe Susan acolo, iar ea și Michael se țineau de mână.

Dar, de data asta, m-am dus singur, pentru că Michael nu mai e, și Susan își petrece acum timpul cu alți băieți, iar Bridget e tot nebună, și pe Carl l-a trimis maică-sa la școala catolică, iar Dave, cel cu ochelarii incomozi, s-a mutat din cartier. Eu doar mă uitam la oameni, să văd cine era îndrăgostit și cine venise doar să piardă vremea, și l-am văzut pe băiatul ăla de care-ți ziceam. Îți amintești de Nothing? Nothing era acolo la meciul de fotbal și era unul dintre puținii oameni care nu era adult și care chiar se uita la meci. Adică, se uita cu atenție la meci. Striga tot felul de chestii.

— Hai, Brad!

Așa-l cheamă pe fundașul nostru.

Acum, în mod normal, sunt foarte timid, dar Nothing părea genul de individ la care puteai pur și simplu să te duci la un meci de fotbal, chiar dacă erai cu trei ani mai mic și nu prea popular.

— Hei, ești coleg cu mine la atelier!

E o persoană foarte prietenoasă.

— Eu sunt Charlie, am zis, nu foarte sfios.

— Iar eu sunt Patrick. Și ea e Sam.

A arătat spre o fată foarte frumoasă de lângă el. Ea mi-a făcut cu mâna.

— Bună, Charlie.

Sam avea un zâmbet foarte drăguț.

Amândoi mi-au spus să stau jos, și amândoi păreau să vorbească serios, așa că m-am așezat. L-am ascultat pe Nothing cum urla spre teren. Și i-am ascultat analiza pe loc a meciului. Și mi-am dat seama că era un băiat care știa fotbal foarte bine. De fapt, știa fotbal la fel de bine ca fratele meu. Poate că ar trebui să-i zic lui Nothing „Patrick” de-acum încolo, pentru că așa s-a prezentat și pentru că așa îi zice și Sam.

Apropo, Sam are părul castaniu și niște ochi verzi foarte, foarte frumoși. Genul de verde care nu prea e cine știe ce. Ți-aș fi spus asta mai devreme, dar în luminile stadionului, totul părea un pic cam spălăcit. Abia când ne-am dus la Big Boy și Sam cu Patrick au început să fumeze țigară de la țigară am putut să mă uit bine la ea. Lucrul simpatic legat de Big Boy a fost faptul că Patrick și Sam n-au început să se dea de-ai casei, spunând glume pe care doar ei să le știe și făcându-mă să mă chinui ca să țin pasul cu ei. Nicidecum. Mi-au pus întrebări.

— Câți ani ai, Charlie?

— Cincisprezece.

— Ce vrei să faci când o să te faci mare?

— Încă nu știu.

— Care e formația ta preferată?

— Cred că The Smiths, fiindcă-mi place cântecul lor „Asleep”, dar nu sunt sigur dacă e așa, pentru că nu le știu prea bine celelalte cântece.

— Care e filmul tău preferat?

— Nu prea știu, serios. Toate mi se par la fel.

— Dar cartea ta preferată?

— *Dincoace de Paradis* de F. Scott Fitzgerald.

— De ce?

— Pentru că e ultima pe care-am citit-o.

Asta i-a făcut să râdă pentru că știau că fusesem sincer, nu o spuseseam ca să mă dau mare. Pe urmă mi-au zis ce preferințe au ei și am stat tăcuți o vreme. Am mâncat plăcintă de dovleac pentru că doamna de-acolo a zis că e de sezon, iar Patrick și Sam au mai fumat niște țigări.

Mă uitam la ei și păreau chiar fericiți împreună. Un fel bun de fericire. Și, cu toate că Sam mi se părea foarte frumoasă și drăguță, și era prima fată pe care mi-am dorit să o invit în oraș într-o zi, când o să știu să conduc mașina, nu mă deranja că avea un prieten, mai ales dacă era băiat bun, ca Patrick.

— De cât timp „ieșiți împreună”? i-am întrebat.

Atunci ei au început să râdă. Să râdă în hohote, de-a dreptul.

— Ce-i atât de amuzant? am întrebat.

— Suntem frați, mi-a spus Patrick, continuând să râdă.

— Dar nu semănați, am zis.

Atunci Sam mi-a explicat că, de fapt, erau frați vitregi, pentru că tatăl lui Patrick se însurase cu mama lui Sam. Am fost foarte bucuros să aflu asta, pentru că zău c-aș vrea să o invit cândva pe Sam în oraș. Mi-aș dori mult. E tare drăguță.

Totuși, mi-e rușine pentru că, în noaptea aia, am avut un vis ciudat. Eram cu Sam. Și amândoi eram dezbrăcați. Iar picioarele ei erau desfăcute peste marginile canapelei. Și m-am trezit. Și niciodată în viața mea nu m-am simțit așa de bine. Dar în același timp m-am simțit și rău pentru că am văzut-o goală fără permisiunea ei. Cred că ar trebui să vorbesc cu Sam despre asta și chiar sper ca asta să nu ne împiedice să născocim glumițe pe care să le știm numai noi. Ar fi foarte frumos dacă aș avea din nou un prieten. Mi-ar plăcea asta chiar mai mult decât o iubită.

Mereu cu drag,
Charlie

14 octombrie 1991

Dragă prietene,

Tu știi ce este „masturbarea”? Cred că știi, pentru că ești mai mare decât mine. Dar, pentru orice eventualitate, am să-ți spun. Masturbarea e atunci când îți freci organele genitale până ajungi la orgasm. Uau!

Mă gândeam că în filmele sau în show-urile alea de televiziune când ăia zic că fac o pauză de cafea, ar trebui să ia o pauză de masturbare. Dar, pe de altă parte, cred că asta ar scădea productivitatea.

Aici nu vreau decât să fiu simpatic. Nu am vorbit serios. Doar voiam să te fac să zâmbești. Totuși, acel „uau” l-am spus serios.

I-am zis lui Sam că am visat că noi doi stăteam întinși în pielea goală pe canapea și am început să plâng pentru că mă simțeam aiurea, și știi ce-a făcut? A râs. Dar nu un râs răutăcios. Un râs chiar drăguț, cald. A spus că i se pare că sunt simpatic. Și a mai spus că nu era nimic în neregulă dacă o visasem. Și m-am oprit din plâns. Sam m-a întrebat dacă o consideram frumoasă și i-am spus că mie mi se pare „adorabilă”. Sam m-a privit drept în ochi.

— Tu știi că ești prea mic pentru mine, Charlie? Știi asta?

— Da, știu.

— Nu vreau să-ți pierzi timpul gândindu-te la mine în felul ăla.

— N-am să-l pierd. A fost doar un vis.

Sam m-a strâns ușor în brațe și mi s-a părut ciudat pentru că în familie la mine nu se obișnuiește să ne strângem în brațe, exceptând-o pe mătușa Helen. Dar după câteva momente, i-am simțit parfumul lui Sam și i-am simțit corpul lipit de al meu. Și am făcut un pas înapoi.

— Sam, mă gândesc la tine în felul ăla.

Ea s-a uitat la mine și doar a clătinat din cap. Apoi, m-a luat pe după umeri și m-a condus pe hol. Ne-am întâlnit cu Patrick afară pentru că uneori nu aveau chef să se ducă la ore. Preferau să fumeze.

— Lui Charlie i s-a pus pata pe mine, Patrick, într-un stil charliesc!

— Așa, care va să zică?

— Încerc să mă abțin, am zis eu, și ei au început să râdă.

Apoi, Patrick a rugat-o pe Sam să plece, ceea ce ea a și făcut, și mi-a explicat niște lucruri, asta ca să știi cum să mă port în preajma altor fete și să nu-mi pierd timpul gândindu-mă în felul ăla la Sam.

— Charlie, ți-a spus cineva cum merge treaba?

— Nu cred.

— Ei bine, există reguli pe care le respecti aici nu pentru că vrei, ci pentru că ești nevoit. Pricepi?

— Cred că da.

— Bun. Să luăm fetele, de exemplu. Le copiază pe mamele lor și ce scrie în reviste și orice ca să știe cum să se poarte în preajma bărbaților.

M-am gândit la mame și la reviste și la orice-uri, și gândul m-a neliniștit, mai ales dacă e vorba și de televizor.

— Adică, nu e ca-n filme, unde fetelor le plac nemernicii sau ceva de genul ăsta. Nu-i așa simplu. Lor le place cineva care să le dea un scop.

— Un scop?

— Exact. Știi, fetelor le place ca băieții să fie o provocare. Le oferă un fel de mulaj în care să se potrivească felul cum se comportă. Ca o mamă. Ce-ar face o mamă dacă n-ar mai putea să se agite din pricina ta și să te pună să faci curat în cameră? Și ce-ai face tu fără grija ei și dacă nu te-ar pune să faci curat? Toți avem nevoie de o mămică. Iar o mamă știe asta. Și îi dă sentimentul că are un scop în viață. Pricepi?

— Mda, am spus, cu toate că nu pricepusem. Dar înțelesesem destul ca să pot spune „mda” și

totodată fără să mint.

— Ideea e că unele fete își închipuie că vor reuși să-i schimbe pe băieți. Și cel mai ciudat e că, dacă ajung cu adevărat să-i schimbe, se plictisesc. Le lipsește provocarea. Trebuie doar să le dai fetelor ceva timp ca să se gândească la o nouă modalitate de a face lucrurile. Unele dintre ele își vor da seama mai devreme. Altele, mai târziu. Și vor fi și unele care nu-și vor da seama niciodată. Eu nu mi-aș face prea multe griji în privința asta.

Dar cred că eu mi-am făcut griji în privința asta. Mi-am făcut griji în privința asta încă de când mi-a spus. Mă uit la oameni cum se țin de mână pe holuri și încerc să mă gândesc cum funcționează totul. La petrecerile de la școală, stau mai în spate, bat ritmul cu piciorul și mă întreb cât de multe cupluri dansează pe „cântecul lor”. Pe holuri, văd fetele purtând gecile băieților și mă gândesc la ideea de proprietate. Și mă întreb dacă e cineva cu adevărat fericit. Sper să fie. Chiar sper să fie.

Bill mă privea în timp ce mă uitam la oameni și, după ore, m-a întrebat la ce mă gândeam, și i-am spus. A ascultat, încuviințând din cap și scoțând sunete „afirmative”. Când am terminat, fața lui a căpătat expresia de „discuție serioasă”.

— Întotdeauna te gândești așa de mult, Charlie?

— E așa de grav?

Voiam doar să-mi spună cineva adevărul.

— Nu neapărat. Atât doar că uneori oamenii se folosesc de gândire ca să nu participe la viață.

— Și e așa de grav?

— Da.

— Totuși, eu cred că particip. Nu credeți că particip?

— Păi, dansezi la petrecerile astea?

— Nu sunt un foarte bun dansator.

— Îți dai întâlnire cu fetele?

— Păi, n-am mașină, și chiar dacă aș avea, n-aș putea s-o conduc pentru că am doar cincisprezece ani și oricum n-am cunoscut o fată care să-mi placă, în afară de Sam, dar sunt prea mic pentru ea și ar fi nevoie să conducă ea tot timpul, ceea ce nu mi se pare corect.

Bill a zâmbit și a continuat să-mi pună întrebări. Încet-încet a ajuns la „problemele de acasă”. Și i-am vorbit despre băiatul care face casete cu selecții, care a lovit-o pe sora mea și fiindcă ea mi-a zis doar să nu le spun tatei și mamei despre asta, m-am gândit că lui Bill pot să-i spun. După ce i-am spus, o expresie foarte serioasă s-a așternut pe fața lui și mi-a zis ceva ce nu cred c-o să uit semestrul ăsta sau vreodată.

— Charlie, noi acceptăm dragostea pe care credem c-o merităm.

N-am schițat niciun gest, am tăcut. Bill m-a bătut ușurel pe umăr și mi-a dat de citit altă carte. Mi-a spus că totul va fi OK.

De obicei mă duc acasă pe jos pentru că îmi dă senzația că am câștigat lucrul ăsta prin muncă. Ce vreau să spun e că mi-aș dori să pot să le povestesc copiilor mei că am mers pe jos la școală așa cum au făcut-o bunicii mei „pe vremuri”. E ciudat că-mi fac astfel de planuri ținând cont că n-am avut până acum nicio întâlnire cu vreo fată, dar cred că are logică. De regulă, îmi ia cam cu o oră mai mult să merg pe jos, prin comparație cu autobuzul, dar merită când vremea e frumoasă și aerul răcoros, cum a fost azi.

Când în sfârșit am ajuns acasă, sora mea stătea pe un scaun. Mama și tata stăteau în picioare în fața ei. Și am știut că Bill le dăduse telefon și le spusese. Și m-am simțit groaznic. Totul era din vina mea.

Sora mea plângea. Mama era foarte, foarte tăcută. Tata era singurul care vorbea. A spus că sora mea nu mai are voie să se întâlnească cu băiatul care o bătuse și că el urma să aibă în seara aceea o discuție cu părinții băiatului. Apoi sora mea a zis că totul fusese din vina ei, că ea îl provocase, dar tata a spus că asta nu era un motiv.

— Dar îl iubesc!

Nu o mai văzusem niciodată pe sora mea plângând așa.

— Nu, nu-l iubești.

— Te urăsc!

— Nu, nu mă urăști.

Tatăl meu poate să fie foarte calm uneori.

— El e toată lumea mea.

— Să nu mai spui niciodată lucrul ăsta despre nimeni. Nici măcar despre mine.

Asta a fost maică-mea.

Mama își alege cu mare atenție bățăliile și pot să vă spun un lucru despre familia mea. Când mama spune în sfârșit ceva, întotdeauna se face cum a zis ea. Și nici de data asta n-a fost altfel. Sora mea a încetat imediat să mai plângă.

După asta, tata a făcut un gest rar: a sărutat-o pe sora mea pe frunte. Apoi a ieșit din casă, s-a urcat în Oldsmobile-ul lui și a plecat. M-am gândit că poate se duce să stea de vorbă cu părinții băiatului. Și mi-a părut foarte rău pentru ei. La părinții băiatului mă refer. Pentru că tatăl meu nu pierde nicio luptă. Pur și simplu, nu le pierde.

Mama s-a dus apoi în bucătărie ca să-i pregătească surorii mele felul ei preferat de mâncare și atunci sora mea s-a uitat la mine.

— Te urăsc.

A pronunțat cuvintele pe un alt ton decât atunci când i le-a spus tatei. Cu mine chiar a vorbit serios. Cât se poate de serios.

— Te iubesc, a fost tot ce-am putut să-i spun în replică.

— Ești un ciudat, știai asta? Întotdeauna ai fost un ciudat. Toți spun asta. Mereu au spus asta.

— Încerc să nu mai fiu.

După care, m-am întors și m-am dus în camera mea, am închis ochii și, vârându-mi capul sub pernă, am lăsat liniștea să așeze lucrurile la locul lor.

Apropo, mă gândesc că ești curios să știi despre tatăl meu. Ne-a bătut când eram mici sau acum? M-am gândit că ai putea avea o astfel de curiozitate pentru că Bill a avut-o după ce i-am povestit despre băiatul ăla și sora mea. Ei bine, dacă te întrebi, nu ne-a bătut. Pe fratele și pe sora mea nici măcar nu i-a atins. Și singura dată când mi-a tras o palmă a fost când am făcut-o pe mătușa Helen să plângă. Și după ce ne-am calmat cu toții, s-a lăsat în genunchi în fața mea și mi-a zis că tatăl lui vitreg l-a bătut mult și, când era la colegiu, iar mama a rămas gravidă cu fratele meu mai mare, a luat hotărârea să nu-și bată niciodată copiii. Și că s-a simțit îngrozitor că totuși a făcut-o. Și că regreta enorm. Și că n-o să mai dea în mine niciodată. Și n-a mai făcut-o.

E doar mai încrunțat uneori.

Mereu cu drag,
Charlie

15 octombrie 1991

Dragă prietene,

Cred c-am uitat să-ți zic în ultima mea scrisoare că Patrick a fost cel care mi-a vorbit despre masturbare. Și cred c-am mai uitat să-ți spun și cât de des o fac acum, adică foarte des. Nu-mi place să mă uit la poze. Doar închid ochii și visez la o femeie pe care n-o cunosc. Și încerc să nu mă rușinez. Niciodată nu mă gândesc la Sam când o fac. Niciodată. Asta e foarte important pentru mine pentru că am fost așa de fericit când a spus „charliesc”, pentru că mi s-a părut că e o glumiță de-a noastră.

Într-o noapte, m-am simțit atât de vinovat, încât i-am promis lui Dumnezeu că n-am s-o mai fac niciodată. Așa că am început să folosesc pături, dar păturile sunt dureroase, așa că am început să folosesc perne, dar și pernele m-au durut, și am revenit la normal. N-am fost crescut într-un spirit prea religios, pentru că părinții mei au învățat la școala catolică, dar cred foarte mult în Dumnezeu. Doar că nu i-am dat niciodată un nume lui Dumnezeu, dacă înțelegi ce vreau să spun. Cu toate acestea, sper că nu L-am dezamăgit.

Apropo, tata a avut o discuție serioasă cu părinții băiatului. Mama băiatului s-a supărat foarte, foarte tare și a țipat la fiul ei.

Tatăl băiatului a tăcut. Iar tata nu s-a supărat pe ei. Nu le-a spus că au făcut „o treabă foarte proastă” prin modul cum și-au educat băiatul sau ceva de genul ăsta.

Din punctul lui de vedere, singurul lucru important era să le obțină ajutorul ca să-l țină pe băiat departe de fiica lui. Odată stabilit lucrul ăsta, i-a lăsat să se ocupe de familia lor și a venit acasă să se ocupe de a lui. Cel puțin, așa s-a exprimat.

Singurul lucru pe care l-am întrebat într-adevăr pe tata a fost dacă băiatul avea probleme acasă. Dacă bănuia că părinții îl băteau pe copilul lor. Mi-a spus să-mi văd de treaba mea. Pentru că nu știa și n-ar fi întrebat niciodată una ca asta și nici nu i se părea că are vreo importanță.

— Nu toată lumea are o poveste lacrimogenă, Charlie, și chiar dacă ar avea, nu e o scuză.

Asta e tot ce-a spus. După aceea, ne-am dus să ne uităm la televizor.

Sora mea e încă supărată pe mine, dar tata spune că am procedat corect. Sper că așa e, deși uneori e greu să-ți dai seama.

Mereu cu drag,
Charlie

28 octombrie 1991

Dragă prietene,

Îmi pare rău că nu ți-am mai scris de două săptămâni, dar am încercat să „particip”, cum mi-a spus Bill. E ciudat, pentru că uneori, citesc o carte și cred că sunt oamenii din carte. De asemenea, când scriu scrisori, îmi petrec următoarele două zile gândindu-mă la lucrurile pe care le-am lămurit în scrisorile alea. Nu știu dacă asta e bine sau rău. Cu toate acestea, încerc să particip.

Apropo, cartea pe care mi-a dat-o Bill este *Peter Pan* de J. M. Barrie. Știu la ce te gândești. Desenul animat Peter Pan cu băieții pierduți. De fapt, cartea e mult mai bună. E despre un băiat care refuză să se maturizeze, iar când Wendy crește, el se simte trădat. Cel puțin asta am înțeles eu din ea. Cred că Bill mi-a dat cartea ca să-mi servească un fel de lecție.

Vestea bună e că am citit cartea și, datorită naturii ei fanteziste, n-am putut să-mi închipui că mă aflu în carte. În felul ăsta am putut să particip și să continui să citesc.

Din perspectiva participării mele la lucruri, încerc să mă duc la evenimentele sociale care se organizează la mine în școală. E prea târziu ca să mă mai înscriu în vreun club sau ceva de genul ăsta, dar tot încerc să merg la lucrurile la care pot să mă duc. Chestii precum meciul de fotbal și dansul organizate cu ocazia revederilor cu foștii elevi, cu toate că n-am o prietenă.

Nu-mi pot imagina că mă voi întoarce vreodată acasă pentru un astfel de eveniment, după ce voi fi plecat de aici, dar a fost amuzant să mă prefac că aș face-o. I-am găsit pe Patrick și pe Sam așezați pe locurile lor obișnuite de la peluză, și am început să mă port ca și cum nu i-aș mai fi văzut de un an, cu toate că-i văzusem chiar în după-amiaza aceea la masă, când mi-am mâncat portocala, iar ei au fumat.

— Patrick, tu ești? Și Sam... ce mult a trecut. Cine bate? Doamne, greu mai e la liceu. Profesorul meu m-a pus să citesc douăzeci și șapte de cărți în weekendul ăsta, iar prietena mea m-a rugat să-i scriu niște pancarte pentru demonstrația de marți. Las' să știe administratorii ăia că suntem puși pe treabă. Tata e ocupat cu mișcările lui de golf, iar mama nu-și mai vede capul de-atâta tenis. Trebuie să facem asta din nou. Aș mai sta, dar trebuie s-o iau pe sora mea de la seminarul despre emoții. Face progrese reale. Mă bucur că v-am văzut.

Și apoi am plecat. M-am dus la chioșc și am cumpărat trei cutii de nachos și o cutie de cola dietetică pentru Sam. Când m-am întors, m-am așezat și i-am dat cutiile de nachos lui Patrick și lui Sam cutia de cola. Iar Sam a zâmbit. Ce e grozav la Sam e că ei nu i se pare că-s nebun fiindcă mimez că fac diverse lucruri. Nici lui Patrick nu i se pare, dar el era prea ocupat să se uite la meci și să țipe la Brad, fundașul.

Sam mi-a spus în timpul meciului că urmau să se ducă acasă la un amic la o petrecere. Apoi, m-a întrebat dacă vreau să merg, iar eu am spus că da, pentru că n-am mai fost până atunci la vreo petrecere. Văzusem una la mine acasă, totuși.

Părinții mei s-au dus la Ohio, la un văr îndepărtat, care ori era înmormântat, ori se căsătorea, nu-mi aduc aminte exact. Și l-au lăsat pe fratele meu să aibă grijă de casă. Avea șaisprezece ani pe atunci. Frate-meu a profitat de ocazie ca să organizeze o mare petrecere cu bere și de toate. Mi s-a ordonat să rămân în camera mea, ceea ce a fost OK pentru că acolo și-au lăsat toți hainele și era distractiv să caut lucruri prin buzunarele lor. Cam din zece în zece minute, o fată și un băiat beat intrau în camera mea să vadă dacă pot să și-o tragă acolo sau ceva de genul ăsta. Apoi, mă vedeau și plecau. Mai exact, în afară de un cuplu anume.

Cei doi, despre care am aflat ulterior că erau foarte populari și se iubeau, au intrat în camera mea și m-au întrebat dacă mă deranjează că o folosesc și ei. Le-am zis că fratele și sora mea mi-au spus să stau acolo, iar ei m-au întrebat dacă pot totuși s-o folosească, chiar dacă stau și eu acolo. Am spus că nu văd de ce nu, așa că cei doi au închis ușa și-au început să se sărute. Se sărutau cu mare foc. După câteva minute, băiatul și-a băgat mâna pe sub cămașa fetei, iar ea a început să protesteze.

— Haide, Dave.

— Ce e?

— E puștiul ăsta aici.

— Nu-i nimic.

Și băiatul a continuat să se ocupe de cămașa fetei și, cu cât ea se împotriva, cu atât el continua să-și facă treaba. După câteva minute, ea a încetat să mai protesteze, iar el i-a dat cămașa jos și-am văzut că avea un sutien alb, cu dantelă. Sincer, n-am mai știut ce să fac în acel moment. Foarte curând, el i-a dat jos și sutienul și a început s-o sărute pe sâni. După care și-a vârât mâinile în pantalonii ei și ea a început să geamă. Cred că amândoi erau foarte beți. El a dat să-i scoată pantalonii, dar ea a început să plângă tare, așa că băiatul a întins mâna spre propriii pantaloni. Și-a dat jos pantalonii și chiloții până la genunchi.

— Te rog, Dave, nu!

Dar băiatul a început să-i vorbească blând despre cât de bine arată, iar ea i-a apucat penisul cu ambele mâini și-a început să-l frece. Aș fi vrut să pot descrie asta ceva mai frumos, fără să folosesc cuvinte precum „penis”, dar așa s-a întâmplat.

După câteva minute, băiatul i-a apăsat fetei capul în jos, iar ea a început să-i sărute penisul. Plângea în continuare. În sfârșit, s-a oprit din plâns, pentru că el i-a băgat penisul în gură și nu cred că poți să plângi în poziția aia. În acel moment am încetat să mă mai uit pentru că începea să-mi fie greață, dar ei au continuat și au mai făcut și alte lucruri, iar ea continua să zică „nu”. Chiar și după ce mi-am acoperit urechile, tot o mai auzeam spunând asta.

În cele din urmă, sora mea a venit să-mi aducă un castron cu chipsuri de cartofi, iar când i-a văzut, aceștia s-au oprit. Sora mea era foarte jenată, dar nu la fel de jenată ca fata. Pe fața băiatului se citea parcă automulțumirea. N-a zis nimic. După ce-au plecat, sora mea s-a întors către mine.

— Au știut că ești aici?

— Da. M-au întrebat dacă pot să folosească și ei camera.

— Și de ce nu i-ai oprit?

— N-am știut ce vor să facă.

— Perversule! a fost ultimul lucru spus de sora mea înainte să iasă din cameră, ducând cu ea castronul cu chipsuri.

Le-am povestit lui Sam și lui Patrick tărașenia și amândoi au rămas tăcuți. Sam a spus că o vreme a ieșit și ea cu Dave, până când a devenit pasionată de muzica punk, iar Patrick a zis că a auzit de petrecerea aia. N-am fost surprins că auzise, pentru că devenise un soi de legendă. Cel puțin așa am auzit când le-am spus unora dintre băieți cine era fratele meu mai mare.

Când au venit polițiștii, l-au găsit pe frate-meu adormit pe acoperiș. Nimeni nu știe cum a ajuns acolo. Sora mea se giugiulea prin spălător cu un tip din ultimul an. Ea era în anul întâi pe atunci. O mulțime de părinți au venit acasă la noi ca să-și ia copiii și erau multe fete care plângeau și vomitau. Majoritatea băieților își luaseră tălpășița între timp. Fratele meu a intrat într-un mare bucluc, iar sora mea a avut parte de o „discuție serioasă” cu părinții mei despre influențele rele. Și cam asta a fost tot.

Băiatul pe care-l cheamă Dave este acum în ultimul an. Joacă în echipa de fotbal. Este primitor de acoperire. Am văzut un sfârșit de meci când Dave a prins un *touchdown* aruncat de Brad. Jocul s-a sfârșit cu victoria echipei noastre. Și oamenii au înnebunit în tribune fiindcă am câștigat meciul. Dar eu nu mă puteam gândi decât la petrecerea aia. M-am gândit la ea în tăcere o lungă perioadă de timp, apoi

m-am uitat la Sam.

— A violat-o, nu-i așa?

Ea doar a aprobat din cap. Nu-mi puteam da seama dacă era tristă sau doar știa mai multe decât mine.

— Ar trebui să spunem cuiva, nu?

De data asta, Sam a clătinat doar din cap. Apoi mi-a vorbit de toate lucrurile prin care trebuie să treci ca să o dovedești, mai ales în liceu, când băieții și fetele sunt încă populari și se iubesc încă.

A doua zi, la petrecerea de revedere, i-am văzut dansând împreună. Dave și fata lui. Și chiar m-am înfuriat. M-a cam speriat cât de tare m-am înfuriat. M-am gândit să mă duc la Dave și să-l rănesc cu adevărat, așa cum, poate, ar fi trebuit să-l rănesc pe Sean. Și cred că așa fi făcut-o, dar Sam m-a văzut și și-a pus mâna pe umărul meu, așa cum face ea. M-a calmat și cred că mă bucur că a făcut-o deoarece cred că m-aș fi înfuriat și mai tare dacă așa fi început să-l bat pe Dave, iar fata lui m-ar fi oprit pentru că îl iubește. Cred că asta m-ar fi înfuriat și mai mult.

Așa că am decis să fac următorul lucru cel mai bun pe care-l puteam face și să-i dezumflu cauciucurile lui Dave. Sam știa care e mașina lui.

Vineri seara, după meciul oficial, am avut un sentiment pe care nu știu dacă voi fi vreodată în stare să-l descriu, în afară de a spune că e vorba de un sentiment cald. Sam și Patrick m-au dus la petrecerea din seara aia și am stat în mijlocul camionetei lui Sam. Lui Sam îi e dragă camioneta deoarece cred că îi amintește de tatăl ei. Sentimentul pe care l-am avut a fost când Sam i-a zis lui Patrick să găsească un post de radio. Iar el nu găsea decât reclame. Și iar reclame. Și un cântec foarte prost despre dragoste care conținea cuvântul „iubito”. Și pe urmă, alte reclame. Și în sfârșit a găsit un cântec uluitor despre un băiat, și toți am tăcut.

Sam bătea cu mâna pe volan. Patrick își ținea mâna afară, pe geam, și făcea unde în aer. Iar eu stăteam între ei. După ce s-a terminat cântecul, am spus ceva:

— Mă simt infinit.

Iar Sam și Patrick s-au uitat la mine de parcă așa fi spus cel mai grozav lucru pe care-l auziseră vreodată. Deoarece cântecul a fost așa de minunat și cu toții am fost atenți la el. Cinci minute de viață au fost petrecute cu folos și ne-am simțit tineri într-un fel bun. De atunci, am cumpărat discul și ți-aș spune ce cântec era, dar sincer, nu e la fel decât dacă te duci cu mașina la prima ta petrecere adevărată și stai în mijlocul banchetei unei camionete, cu doi oameni de treabă, și începe să plouă.

Am ajuns la casa unde era petrecerea, iar Patrick a bătut un cod secret. Ar fi greu să-ți descriu această bătaie în ușă fără s-auzi sunetele. Ușa s-a deschis puțin și un tip cu părul cârlionțat s-a uitat la noi.

— Patrick, cunoscut ca Patty, cunoscut ca Nothing?

— Bob.

Ușa s-a deschis de tot și cei doi vechi prieteni s-au îmbrățișat. Apoi, Sam și Bob s-au îmbrățișat și ei. Pe urmă, Sam a vorbit.

— El e prietenul nostru, Charlie.

Și n-o să-ți vină să crezi, dar Bob m-a îmbrățișat! Sam mi-a spus, pe când ne atârnam hainele, că Bob era „prăjit ca dracu’”. Chiar a trebuit să citez expresia asta, deși conține o vorbă urâtă.

Petrecerea se ținea în subsolul casei. Camera era plină de fum și copiii erau mult mai mari. Erau

două fete care-și arătau una alteia tatuajele și inelele prinse în buric.

Băiatul ăsta, Fritz și nu mai știu cum, mânca o mulțime de Twinkies. Prietena lui Fritz îi vorbea despre drepturile femeilor, iar el spunea întruna: „Știu, iubito”.

Sam și Patrick au început să fumeze. Bob s-a dus în bucătărie când a auzit soneria. La întoarcere, ne-a adus câte o cutie de bere Milwaukee Best, atât nouă cât și celor doi nou-sosiți. Venise Maggie, care a întrebat unde e baia. Și mai era Brad, fundașul echipei de fotbal a liceului. Serios!

Nu știu de ce asta m-a emoționat, dar cred că atunci când vezi pe cineva pe hol sau pe terenul de joc sau ceva de genul ăsta, e plăcut să știi că acel cineva e o persoană adevărată.

Toată lumea era prietenoasă și mi-au pus o mulțime de întrebări despre mine. Cred că eram cel mai mic de acolo și nu voiau să mă simt ca un străin, mai ales după ce am spus că nu vreau bere. Am băut odată o bere cu fratele meu și pur și simplu nu mi-a plăcut. E chiar așa simplu pentru mine.

Unele dintre întrebările care mi s-au pus au fost în ce clasă sunt și ce vreau să mă fac când o să fiu mare.

— Sunt în anul întâi și încă nu știu ce vreau să mă fac.

M-am uitat în jur și am văzut că Sam și Patrick plecaseră cu Brad. Atunci Bob a început să ne împartă mâncare.

— Vrei o prăjitură cu ciocolată?

— Da, mulțumesc.

De fapt, mi-era chiar foame pentru că, de regulă, Sam și Patrick mă duc la Big Boy după meciurile de fotbal și cred că deja mă obișnuisem cu asta. Am mâncat prăjitura și avea un gust cam ciudat, dar totuși era o prăjitură cu ciocolată și mi-a plăcut. Dar nu era o prăjitură obișnuită. Dat fiind că ești mai mare decât mine, cred că știi ce fel de prăjitură era.

După treizeci de minute, camera a început să-mi alunece din câmpul vizual. Vorbeam cu una dintre fetele cu inel în buric și aveam impresia că tipa e într-un film. Am început să clilesc des și să mă uit în jur, iar muzica suna greu, ca apa.

Sam a venit și, când m-a văzut, s-a întors spre Bob.

— Ce dracu' ai în capul ăla?

— Haide, Sam. Îi place. Întreabă-l.

— Cum te simți, Charlie?

— Ușor.

— Vezi?

De fapt, Bob părea ușor agitat, ceea ce mai târziu mi s-a spus că era din cauza paranoiei.

Sam s-a așezat lângă mine și m-a ținut de mână, ceea ce a fost fain.

— Vezi ceva, Charlie?

— Ușor.

— Te simți bine?

— Îhâm.

— Ți-e sete?

— Îhâm.

— Ce-ai vrea să bei?

— Un milkshake.

Și toți cei de față, în afară de Sam, au izbucnit în râs.

— E drogat.

— Ți-e foame, Charlie?

— Îhâm.

— Ce-ai vreau să mănânci?

— Un milkshake.

Nu cred c-ar fi râs mai tare nici dacă ceea ce spuseseam n-ar fi fost așa de amuzant. Apoi, Sam m-a luat de mână și m-a ridicat în picioare, pe podeaua care se clătina.

— Haide, o să-ți dăm un milkshake.

În timp ce plecam, Sam s-a întors spre Bob.

— Rămân la părerea că ești un nemernic.

Bob n-a făcut decât să râdă. Și Sam a râs și ea, în sfârșit. Iar eu eram bucuros pentru că toți păreau așa de fericiți precum păreau.

Sam și cu mine ne-am dus sus în bucătărie și ea a aprins lumina. Uau! Nu-mi venea să cred ce strălucitoare era. Era ca atunci când vezi un film ziua și, când ieși din sală, nu-ți vine să crezi că afară e încă lumină. Sam a luat niște înghețată și puțin lapte și un blender. Am întrebat unde e baia, iar ea mi-a arătat că e după colț, aproape ca și cum ar fi fost la ea acasă. Cred că ea și Patrick petreceau mult timp aici când Bob era încă în liceu.

Când am ieșit din baie, am auzit un zgomot în camera unde ne lăsaserăm hainele. Am deschis ușa și l-am văzut pe Patrick sărutându-l pe Brad. Era un sărut din ăla, furat. M-au auzit la ușă și s-au întors. Patrick a vorbit primul.

— Tu ești, Charlie?

— Sam îmi face un milkshake.

— Cine e puștiul ăsta?

Brad părea chiar agitat, și nu în felul în care era Bob.

— E un prieten de-al meu. Liniștește-te.

Patrick m-a scos apoi din cameră și a închis ușa. Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a privit drept în ochi.

— Brad nu vrea ca oamenii să știe.

— De ce?

— Pentru că e speriat.

— De ce?

— Pentru că e... ia stai... tu ești drogat?

— Așa au zis că sunt, jos. Sam îmi face un milkshake.

Patrick a încercat să se abțină să nu râdă.

— Ascultă-mă, Charlie. Brad nu vrea ca oamenii să știe. Trebuie să-mi promiți că n-ai să spui nimănui. ăsta o să fie micul nostru secret, bine?

— Bine.

— Mulțumesc.

Cu asta, Patrick s-a întors și a intrat iar în cameră. Am auzit niște zgomote înăbușite, iar Brad părea supărat, dar nu mi s-a părut că e treaba mea, așa că m-am întors în bucătărie.

Trebuie să spun că a fost cel mai bun milkshake pe care l-am băut în viața mea. Era atât de delicios, încât aproape că m-am speriat.

Înainte să plecăm de la petrecere, Sam mi-a pus câteva dintre melodiile ei preferate. Una se numea „Blackbird”. Cealaltă, „MLK”. Amândouă era foarte frumoase. Le-am menționat titlurile pentru că erau la fel de frumoase și când le-am ascultat limpede la cap.

Înainte să plecăm de la petrecere, s-a mai întâmplat ceva interesant. Patrick a coborât la subsol. Cred că Brad plecase. Iar Patrick a zâmbit. Și Bob a început să facă mișto de el cum că i s-a pus pata pe fundaș. Iar Patrick a continuat să zâmbească. Nu cred că l-am văzut vreodată pe Patrick zâmbind așa de mult. Apoi, Patrick a arătat spre mine și i-a spus ceva lui Bob.

— E o figură, nu-i așa?

Bob a încuviințat din cap. Patrick a spus atunci ceva pe care nu cred că-am să-l uit vreodată.

— E un timid.

Iar Bob a încuviințat din cap cu convingere. Și toți cei din cameră au dat din cap aprobativ. Iar eu am început să mă simt agitat, în stilul lui Bob, dar Patrick nu m-a lăsat să devin prea agitat. S-a așezat lângă mine.

— Tu vezi lucruri. Și nu vorbești despre ele. Și înțelegi.

Nu știam că ceilalți oameni gândeau lucruri despre mine. Nu știam că și ei priveau. Stăteam pe podeaua subsolului unde avusese loc prima mea petrecere adevărată, între Sam și Patrick, și mi-am amintit că Sam m-a prezentat lui Bob drept prietenul ei. Și mi-am amintit că Patrick făcuse la fel față de Brad. Și am început să plâng. Și nimeni din camera aia nu s-a uitat ciudat la mine pentru că făceam asta. Și pe urmă am început să plâng rău de tot.

Bob a ridicat paharul și le-a cerut tuturor să facă la fel.

— Pentru Charlie.

Și tot grupul a spus:

— Pentru Charlie.

Nu știam de ce făceau asta, dar pentru mine a fost ceva deosebit ceea ce au făcut. Mai ales Sam. Mai ales ea.

Ți-aș spune mai multe despre petrecerea de revedere, dar acum când mă gândesc la ea, cea mai bună parte a fost aia când i-am dezumflat cauciucurile lui Dave. Am încercat să dansez, așa cum mi-a sugerat Bill, dar de regulă îmi plac cântecele pe care nu poți să dansezi, așa că n-am insistat prea mult. Sam arăta foarte frumoasă în rochia ei, dar am încercat să mă fac că nu observ pentru că încerc să nu mă gândesc la ea în felul ăla.

Am observat totuși că Brad și Patrick n-au vorbit nici măcar o dată în tot timpul petrecerii, pentru că Brad ieșise la dans cu o majoretă pe nume Nancy, care e prietena lui. Și am mai observat că sora mea dansa cu băiatul cu care nu trebuia să danseze, cu toate că un alt băiat o luase de acasă.

După dans, am plecat cu camioneta lui Sam. Patrick a condus de data asta. Pe când ne apropiam de tunelul Fort Pitt, Sam l-a rugat pe Patrick să tragă pe dreapta. Nu știam ce se întâmplă. Sam s-a urcat în spatele camionetei, având pe ea doar rochia de petrecere. I-a spus lui Patrick să pornească mașina, iar el avea pe față zâmbetul ăla al lui. Cred că mai făcuseră asta înainte.

În tot cazul, Patrick a început să conducă foarte repede și, chiar înainte să intrăm în tunel, Sam s-a ridicat în picioare, iar vântul i-a transformat rochia în valuri de ocean. Când am intrat în tunel, toate

sunetele au fost absorbite într-un vid și au fost înlocuite de un cântec de pe casetofon. O melodie minunată intitulată „Landslide”. Când am ieșit din tunel, Sam a scos un țipăt foarte amuzant și iată-ne! În centrul orașului. Luminile de pe clădiri și tot ce te face să te minunezi. Sam s-a așezat și-a început să râdă. Patrick a început să râdă. Și eu am început să râd.

Iar în momentul acela, jur că eram infinitul.

Mereu cu drag,
Charlie

Partea a II-a

7 noiembrie 1991

Dragă prietene,

A fost una din zilele alea în care nu m-a deranjat să mă duc la școală, pentru că vremea era foarte frumoasă. Cerul era acoperit de nori, iar aerul parcă era o baie călduță. Nu cred că m-am mai simțit vreodată așa de curat. Când am ajuns acasă, a trebuit să tund gazonul ca să-mi primesc banii de buzunar, și nu m-a deranjat niciun pic. Am ascultat muzică și am savurat ziua și mi-am amintit lucruri. Lucruri ca plimbatul prin cartier și privitul la case și la peluze și la copacii multicolori și mulțumindu-mă cu asta.

Nu știu nimic despre Zen sau lucrurile pe care chinezii sau indienii le fac ca parte a religiei lor, dar una dintre fetele de la petrecere, cele cu tatuaje și inele prinse în buric, a trecut la budism din iulie. Nu prea vorbește despre multe chestii în afară de cât de scumpe sunt țigările. O văd în pauza de prânz uneori, fumând împreună cu Patrick și Sam. O cheamă Mary Elizabeth.

Mary Elizabeth mi-a spus că ideea cu Zen e că te face să fii conectat cu toate lucrurile din lume. Ești parte din copaci, iarbă și câini. Lucruri de genul ăsta. Chiar mi-a explicat cum tatuajul ei exprimă acest lucru, dar nu-mi amintesc în ce mod. Prin urmare, cred că Zen este o zi ca asta, când ești o parte a aerului și îți amintești lucruri.

Printre altele, îmi amintesc cum copiii obișnuiau să joace un joc. Iei o minge de fotbal sau ceva de genul ăsta, și mingea e la unul dintre jucători și toți ceilalți copii încearcă să-i ia mingea acelui băiat. Apoi, cine intră în posesia mingii aleargă cu ea și copiii încearcă să i-o ia. Asta poate continua ore în șir. Niciodată n-am prea înțeles rostul acestui joc, dar fratelui meu îi plăcea mult. Nu-i plăcea așa mult să alerge cu mingea, dar îi plăcea să-i atace pe cei care o aveau. Copiii numeau jocul „mânjește-l pe poponar”. Nu m-am gândit serios la ce înseamnă asta până acum.

Patrick mi-a spus povestea despre el și Brad. Acum înțeleg de ce Patrick nu s-a supărat pe Brad la petrecerea de revedere pentru că a dansat cu o fată. Când erau amândoi în primii ani de liceu, Patrick și Brad s-au dus la o petrecere împreună cu restul băieților. Patrick chiar era un băiat popular înainte ca Sam să-i cumpere niște muzică bună.

Patrick și Brad s-au îmbătat cam tare la petrecere. De fapt, Patrick mi-a spus că Brad s-a prefăcut că e mult mai beat decât era în realitate. Stăteau la subsol cu o fată pe care o chema Heather, iar când ea s-a dus la baie, Brad și Patrick au rămas singuri. Patrick a spus că a fost jenant și excitant pentru amândoi.

— Ești în clasa domnului Brosnahan, așa e?

— Ai fost vreodată la un spectacol cu lumini laser al trupei Pink Floyd?

— Bere înainte de spirtoase. Niciodată nu mi-a fost mai rău.

Când au terminat cu discuțiile mărunte, s-au uitat pur și simplu unul la celălalt. Și au ajuns să se giugiulească chiar acolo în subsol. Patrick a spus că era ca și cum greutatea întregii lumi se ridicase de pe umerii lor.

Dar luni, la școală, Brad spunea întruna același lucru.

— Nene, am fost mangă. Nu-mi amintesc nimic.

A spus asta tuturor celor care fuseseră la petrecere. A spus-o de mai multe ori același inși. Ba chiar i-a spus-o și lui Patrick. Nimeni nu i-a văzut pe Patrick și Brad giugiulindu-se, dar Brad a spus-o oricum. În vinerea aia, a mai fost o petrecere. Iar de data asta, Patrick și Brad s-au drogat, deși Patrick a spus că Brad s-a prefăcut că e mult mai drogat decât era cu adevărat. Și au ajuns din nou să se giugiulească. Iar luni, la școală, Brad a făcut același lucru.

— Nene, n-am mai știut de mine. Nu-mi amintesc nimic.

Asta a continuat vreme de șapte luni.

S-a ajuns la un punct în care Brad se droga sau se îmbăta înainte de orele de școală. Și nu pentru că el și Patrick s-ar fi giugiulit la școală. Nu făceau asta decât la petrecerile de vineri, dar Patrick mi-a zis că Brad nici măcar nu putea să se uite la el pe hol, darămite să mai și vorbească cu el. Și era greu și pentru el, pentru că Patrick chiar îl plăcea pe Brad.

Când a venit vara, Brad n-a mai trebuit să-și facă griji cu privire la școală sau la altceva, așa că a început să bea și să fumeze la greu. Acasă la Patrick și la Sam a avut loc o petrecere cu niște tipi nu chiar așa de populari. Brad și-a făcut apariția, ceea ce a provocat oarecare senzație, pentru că el era un popular, dar Patrick a păstrat secretul cu privire la motivul pentru care Brad venise la petrecere. După ce majoritatea invitaților au plecat, Brad și Patrick s-au dus în camera lui Patrick.

În noaptea aia au făcut sex pentru prima oară.

Nu vreau să intru în detalii în privința asta pentru că e o treabă intimă, dar am să spun că Brad și-a asumat rolul fetei dacă ne gândim la unde se bagă lucrurile. Cred că e important să-ți spun asta. Când au terminat, Brad a început să plângă rău de tot. Băuse o grămadă. Și se drogase la greu.

Indiferent ce făcea Patrick, Brad continua să plângă. Nici măcar nu l-a lăsat pe Patrick să-l țină în brațe, ceea ce mie mi se pare un lucru trist, pentru că, dacă fac sex cu cineva, aș vrea să-l țin în brațe.

În sfârșit, Patrick i-a ridicat pantalonii lui Brad și i-a spus:

— Prefă-te și tu că ai adormit.

Apoi, Patrick s-a îmbrăcat și a ocolit prin casă ca să intre în camera unde se ținea petrecerea din altă direcție decât dormitorul lui. Și el plânse foarte tare și hotărâse că, dacă-l întreabă cineva, să spună că ochii lui erau roșii de la fumat iarbă. În sfârșit, și-a venit în fire și a intrat în camera cu petrecerea. S-a prefăcut beat de-a binelea. S-a dus la Sam.

— L-ai văzut pe Brad?

Sam a văzut privirea lui Patrick. Apoi, a vorbit către cei prezenți:

— Hei, l-a văzut cineva pe Brad?

Nimeni nu-l văzuse, ca atare, câțiva au pornit în căutarea lui. Până la urmă, l-au găsit în camera lui Patrick... adormit.

În cele din urmă, Patrick i-a sunat pe părinții lui Brad pentru că era serios îngrijorat din pricina lui. Nu le-a spus de ce, dar a spus că lui Brad i se făcuse rău la petrecere și era nevoie să vină să-l ia de acolo. Părinții lui Brad au venit, iar tatăl lui Brad, ajutat de alți câțiva băieți, printre care și Patrick, l-au

cărat pe Brad la mașină.

Patrick nu știe dacă Brad era cu adevărat adormit în acel moment, dar, dacă nu era, atunci se pricepea foarte bine să se prefacă. Părinții lui Brad l-au trimis la o cură de dezintoxicare, pentru că tatăl lui Brad nu voia ca el să rateze șansa unei burse sportive. Patrick nu l-a mai văzut pe Brad toată vara.

Părinții lui Brad nu și-au dat seama niciodată de ce fiul lor se droga și se îmbăta tot timpul. Nici altcineva. În afară de cei care știau.

Când a început anul școlar, Brad l-a evitat cât a putut de mult pe Patrick. Nu se ducea niciodată la aceleași petreceri unde mergea și Patrick sau chestii de genul ăsta, până în urmă cu vreo lună. Aia a fost noaptea în care a aruncat cu pietre în geamul lui Patrick și i-a spus că nimeni nu poate să știe, iar Patrick a înțeles. Nu se mai văd acum decât noaptea, pe terenurile de golf și la petreceri precum cele organizate de Bob, unde oamenii sunt liniștiți și înțeleg aceste lucruri.

L-am întrebat pe Patrick dacă a fost trist că a trebuit să păstreze secretul, iar Patrick mi-a spus că n-a fost trist, pentru că acum, cel puțin, Brad nu mai trebuie să se îmbete sau să se drogheze ca să facă dragoste.

Mereu cu drag,
Charlie

8 noiembrie 1991

Dragă prietene,

Bill mi-a dat primul B la ora de engleză avansată pentru eseul despre *Peter Pan*! Sincer să fiu, nu știu ce am făcut diferit față de celelalte eseuri. Mi-a spus că simțul limbii mi se îmbunătățește, precum și structura propozițiilor. Cred că e grozav faptul că devin mai bun fără să observ. Apropo, Bill îmi dă numai note de A în carnetul de note și în scrisorile adresate părinților. Notele pe eseuri sunt doar între noi doi.

Am decis că poate vreau să mă fac scriitor când oi fi mare. Numai că nu prea știu despre ce am să scriu.

M-am gândit că poate-am să scriu la vreo revistă, ca să pot să văd și eu un articol în care să nu se spună lucruri precum cele menționate înainte. „În timp ce-și ștergea de pe buze muștarul cu miere, _____ mi-a vorbit despre al treilea soț al ei și despre puterea vindecătoare a cristalelor.” Dar, sincer, cred că aș fi un reporter foarte prost pentru că nu-mi pot imagina cum aș sta față în față la o masă cu un politician sau cu o vedetă de cinema și să-i pun întrebări. Cred că le-aș cere un autograf pentru mama sau ceva de genul. Iar pentru că aș face una ca asta, probabil că m-ar concedia. Așa că m-am gândit că poate-ar fi mai bine să scriu pentru un ziar, fiindcă aș putea să le pun întrebări unor oameni obișnuiți, dar sora mea zice că ziarele mint tot timpul. Nu știu dacă e adevărat, așa că va trebui să văd când mă voi face mare.

Am început să lucrez pentru un fanzin numit *Punk Rocky*. Este o revistă xeroxată despre punk rock și *The Rocky Horror Picture Show*. Nu scriu pentru ei, dar le dau o mână de ajutor.

Mary Elizabeth e șefă aici, la fel cum e șefă și la reprezentațiile *The Rocky Horror Picture Show*. Mary Elizabeth este o persoană foarte interesantă pentru că are un tatuaj care simbolizează budismul și un inel în buric, și-și poartă părul într-un stil care te scoate din minți, dar când e șefă peste ceva se

poartă ca tata când se întoarce acasă după o „zi lungă”. Este în ultimul an și spune că sora mea e o muierușcă snoabă. I-am spus să nu mai zică niciodată așa ceva despre sora mea.

Dintre toate lucrurile pe care le-am făcut până acum anul ăsta, cred că cel mai mult îmi place *The Rocky Horror Picture Show*. Patrick și Sam m-au dus la cinematograful ca să-l văd în seara de Halloween. E chiar amuzant pentru că toții copiii ăia sunt costumați la fel ca personajele din film și interpretează filmul în fața ecranului. De asemenea, actorii țin la film atunci când le vine rândul. Cred că deja știi asta, dar m-am gândit să-ți spun totuși, în caz că nu știi.

Patrick interpretează rolul lui „Frank 'N Furter”. Sam o interpretează pe „Janet”. Mi-e foarte greu să mă uit la film pentru că Sam se plimbă pe scenă în lenjerie intimă în timp ce joacă rolul lui Janet. Mă străduiesc să nu mă gândesc la ea în felul acela, dar asta devine din ce în ce mai greu.

Ca să-ți spun adevărul, o iubesc pe Sam. Și nu e o iubire ca-n filme. Doar că uneori o privesc și mi se pare că este cea mai frumoasă și mai drăguță persoană din lume. Totodată, e foarte deșteaptă și amuzantă. I-am scris un poem după ce am văzut-o în *The Rocky Horror Picture Show*, dar nu i l-am arătat pentru că mi-a fost rușine. Ți l-aș transcrie aici, dar cred că ar fi o lipsă de respect față de Sam.

Ideea e că Sam se întâlnește acum cu un băiat pe care-l cheamă Craig.

Craig e mai mare decât fratele meu. Cred că ar putea să aibă și douăzeci și unu de ani, pentru că bea vin roșu. În spectacol, Craig îl joacă pe „Rocky”. Patrick spune că Craig este „mișto clădit și arată beton”. Nu știu de unde-și găsește Patrick expresiile.

Dar cred că are dreptate, Craig e mișto clădit și arată beton. În plus, e o persoană foarte creativă. Face eforturi să urmeze Institutul de Artă de aici fiind model masculin pentru cataloagele JCPenney și lucruri de genul ăsta. Îi place să facă poze și am văzut câteva dintre ele. Mi s-au părut foarte bune. Există o singură fotografie a lui Sam, care e foarte frumoasă. Mi-ar fi imposibil să-ți descriu cât de frumoasă e fotografia, dar o să încerc.

Dacă asculți cântecul „Asleep” și te gândești la zilele alea cu vreme frumoasă care te fac să-ți amintești lucruri și te gândești la cei mai frumoși ochi pe care i-ai văzut vreodată și plângerii, iar persoana te ține în brațe, atunci cred că poți să-ți imaginezi fotografia.

Vreau ca lui Sam să nu-i mai placă de Craig.

Acum, mă gândesc că poate crezi că îmi doare asta pentru că sunt gelos pe el. Nu sunt. Sincer. E doar faptul că el n-o ascultă cu adevărat când ea îi vorbește. Nu vreau să spun că ar fi un tip rău, pentru că nu e. Doar că pare mereu cu atenția îndreptată în altă parte.

E ca și cum i-ar face o poză lui Sam și poza ar ieși frumoasă. Iar el își închipuie că motivul pentru care poza e frumoasă e dat de modul în care a făcut-o. Dacă aș face eu poza, aș ști că singurul motiv pentru care e frumoasă este Sam.

Eu cred că e rău când un băiat se uită la o fată și crede că felul cum o vede el pe fată e mai bun decât e fata cu adevărat. Și cred că e rău când cea mai sinceră modalitate în care un băiat se poate uita la o fată e prin obiectivul unui aparat foto. Îmi vine foarte greu să văd cum Sam se simte mai bine în ceea ce o privește doar pentru că un băiat mai mare se uită la ea în felul ăsta.

Am întrebat-o pe sora mea despre asta și ea mi-a zis că Sam are o stimă de sine scăzută. Mi-a mai spus că Sam a avut o poreclă când era în anul al doilea. După spusele surorii mele, Sam era o „expertă orală”. Sper că înțelegi ce înseamnă asta, pentru că zău că nu mă pot gândi la Sam și să-ți explic expresia.

Chiar sunt îndrăgostit de Sam și mă doare foarte tare.

Am întrebat-o pe sora mea despre băiatul de la dans. N-a vrut să vorbească despre asta până nu i-am promis că nu mai spun nimănui, nici măcar lui Bill. Așa că i-am promis. A spus că se vede cu băiatul ăla în secret, de când tata i-a interzis să se mai întâlnească cu el. Mi-a zis că se gândește la el când nu e prezent. Zice că se vor căsători după ce termină amândoi colegiul, iar el termină și facultatea de drept.

Mi-a spus să nu-mi fac griji fiindcă el n-a mai lovit-o din seara aia. Și mi-a mai zis să nu-mi fac griji pentru că n-are s-o mai lovească niciodată. N-a spus mai multe de atât, cu toate că a tot vorbit.

A fost drăguț să stau cu sora mea în seara aia pentru că ei nu-i place aproape niciodată să vorbească cu mine. Am fost surprins că mi-a spus atât de multe, dar bănuiesc că, întrucât ține lucrurile în secret, nu poate să spună oricui. Și mai cred că, pur și simplu, ardea să poată spune cuiva.

Dar, oricât de mult a insistat să nu-mi fac griji, chiar că îmi fac griji pentru ea. La urma urmelor, e sora mea.

Mereu cu drag,
Charlie

12 noiembrie 1991

Dragă prietene,

Îmi plac Twinkies, iar motivul pentru care spun asta e că toți trebuie să ne gândim la motive pentru a trăi. La ora de știință, domnul Z. ne-a vorbit despre un experiment în care au luat un șobolan sau șoarece, și au pus acel șobolan sau șoarece într-o parte a unei cuști. În cealaltă parte, au pus o bucățiță de mâncare. Iar șobolanul sau șoarecele se duce la mâncare și-o mănâncă. Apoi, au pus iar șobolanul sau șoarecele într-o parte a cuștii și, de data asta, au făcut să treacă un curent electric prin locurile în care șobolanul sau șoarecele ar fi trebuit să pășească pentru a ajunge la bucățița de mâncare. Au făcut asta o vreme, iar șobolanul sau șoarecele a încetat să se mai ducă la mâncare la o anumită valoare a tensiunii electrice. Pe urmă, au repetat experimentul, dar au înlocuit mâncarea cu ceva ce oferea șobolanului sau șoarecelui o plăcere intensă. Nu știu ce era chestia aia care le dădea plăcere intensă, dar bănuiesc că o fi vreo iarbă specială pentru șobolani sau șoareci. În tot cazul, oamenii de știință au aflat că șobolanul sau șoarecele a suportat un voltaj mult mai mare pentru plăcere. Chiar mai mare decât pentru mâncare.

Nu știu care e semnificația experimentului, dar mi se pare foarte interesant.

Mereu cu drag,
Charlie

15 noiembrie 1991

Dragă prietene,

Aici e tot mai frig. Vremea frumoasă de toamnă s-a cam dus. Vestea bună e că se apropie vacanța, care acum îmi place în mod deosebit pentru că fratele meu se va întoarce acasă în curând. Poate chiar de Ziua Recunoștinței! Cel puțin sper s-o facă de dragul mamei.

Fratele meu n-a mai sunat acasă de vreo câteva săptămâni deja și mama vorbește întruna despre notele lui, obiceiurile lui legate de somn și lucrurile pe care le mănâncă, iar tata spune mereu același lucru.

— N-o să se accidenteze.

Personal, îmi place să cred că fratele meu are parte la colegiu de o viață ca aceea din filme. Nu mă refer la genul de filme cu petreceri mari organizate pe la sediul vreunei fraternități. Mai degrabă mă gândesc la filmul în care băiatul cunoaște o fată deșteaptă care poartă multe bluze de trening și bea cacao. Discută despre cărți și alte subiecte și se sărută în ploaie. Cred că așa ceva ar fi cel mai potrivit pentru el, mai ales dacă fata are o frumusețe neconvențională. Cred că ăsta e genul cel mai bun de fete. Personal, „super modelele” mi se par ciudate. Nu știu de ce am impresia asta.

Fratele meu, pe de altă parte, are pe pereții din camera lui postere cu „supermodele”, mașini, bere și chestii de genul ăsta. Cred că dacă mai adaugi o podea murdară, probabil că așa arată camera lui. Fratelui meu nu i-a plăcut niciodată să-și facă patul, dar își ținea dulapul cu haine foarte bine organizat. Imaginează-ți!

Ideea e că, atunci când dă telefon acasă, fratele meu nu spune prea multe. Vorbește puțin despre cursurile la care merge, dar cel mai mult vorbește despre echipa de fotbal. Echipa se bucură de multă atenție pentru că băieții sunt foarte buni și au câțiva jucători chiar foarte mari. Fratele meu zice că, probabil, unul dintre băieți va fi într-o bună zi milionar, dar că e „prost ca noaptea”. Cred că asta înseamnă să fii tare prost.

Fratele meu ne-a spus o poveste cum toată echipa stătea în vestiar, vorbind despre toate chestiile pe care trebuieră să le facă pentru a intra în echipa de fotbal a colegiului. În final au ajuns să discute despre testele SAT¹, pe care eu nu le-am dat niciodată.

Și un tip a spus: „Eu am luat un 710”.

Și fratele meu a zis: „Mate sau oral?”

Și tipul a răspuns: „Ă?”

Și toată echipa a râs.

Întotdeauna mi-am dorit să fac parte dintr-o echipă sportivă ca asta. Nu sunt chiar sigur de ce, dar mereu m-am gândit că ar fi distractiv să am niște „zile glorioase”. Pentru ca apoi să am ce să le povestesc copiilor și partenerilor de golf. Cred că aș putea să le vorbesc oamenilor despre *Punk Rocky* și mersul pe jos de la școală acasă și chestii de genul ăsta. Poate că astea sunt zilele mele glorioase și nici măcar nu-mi dau seama de asta pentru că nu implică o minge.

Când eram mic, jucam jocuri sportive, și eram chiar foarte bun, dar problema era că mă făcea să fiu prea agresiv, așa că doctorii i-au spus mamei că va trebui să încetez.

Tata a avut cândva zile glorioase. Am văzut poze cu el din tinerețe. Era un bărbat tare chipeș. Nu cunosc alt mod de a exprima asta. Arăta așa cum arată toate pozele vechi. Pozele vechi respiră soliditate și tinerețe, iar oamenii din fotografii par întotdeauna mai fericiți decât tine.

Mama mea e foarte frumoasă în pozele vechi. De fapt, e mai frumoasă decât oricine, în afară poate de Sam. Uneori, mă uit la părinții mei acum și mă întreb ce s-a întâmplat de au ajuns așa. Și apoi mă întreb ce se va întâmpla cu sora mea după ce prietenul ei va absolvi facultatea de drept. Și cum va arăta chipul fratelui meu pe un cartonaș de fotbal, sau cum va arăta dacă nu va ajunge niciodată pe cartonașele de fotbal. Tata a jucat baseball în colegiu doi ani, dar a trebuit să renunțe când mama a

rămas gravidă cu fratele meu. Atunci a început să lucreze la birou. Sincer, nu știu cu ce se ocupă tatăl meu.

Câteodată, spune o poveste. E o poveste grozavă. Este vorba de campionatul de baseball pe stat, de când era în liceu. Era în a doua jumătate a celei de-a noua reprize și la prima bază era un alergător. Au fost două mingi în afară și echipa tatălui meu era în urmă cu o alergare. Tata era mai mic ca vârstă decât cei mai mulți dintre coechipieri pentru că era abia în anul al doilea, și cred că echipa a crezut că o să piardă jocul. Toată presiunea era pe el. Era tare agitat. Și de-a dreptul speriat. Dar, după câteva aruncări, a început să se simtă „în zonă”. Când aruncătorul și-a luat avânt și a aruncat următoarea minge, a știut exact unde are să se ducă mingea. A lovit-o mai tare decât lovise orice altă minge în viața lui. Și a făcut un circuit complet al rombului și, astfel, echipa lui a câștigat campionatul. Lucrul cel mai grozav legat de povestea asta e că, ori de câte ori o povestește tata, nu se schimbă niciodată. Nu e genul care să exagereze.

Mă gândesc la toate lucrurile astea uneori, când urmăresc un joc de fotbal cu Patrick și Sam. Mă uit la teren și mă gândesc la băiatul care tocmai a reușit eseu. Cred că astea sunt zilele glorioase pentru băiatul ăla și că acest moment va deveni cândva o altă poveste, pentru că toți oamenii care reușesc să înscrie eseuri sau să înscrie un punct decisiv la baseball vor deveni odată tați. Iar când copiii lor se vor uita la fotografiile lor din album, vor crede că tații lor erau solizi și chipeși și arătau cu mult mai fericiți decât sunt ei.

Eu doar sper să-mi amintesc să le spun copiilor mei că sunt la fel de fericiți cum arăt eu în pozele mele vechi. Și sper ca ei să mă și creadă.

Mereu cu drag,
Charlie

18 noiembrie 1991

Dragă prietene,

Fratele meu a sunat ieri în sfârșit și nu poate ajunge acasă de Ziua Recunoștinței pentru că a rămas în urmă cu școala din cauza fotbalului. Maică-mea s-a supărat așa de tare, încât m-a luat să-mi cumpere haine noi.

Știu că îți închipui că ceea ce mă pregătesc să scriu e o exagerare, dar îți garantez că nu e. Din momentul în care ne-am urcat în mașină până când am ajuns acasă, maică-mea, literalmente, n-a încetat o clipă să vorbească. Nici măcar una. Nici măcar când mă aflam în garderobă ca să-mi probez pantalonii de stofă.

Stătea la ușa cabinei și își făcea griji cu glas tare. Lucrurile despre care vorbea erau cât se poate de diverse. Mai întâi, că tata ar fi trebuit să insiste ca fratele meu să vină acasă măcar pentru o după-amiază. Apoi, că soră-mea ar face bine să se gândească la viitorul ei și să înceapă să trimită cereri de înscriere la școlile „sigure”, în caz că alea bune nu sunt accesibile. Apoi a început să spună că griul e o culoare care mi se potrivește.

Înțeleg cum gândește mama mea. Chiar înțeleg.

E ca atunci când eram mici și ne duceam la magazinul alimentar. Sora și fratele meu se certau din motivele pentru care se certau de obicei, iar eu stăteam pe fundul căruciorului de cumpărături. Iar

maică-mea se supăra atât de tare spre finalul cumpărăturilor, că împingea căruciorul repede, iar eu mă simțeam ca într-un submarin.

Ieri a fost o situație asemănătoare, doar că acum am stat pe scaunul din față.

Când i-am văzut azi la școală pe Sam și Patrick, amândoi au admis că mama avea gusturi foarte bune în materie de îmbrăcăminte. I-am spus asta mamei când m-am întors acasă de la școală și ea a zâmbit. M-a întrebat dacă vreau să-i invit pe Sam și Patrick la noi la cină, după ce se termină vacanța, pentru că maică-mea se agită și-așa destul în timpul vacanței. I-am sunat pe Sam și Patrick și mi-au spus că or să vină.

Sunt chiar nerăbdător!

Ultima oară când am avut un prieten la cină a fost anul trecut, când l-am invitat pe Michael. Am mâncat tacos. Partea cu adevărat grozavă a fost că Michael a rămas să doarmă la noi peste noapte. Și până la urmă, am dormit foarte puțin. În cea mai mare parte a timpului, am discutat despre fete, filme și muzică. Singura parte de care-mi amintesc clar a fost când ne-am plimbat prin cartier noaptea. Părinții mei erau adormiți, la fel ca restul caselor. Michael s-a uitat în toate ferestrele. Era întuneric și liniște. A spus:

— Crezi că oamenii ăștia sunt de treabă?

— Andersonii? Da. Sunt bătrâni, am spus.

— Dar ăstălalți?

— Ei bine, doamnei Lambert nu-i place când mingile de baseball ajung în curtea ei.

— Și ăștia de-aici?

— Doamna Tanner e în vizită la mama ei de trei luni. Domnul Tanner își petrece weekendurile șezând pe veranda din spate și ascultând meciurile de baseball. Nu prea știu dacă sunt de treabă sau nu, pentru că n-au copii.

— E bolnavă?

— Cine?

— Mama doamnei Tanner.

— Nu cred. Mama ar fi știut și nu mi-a zis nimic.

Michael a încuviințat din cap.

— Să știi că divorțează.

— Crezi tu?

— Îhâm.

Am continuat să ne plimbăm. Lui Michael îi plăcea uneori să se plimbe în tăcere. Ar trebui să-ți spun, cred, că mama a auzit că părinții lui Michael au divorțat între timp. A mai spus că doar șaptezeci la sută dintre căsătorii rezistă după pierderea unui copil. Cred că a citit asta în vreo revistă.

Mereu cu drag,
Charlie

23 noiembrie 1991

Dragă prietene,

Îți plac sărbătorile cu familia? Prin familie nu mă refer la mama și la tatăl tău, ci la familia

unchiului, a mătușii și a vărului tău. Personal, îmi plac. Am mai multe motive pentru asta.

Mai întâi, sunt foarte interesat și fascinat de modul în care fiecare îi iubește pe ceilalți, dar niciunul nu-i place cu adevărat pe ceilalți. În al doilea rând, certurile sunt întotdeauna la fel.

De regulă, încep când tatăl mamei mele (bunicul) termină de băut al treilea pahar. Cam ăla e momentul când începe să pălăvrăgească mult. De obicei, bunicul se plânge de negrii care se mută în vechiul cartier și atunci sora mea se supără pe el, după care bunicul îi spune că nu știe despre ce vorbește pentru că locuiește în suburbii. Și apoi se plânge că nimeni nu-l vizitează la azilul de bătrâni unde stă el acum. Și, în sfârșit, începe să vorbească despre toate secretele familiei, ca de exemplu, despre vărul cutare care „i-a tras-o” chelneriței ăleia de la Big Boy. Probabil că ar trebui să menționez că bunicul meu nu aude prea bine, așa că spune toate lucrurile astea foarte tare.

Sora mea încearcă să-i țină piept, dar nu câștigă niciodată. Bunicul e categoric mai încăpățânat decât ea. Maică-mea o ajută de obicei pe mătușa ei să pregătească mâncarea, despre care bunicul spune mereu că e „prea uscată”, chiar dacă e vorba de supă. Iar mătușa ei începe atunci să plângă și se încuie în baie.

În casa mătușii mele există o singură baie, așa că asta devine o problemă când toată berea începe să-i afecteze pe verii mei. Stau chirciți într-o poziție sugestivă și bat tare în ușă timp de câteva minute și aproape că reușesc s-o convingă pe mătușa să iasă, după care ciclul se reia. Cu excepția unei singure mese din astea, când bunicul a adormit imediat după cină, verii mei sunt obligați de fiecare dată să-și facă nevoile afară, în tufișuri. Dacă te uiți pe geam afară, cum fac eu, îi poți vedea și arată de parcă au plecat la o partidă de vânatoare. Îmi pare teribil de rău pentru verișoarele mele și pentru celelalte surori ale mătușii pentru că ele nu au opțiunea tufișurilor, mai ales dacă e frig.

Ar trebui să precizez că, de obicei, tata bea și tace. Tata nu e deloc un mare băutor, dar când e nevoit să petreacă timpul cu familia mamei, se „matolește”, cum zice vărul meu Tommy. În adâncul sufletului, eu cred că tata ar prefera să-și petreacă sărbătorile cu familia lui în Ohio. În felul acesta, n-ar mai trebui să stea în preajma bunicului. Nu-l place pe bunicul prea mult, dar nu zice nimic despre asta. Nici măcar pe drumul de întoarcere acasă. Pur și simplu nu crede că e locul lui acolo.

Când seara se apropie de final, bunicul e de regulă prea beat ca să mai facă ceva. Tata, împreună cu fratele meu și verii mei, îl cară afară la mașina persoanei care e cel mai puțin supărată pe el. Întotdeauna a picat în sarcina mea să le deschid ușile. Bunicul meu este foarte gras.

Îmi amintesc că odată, când fratele meu l-a dus cu mașina la azil, am mers și eu cu ei. Fratele meu l-a înțeles dintotdeauna pe bunicul. Rareori se supăra pe el, în afară de cazul când bunicul spunea vreun lucru rău despre mama sau sora mea sau făcea o scenă în public. Îmi amintesc că ninge tare și că a fost un drum foarte tăcut. Aproape pașnic. Iar bunicul s-a calmat și a început să vorbească într-un cu totul alt fel.

Ne-a spus că, la șaisprezece ani, a fost nevoit să renunțe la școală pentru că tatăl lui a murit și cineva trebuia să susțină familia. A vorbit despre vremea când trebuia să se ducă la fabrică de trei ori pe zi ca să vadă dacă se ivea ceva de lucru pentru el. Și cât de foame îi era pentru că se asigura ca mai întâi ceilalți membri ai familiei să mănânce. Lucrurile despre care vorbea, noi nu le puteam înțelege pentru că eram norocoși. Apoi, a vorbit despre fetele lui, mama și mătușa Helen.

— Știi ce sentimente are mama voastră pentru mine. Și Helen, la fel. Odată... m-am dus la fabrică... nimic de lucru... absolut nimic... m-am întors acasă la două dimineața... nervos din cale-

afară... bunica voastră mi-a arătat carnetele lor de note... note mediocre... iar ele erau fete deștepte. Așa că m-am dus în camera lor și le-am bătut ca să le intre mințile în cap... și când am terminat și ele plângeau, le-am arătat carnetele de note și le-am spus: „Chestia asta n-o să se mai întâmple niciodată”. Încă mai vorbește despre asta... mama voastră... dar, știți ceva... nu s-a mai întâmplat niciodată... s-au dus la colegiu... amândouă. Îmi doresc doar să fi putut să le trimit eu... întotdeauna mi-am dorit să le trimit... Îmi doresc ca Helen să fi putut înțelege asta. Cred că mama voastră a înțeles... în sufletul ei... e o femeie de treabă... trebuie să fiți mândri de ea.

Când i-am povestit mamei, s-a întristat foarte tare, pentru că el n-a putut să-i spună niciodată lucrurile astea. Nici măcar o dată. Nici atunci când a condus-o la altar.

Dar de această Zi a Recunoștinței a fost altfel. Fiindcă era vorba de meciul fratelui meu, pentru care am adus o videocasetă ca să-l poată urmări rudele mele. Întreaga familie stătea adunată în jurul televizorului, chiar și mătușile mele, care nu se uitau niciodată la fotbal. O să țin minte mereu expresiile de pe chipurile lor când fratele meu a intrat pe teren. Era un amestec din toate lucrurile. Unul dintre verii mei lucrează la o benzinărie. Iar un alt văr e șomer de doi ani, de când s-a rănit la mână. Și al treilea văr tot își propune să se întoarcă la colegiu de vreo șapte ani. Iar tata a spus odată că erau invidioși pe fratele meu pentru că avea o șansă în viață și chiar făcea ceva în privința asta.

Dar în momentul când fratele meu a intrat pe teren, toate acestea s-au șters și toți s-au simțit mândri. La un moment dat, fratele meu a făcut o figură foarte bună în al treilea interval de joc și toți au ovaționat, chiar dacă unii dintre noi văzuseră deja meciul. M-am uitat la tata și zâmbea. M-am uitat la mama și zâmbea, chiar dacă era neliniștită ca nu cumva fratele meu să se rănească, ceea ce era ciudat pentru că era o casetă video cu înregistrarea unui meci mai vechi și ea știa că el nu pățise nimic. Mătușile și verii mei și copiii lor și toți ceilalți zâmbeau și ei. Chiar și sora mea. Doar doi dintre cei de față nu zâmbeau: eu și bunicul.

Bunicul plângea.

Genul de plâns liniștit și tainic. Genul de plâns pe care doar eu l-am observat. M-am gândit la el cum a intrat în camera mamei când era mică și a început s-o bată, arătându-i carnetul de note și spunându-i că notele alea rele nu mai trebuie să se repete vreodată. Și mă gândesc acum că poate se referea la fratele meu mai mare. Sau la sora mea. Sau la mine. Că se va asigura că el va fi ultimul care să lucreze într-o fabrică.

Nu știu dacă asta e bine sau rău. Nu știu dacă e mai bine să-ți lași copiii să fie fericiți și să nu se ducă la colegiu. Nu știu dacă e mai bine să fii apropiat de fiica ta sau să te asiguri că are o viață mai bună decât tine. Pur și simplu, nu știu. M-am mulțumit să tac și să mă uit la el.

Când meciul s-a încheiat și s-a terminat și cina, toată lumea și-a exprimat recunoștința. Mare parte din asta era legată de fratele meu sau de familie sau de copii sau de Dumnezeu. Și toată lumea a spus-o serios, indiferent de ceea ce se va întâmpla mâine. Când mi-a venit rândul, m-am gândit la asta mult pentru că era prima oară când stăteam la masa mare cu toți adulții, întrucât fratele meu nu era acolo să-și ocupe locul.

— Sunt recunoscător că fratele meu a jucat fotbal la televizor și nimeni nu s-a certat.

Aproape toți de la masă s-au arătat jenați. Unii păreau chiar supărați. Tata arăta de parcă știa că am dreptate, dar nu voia să spună nimic pentru că nu era familia lui. Mama era neliniștită de ceea ce ar fi putut să facă tatăl ei. O singură persoană de la masă a spus ceva. Era mătușa mea, cea care de regulă se

încuie în baie.

— Amin.

Și cumva, asta a lămurit situația.

Când ne pregăteam cu toții să plecăm, m-am dus la bunicul și l-am strâns în brațe, apoi l-am sărutat pe obraz. Și-a șters cu palma urma buzelor mele de pe obraz și s-a uitat cu asprime la mine. Nu-i place ca băieții din familie să-l atingă. Dar eu sunt foarte bucuros c-am făcut-o, pentru eventualitatea c-o să moară. N-am apucat să fac asta cu mătușa Helen.

Mereu cu drag,
Charlie

7 decembrie 1991

Dragă prietene,

Ai auzit vreodată de o chestie numită „Moșul secret”? E un fel de joc în care un grup de prieteni trag niște nume dintr-o pălărie și trebuie să cumpere o mulțime de cadouri de Crăciun pentru persoana trasă la sorți. Cadourile sunt așezate în „secret” în dulapurile lor din vestiar când aceștia nu sunt de față. Pe urmă, la final, se organizează o petrecere și toți participanții dezvăluie cine sunt cu adevărat în timp ce își dăruiesc ultimele cadouri.

Sam a început să facă treaba asta cu un grup de prieteni cu trei ani în urmă. Acum, a devenit un fel de tradiție. Și se presupune că petrecerea de final e întotdeauna cea mai bună petrecere a anului. Se întâmplă în noaptea de după ultima zi de școală, înainte de vacanță.

Nu știi cine m-a tras pe mine. Eu l-am tras pe Patrick.

Chiar mă bucur că mi-a picat Patrick, cu toate că aș fi vrut-o pe Sam. De vreo câteva săptămâni nu l-am mai văzut pe Patrick decât la orele de atelier, pentru că-și petrece majoritatea timpului cu Brad, așa că gândindu-mă la cadouri e o bună modalitate de a mă gândi la el.

Primul cadou o să fie o casetă cu mixaje. Pur și simplu, știu că așa ar trebui. Am ales deja cântecele și o temă. Se numește „O iarnă”. Dar am decis să nu colorez de mână coperta. Prima față are o mulțime de cântece de-ale trupelor Village People și Blondie, pentru că lui Patrick îi place mult genul ăsta de muzică. Mai are și „Smells Like Teen Spirits” de la Nirvana, pe care Sam și Patrick o îndrăgesc. Dar a doua față e cea care-mi place mai mult. Are niște cântece de iarnă.

Iată-le:

Asleep de la The Smiths

Vapour Trail de la Ride

Scarborough Fair de la Simon & Garfunkel

A Whiter Shade of Pale de la Procol Harum

Time of No Reply de la Nick Drake

Dear Prudence de la Beatles

Gypsy de la Suzanne Vega

Nights in White Satin de la Moody Blues

Daydream de la Smashing Pumpkins

Dusk de la Genesis (înainte ca Phil Collins să facă parte din formație!)

MLK de la U2

Blackbird de la Beatles

Landslide de la Fleetwood Mac

Și în sfârșit...

Asleep de la The Smiths (din nou!)

Mi-am petrecut toată noaptea înregistrând caseta și sper ca lui Patrick să-i placă la fel de mult ca și mie. Mai ales fața a doua. Sper să fie genul de față a doua pe care s-o poată asculta ori de câte ori merge singur cu mașina și să simtă că face parte din ceva ori de câte ori e trist. Sper să poată fi asta pentru el.

Am avut un sentiment uluitor când am ținut în sfârșit caseta în mână. M-am gândit pur și simplu că în palma mea se află această casetă care conține toate aceste amintiri și sentimente și o mare fericire și tristețe. Chiar acolo, în palma mea. Și m-am gândit la cât de mulți oameni au îndrăgit acele cântece. Și cât de mulți oameni au depășit o mulțime de momente grele datorită acestor cântece. Și cât de mulți oameni s-au bucurat de vremuri fericite cu aceste cântece. Și la cât de mult înseamnă de fapt aceste cântece. M-am gândit că ar fi fost minunat ca eu să fi compus unul dintre acele cântece. Cu siguranță că, dacă aș fi compus vreunul dintre ele, aș fi fost foarte mândru. Sper că oamenii care au scris acele cântece sunt fericiți. Sper că au sentimentul că e de ajuns. Sper cu adevărat, pentru că m-au făcut fericit. Iar eu sunt doar o persoană.

Abia aștept să-mi iau carnetul de șofer. O să se întâmple în curând!

Apropo, nu ți-am mai vorbit despre Bill de o vreme. Dar cred că nu sunt multe de spus pentru că îmi tot dă cărți pe care nu le dă altor elevi, iar eu le citesc, și el îmi tot cere să scriu eseuri despre ele, ceea ce fac. În ultima lună și ceva, am citit *Marele Gatsby* și *Pace separată*. Încep să sesizez o adevărată tendință în cărțile pe care Bill mi le dă spre lectură. Și exact ca în cazul casetei cu cântece, este uluitor să o țin pe fiecare dintre ele în palmă. Toate sunt preferatele mele. Toate.

Mereu cu drag,
Charlie

11 decembrie 1991

Dragă prietene,

Lui Patrick i-a plăcut caseta foarte mult! Cred că știe că eu sunt Moșul lui secret, totuși, pentru că știe că doar eu aș fi făcut o casetă ca aia. De asemenea, îmi știe scrisul de mână. Habar n-am de ce nu mă gândesc la lucrurile astea decât când e prea târziu. Chiar ar fi trebuit să o păstrez pentru ultimul meu cadou.

Apropo, m-am gândit la al doilea cadou pentru Patrick. Este poezie magnetică. Ai auzit de asta? În caz că n-ai auzit, o să-ți explic. Un băiat sau o fată pune o grămadă de cuvinte pe o foaie magnetizată și apoi taie cuvintele în fragmente separate. Tu le așezi pe frigider și pe urmă scrii poeme în timp ce-ți faci un sandwich. E foarte amuzant.

Darul pe care l-am primit de la Moșul meu secret n-a fost nimic deosebit. Asta mă întristează. Pariez pe oricât că Mary Elizabeth e Moșul meu secret pentru că numai ea ar fi în stare să-mi dăruiască niște ciorapi.

Mereu cu drag,
Charlie

19 decembrie 1991

Dragă prietene,

Între timp am primit niște „pantaloni de stofă” de la un magazin second-hand. Am mai primit o cravată, o cămașă albă, pantofi și o curea veche. Bănuiesc că ultimul meu cadou, de la petrecere, va fi o haină de costum, pentru că doar asta a mai rămas. Am fost înștiințat printr-un bilet dactilografiat să port la petrecere tot ce am primit drept cadou. Sper ca în spatele acestei povești să fie ceva.

Vestea bună e că lui Patrick i-au plăcut foarte mult toate cadourile mele. Cadoul al treilea a fost o cutie de acuarele și un bloc de desen. M-am gândit că i-ar plăcea să le primească, chiar dacă nu le folosește niciodată. Cadoul al patrulea a fost o muzicuță și o carte despre cântatul la muzicuță. Cred că intră în aceeași categorie cu acuarelele, dar eu chiar sunt de părere că toată lumea ar trebui să aibă acuarele, poezie magnetică și o muzicuță.

Ultimul meu cadou de dinaintea petrecerii este o carte care se numește *Primarul din strada Castro*. E despre un om pe care-l cheamă Harvey Milk, care a fost un lider al comunității gay din San Francisco. M-am dus la bibliotecă atunci când Patrick mi-a spus că era gay și am făcut ceva cercetări, pentru că sincer nu prea știam mare lucru despre asta. Am găsit un articol despre un film documentar dedicat lui Harvey Milk. Și pentru că nu am găsit filmul, i-am căutat numele și am găsit cartea.

Eu n-am citit-o, dar, după descrierea de pe copertă, pare foarte bună. Sper să însemne ceva pentru Patrick. Abia aștept să vină petrecerea, ca să-i pot da lui Patrick cadoul. Apropo, mi-am luat toate testele finale de semestru și a fost o perioadă foarte încărcată și ți-aș fi povestit mai multe despre asta, dar nu mi se pare la fel de interesat ca toate celelalte lucruri care au legătură cu sărbătorile.

Mereu cu drag,
Charlie

21 decembrie 1991

Dragă prietene,

Uau. Uau. Aș putea să-ți desenez scena, dacă vrei. Stăteam toți în casa lui Sam și Patrick, pe care n-am mai văzut-o până acum. Este o casă de oameni bogați. Foarte curată. Și ne dădeam unul altuia ultimele cadouri. Luminile de afară erau aprinse și ninge, și totul arăta magic. De parcă am fi fost altundeva. De parcă am fi fost într-un loc mai bun.

A fost prima oară când i-am întâlnit pe părinții lui Sam și Patrick. Au fost tare drăguți. Mama lui Sam e foarte frumoasă și spune bancuri excelente. Sam a spus că, în tinerețe, a fost actriță. De asemenea, gătește foarte bine. O mulțime de părinți te fac să te simți foarte stingherit când te întâlnești cu ei. Dar nu și ai lui Sam și Patrick. Au fost foarte prietenoși tot timpul cât a durat cina și, când am terminat de mâncat, au plecat ca să putem să ne desfășurăm petrecerea. Nici măcar n-au venit să ne controleze sau ceva de genul ăsta. Nici măcar o dată. Ne-au lăsat pur și simplu să credem că era casa noastră. Prin urmare, am decis să ținem petrecerea în camera „pentru jocuri”, care nu are niciun joc, ci

un covor mare.

Când le-am spus că eu eram Moșul secret al lui Patrick, toată lumea a râs pentru că toată lumea știa, iar Patrick a făcut tot ce-a putut să se prefacă surprins, ceea ce a fost drăguț din partea lui. Apoi, toată lumea a întrebat care era ultimul meu cadou și le-am spus că era o poezie pe care o citisem cu mult timp în urmă. Era o poezie după care Michael făcuse o copie pentru mine. Și am citit-o de o mie de ori de atunci pentru că știu cine a scris-o. Nu știu dacă a apărut în vreo carte sau în vreun manual. Și nu știu ce vârstă are autorul. Dar știu că vreau să-l sau s-o cunosc. Vreau să știu că persoana asta e OK.

Așadar, toți mi-au zis să mă ridic în picioare și să citesc poezia. Și n-am avut trac pentru că toți încercam să ne purtăm ca niște maturi și am băut brandy. Și m-am încălzit. Încă mai simt un pic de căldură, dar trebuie să-ți povestesc asta. Prin urmare, m-am ridicat și, chiar înainte să citesc poezia, i-am rugat pe toți ca, dacă știau cine o scrisese, să-mi spună.

Când am terminat de citit poezia, toți au rămas tăcuți. O tăcere foarte tristă. Dar, în mod uimitor, n-a fost deloc o tristețe rea. A fost ceva care i-a făcut pe toți să se uite unul la celălalt și să știe că sunt acolo. Sam și Patrick s-au uitat la mine. Iar eu m-am uitat la ei. Și cred că ei știau. Nu ceva anume, serios. Pur și simplu, știau. Și cred că asta e tot ce poți să ceri vreodată de la un prieten.

Acela a fost momentul în care Patrick a pus să cânte a doua față a casetei pe care o făcusem pentru el și le-a turnat tuturor încă un pahar de brandy. Cred că toți eram cam caraghioși cum beam băutura aia, dar nu ne-am simțit caraghioși. Pot să-ți spun asta.

În timp ce cântecele continuau să se deruleze, Mary Elizabeth s-a ridicat în picioare. Dar nu avea o haină de costum. A reieșit că nu era deloc Moșul meu secret. Era Moșul secret al unei alte fete cu tatuaj și inel în buric, al cărei nume adevărat era Alice. I-a dăruit niște lac de unghii negru, pe care Alice pusese ochii mai de mult. Iar Alice i-a fost foarte recunoscătoare. Eu stăteam acolo, uitându-mă prin încăpere. Căutând haina de costum. Neștiind cine ar putea s-o țină.

Apoi s-a ridicat Sam și i-a dat lui Bob o pipă artizanală pentru marijuana lucrată în stilul indienilor americani, ceea ce a părut un cadou adecvat.

Au urmat alte înmânări de cadouri. Și alte îmbrățișări. Și iată că s-a ajuns la final. Nu mai rămăsese nimeni în afară de Patrick. Iar el s-a ridicat și s-a dus în bucătărie.

— Vrea cineva chipsuri?

Toată lumea a zis că vrea. Iar el a apărut cu trei tuburi de Pringles și o haină de costum. Și s-a apropiat de mine. Și a spus că toți marii scriitori purtau tot timpul costum.

Așa că mi-am pus costumul, cu toate că nu simțeam că îl merit cu adevărat pentru că nu scrisesem decât eseuri pentru Bill, dar a fost un cadou foarte frumos și toți cei de față au aplaudat. Sam și Patrick au fost amândoi de acord că arătam foarte bine. Mary Elizabeth a zâmbit. Cred că a fost prima oară în viața mea când am simțit că arăt „bine”. Știi la ce mă refer? Senzația aia plăcută pe care o ai când te uiți în oglindă și părul îți stă cum trebuie pentru prima oară în viața ta? Nu cred că ar trebui să punem atâta preț pe greutate, mușchi și o zi cu părul bine aranjat, dar, când se întâmplă, e drăguț. Chiar este.

Restul serii a fost cu totul deosebit. Dat fiind că o mulțime de oameni plecau cu familiile în locuri precum Florida și Indiana, am făcut toți schimb de cadouri cu oameni pentru care nu fuseserăm Moși Secreți.

Bob i-a dat lui Patrick o doză de marijuana cu o felicitare de Crăciun atașată. Chiar a ambalat-o. Mary Elizabeth i-a dat lui Sam niște cercei. Așa a făcut și Alice. Iar Sam le-a dat și ea cercei. Cred că

ăsta e un lucru intim la fete. Trebuie să recunosc că m-am simțit un pic trist pentru că, în afară de Sam și Patrick, nimeni nu mi-a dat vreun cadou. Cred că nu sunt prea apropiat de ei, ceea ce e logic. Dar tot m-am simțit puțin trist. Pe urmă a venit rândul meu. I-am dat lui Bob un mic tub cu soluție pentru bule de săpun pentru că mi se părea că se potrivește cu personalitatea lui. Cred că am avut dreptate.

— E prea mult, a fost tot ce-a spus.

Și-a petrecut restul serii suflând baloane de săpun spre tavan.

A urmat Alice. I-am dat o carte scrisă de Anne Rice pentru că întotdeauna vorbea despre ea. Și s-a uitat la mine de parcă nu-i venea să creadă că știam că-i place Anne Rice. Cred că nu știa cât de mult vorbea sau cât de atent ascultam eu. Dar mi-a mulțumit, totuși. Apoi a venit rândul lui Mary Elizabeth. I-am dat patruzeci de dolari în interiorul unui bilet. Pe bilet scria ceva foarte simplu: „Să se cheltuiască pentru tipărirea color a următorului număr din *Punk Rock*”.

Și s-a uitat la mine ciudat. Pe urmă, toți au început să se uite la mine ciudat, în afară de Sam și Patrick. Cred că începuseră să se simtă aiurea pentru că nu-mi cumpăraseră nimic. Dar eu nu cred că ar fi trebuit să se simtă așa, fiindcă nu cred că asta e ideea, serios. Mary Elizabeth a zâmbit și mi-a mulțumit, după care a încetat să mă mai privească în ochi.

Ultima a fost Sam. Mă tot gândisem la acest cadou, de multă vreme. Cred că mă gândisem la acest cadou de prima oară când am văzut-o. Nu când am întâlnit-o sau am văzut-o, ci prima oară când am văzut-o cu adevărat, dacă știi la ce mă refer. Avea atașat un bilet.

În bilet, îi scriam lui Sam că acel cadou îmi fusese dăruit de mătușa Helen. Era un disc vechi pe 45 de rotații pe minut pe care se afla cântecul „Something” de la Beatles. Îl ascultam tot timpul când eram mic și mă gândeam la lucruri despre oameni mari. Mă duceam la fereastra dormitorului și priveam la reflexia mea în sticlă și la copacii din spatele ei și ascultam cântecul ore-n șir. Am hotărât atunci că dacă o să întâlnesc pe cineva despre care să cred că e la fel de frumos ca și cântecul, i-l voi dăruia acelei persoane. Și nu m-am referit la frumusețea exterioară. M-am gândit la frumusețe în toate privințele. Așa că i l-am dăruit lui Sam.

Sam s-a uitat la mine cu căldură. Și m-a îmbrățișat. Iar eu am închis ochii pentru că nu voiam să știu de nimic în afară de brațele ei. Și m-a sărutat pe obraz și mi-a șoptit în așa fel încât să nu audă nimeni:

— Te iubesc.

Știam că o spune la modul prietenesc, dar nu mi-a păsat pentru că era a treia oară când auzeam asta de la cineva de când murise mătușa Helen. Celelalte două ocazii au fost de la mama mea.

După asta, nu mi-a venit să cred că Sam chiar mi-a dăruit un cadou pentru că sincer am crezut că acel „te iubesc” fusese cadoul. Dar chiar mi-a dăruit ceva. Și pentru prima oară ceva așa de drăguț m-a făcut să zâmbesc și nu să plâng. Cred că Sam și Patrick au fost la același magazin de vechituri, deoarece cadourile lor se potriveau. M-a dus în camera ei și m-a pus să stau în fața măsuței de toaletă, care era acoperită cu o față de pernă în culori frumoase. A ridicat fața de pernă și, iată-mă, îmbrăcat în costumul meu de haine vechi, uitându-mă la o mașină de scris veche cu panglică nouă. În mașină era o foaie de hârtie albă.

Pe acea bucată de hârtie, Sam scrisese: „Să scrii despre mine câteodată”. Și i-am bătut un răspuns, stând în picioare acolo, în dormitorul ei. Pur și simplu, am bătut la mașină:

„Am să scriu”.

Iar Sam s-a uitat la hârtie și apoi la mine.

— Charlie... tu ai sărutat vreodată o fată?

Am clătinat din cap. Era atâta liniște.

— Nici măcar când erai mic?

Am clătinat iar din cap. Iar ea a părut foarte tristă.

Mi-a vorbit despre prima oară când a fost sărutată. Mi-a spus că s-a întâmplat cu unul dintre prietenii tatălui ei. Avea șapte ani. Și n-a spus nimănui despre asta, în afară de Mary Elizabeth și apoi lui Patrick, în urmă cu un an. Și a început să plângă. Și a spus ceva pe care n-am să-l uit. Niciodată.

— Știi că tu știi că-mi place de Craig. Și mai știi că ți-am spus să nu te gândești la mine în felul ăla. Și știi că nu putem să fim împreună așa. Dar vreau să uiți toate lucrurile alea pentru un minut. Bine?

— Bine.

— Vreau să fiu sigură că prima persoană pe care o săruți te iubește. Bine?

— Bine.

Acum plângea și mai tare. Și eu plângeam, pentru că atunci când aud așa ceva pur și simplu nu mă pot abține.

— Vreau să fiu sigură de asta, bine?

— Bine.

Și m-a sărutat. A fost genul de sărut despre care n-aș putea să le vorbesc niciodată prietenilor mei. A fost genul de sărut care m-a făcut să știu că n-am fost niciodată atât de fericit toată viața mea.

Odată, pe o foaie de hârtie galbenă cu linii verzi

a scris un poem

Și l-a intitulat „Chops”

pentru că așa îl chema pe câinele lui

Și despre asta era vorba

Iar profesorul i-a dat notă maximă

și o steluță de aur

Iar mama lui l-a lipit pe ușa bucătăriei

și li-l citea mătușilor lui

Ăla a fost anul când părintele Tracy

i-a dus pe toți copiii la zoo

Și i-a lăsat să cânte în autobuz

Și s-a născut surioara lui

cu unghii micuțe și fără păr

Iar mama și tatăl lui se sărutau mult

Iar fata de după colț i-a trimis o

felicitare semnată cu un șir de X-uri

iar el a trebuit să-l întrebe pe tatăl lui ce însemnau X-urile

Iar tatăl lui îl învelea mereu când se culca noaptea

Și era mereu acolo ca s-o facă

Odată pe o foaie de hârtie albă cu linii albastre

a scris un poem

Și l-a intitulat „Toamna”

pentru că așa se chema anotimpul

Și despre asta era vorba

Iar profesorul i-a dat notă maximă

și i-a cerut să scrie mai clar
Iar mama lui nu l-a mai lipit pe ușa bucătăriei
pentru că o vopsise de curând
Iar copiii i-au spus
că părintele Tracy fuma trabucuri
Și lăsa chiștoacele pe strane
Și uneori acestea făceau găuri
Acela a fost anul când surorii lui i-au pus ochelari
cu lentile groase și rame negre
Iar fata de după colț a râs
când i-a cerut să se ducă să-l vadă pe Moș Crăciun
Iar copiii i-au spus de ce mama și tatăl lui se sărutau mult
Iar tatăl lui nu-l învelea niciodată când se culca noaptea
Iar tatăl lui s-a înfuriat rău
când a strigat după el să vină să-l învelească.

Odată pe o foaie ruptă din blocnotes
a scris un poem
Și l-a intitulat „Inocență: O întrebare”
pentru că aia era întrebarea despre fata lui
Și despre asta era vorba
Iar profesorul i-a dat notă maximă
și i-a aruncat o privire ciudată și fixă
Iar mama lui nu l-a mai lipit pe ușa bucătăriei
pentru că nu i l-a arătat
Ăla a fost anul când părintele Tracy a murit
Iar el a uitat cum se sfârșește
Crezul Apostolilor
Și a prins-o pe sora lui
cum se giugiulea pe veranda din spate
Iar mama și tatăl lui nu se mai sărutau niciodată
și nici măcar nu vorbeau
Iar fata de după colț
avea prea mult fond de ten
Care-l făcea să tușească atunci când o săruta
dar o săruta totuși
pentru că asta trebuia să facă
Și la trei dimineața s-a băgat singur în pat
în timp ce tatăl lui sforăia zgomotos

Iată de ce pe spatele unei punți de hârtie
a încercat un alt poem
Și l-a intitulat „Absolut nimic”
Pentru că despre asta era vorba cu adevărat
Iar el și-a dat singur o notă maximă
și câte o tăietură pe fiecare încheietură blestemată
Și l-a lipit pe ușa băii
pentru că de data asta nu mai credea
că poate să ajungă la bucătărie.

Ăsta e poemul pe care i l-am citit lui Patrick. Nimeni nu știa cine l-a scris, dar Bob a spus că-l mai auzise înainte și că din câte înțelese era biletul de adio al unui băiat care-și luase zilele. Sper din toată

inima că n-a fost așa, pentru că nu știu dacă-mi place finalul.

Mereu cu drag,
Charlie

23 decembrie 1991

Dragă prietene,

Sam și Patrick au plecat ieri cu familia lor spre Marele Canion. Nu mă simt prea rău din cauza asta pentru că încă-mi mai amintesc sărutul lui Sam. Îmi dă o senzație de liniște și de bine. Chiar m-am gândit să nu mă mai spăl pe gură, așa cum fac la televizor, dar apoi m-am gândit că ar fi prea scabros. Așa că, în loc de asta mi-am petrecut ziua de azi plimbându-mă prin cartier. Chiar mi-am scos afară sania cea veche și fularul cel vechi. Chestia asta are pentru mine ceva liniștitor.

M-am dus pe jos până la dealul unde ne dăm cu sania. Erau mulți copii mici acolo. I-am văzut zburând. Făcând sărituri și luându-se la întrecere. Și m-am gândit că toți copiii ăia mici se vor face mari cândva. Și toți copiii ăia mici vor face lucrurile pe care le facem noi. Și toți se vor săruta într-o zi. Dar, deocamdată, datul cu sania e de ajuns. Cred că ar fi nemaipomenit dacă ar fi întotdeauna de ajuns datul cu sania, dar nu este.

Chiar sunt bucuros că ziua mea de naștere și Crăciunul vin în curând pentru că asta înseamnă că vor trece în curând, fiindcă deja simt cum mă voi duce într-un loc neprielnic, unde obișnuiam să mă duc. După ce mătușa Helen a dispărut, am mers în locul acela. Lucrurile au degenerat atât de tare, încât maică-mea a trebuit să mă ducă la doctor și a trebuit să stau acasă un an. Dar acum încerc să nu mă gândesc prea mult la asta pentru că asta înrăutățește lucrurile.

E cam ca atunci când te uiți la imaginea ta din oglindă și îți rostești numele. Ei bine, uneori, pot să fac asta, dar nu am nevoie să stau o oră în fața oglinzii. Se întâmplă foarte repede și lucrurile încep să alunece. Deschid ochii, dar nu văd nimic. Și apoi încep să respir foarte profund și încerc să văd ceva, dar nu pot. Nu se întâmplă tot timpul, dar când se întâmplă, mă sperie.

Aproape că s-a întâmplat și azi-dimineață, dar m-am gândit la sărutul lui Sam și a dispărut.

Probabil că n-ar trebui să scriu atât de mult despre asta pentru că îmi aduce în minte prea multe. Mă face să mă gândesc prea mult. Iar eu încerc să particip. Dar e greu pentru că Sam și Patrick sunt plecați la Marele Canion.

Mâine o să mă duc cu mama să cumpărăm cadouri pentru toată lumea. Și pe urmă sărbătorim ziua mea de naștere. M-am născut pe 24 decembrie. Nu știu dacă ți-am spus vreodată asta. E mai aparte să ai o astfel de aniversare, pentru că e atât de aproape de Crăciun. După asta, o să-mi iau examenul pentru permisul de conducere, așa că voi avea ocupație cât timp Sam și Patrick sunt plecați.

În seara asta, m-am uitat la televizor împreună cu sora mea, dar ea n-a vrut să vadă programele speciale de Crăciun, așa că am hotărât să mă duc la etaj și să citesc.

Bill mi-a dat o carte să citesc în vacanță. Se numește *De veghe în lanul de secară*. A fost cartea preferată a lui Bill, când era de vârsta mea. A spus că e genul de carte pe care o faci să fie a ta.

Am citit primele douăzeci de pagini. Deocamdată, nu știu ce părere am în privința ei, dar pare potrivită pentru această perioadă. Sper ca Sam și Patrick să sune de ziua mea. M-ar face să mă simt mult mai bine.

25 decembrie 1991

Dragă prietene,

Stau în vechiul dormitor al tatei din Ohio. Familia e încă la parter. Nu mă simt bine deloc. Nu știu ce e în neregulă cu mine, dar simt cum mă cuprinde spaima. Mi-aș dori să ne întoarcem acasă în seara asta, dar întotdeauna rămânem peste noapte. Nu vreau să-i vorbesc mamei despre asta pentru că n-aș face decât s-o îngrijorez. Le-aș spune lui Sam și Patrick, dar n-au sunat ieri. Și am plecat azi-dimineață, după ce-am desfăcut cadourile. Poate că au sunat în după-amiaza asta. Sper să nu fi sunat în după-amiaza asta pentru că eu n-am fost acolo. Sper că nu te deranjează că-ți spun asta. Pur și simplu nu știu ce să mai fac. Întotdeauna mă întristez când se întâmplă asta și îmi doresc ca Michael să fi fost aici. Și-mi doresc ca și mătușa Helen să fi fost aici. Mi-e dor de mătușa Helen în felul ăsta. Cititul cărții nu ajută nici el. Nu știu. Pur și simplu gândesc prea repede. Mult prea repede. E ca în seara asta.

Familia urmărea filmul *O viață minunată*, care e un film foarte frumos. Iar eu nu m-am putut gândi decât la de ce n-au făcut filmul despre unchiul Billy? George Bailey a fost un om important în oraș. Datorită lui, mulți oameni au putut să plece de la periferie. A salvat un oraș, iar când tatăl lui a murit, a fost singurul om din oraș care a putut s-o facă. A vrut să trăiască o viață de aventuri, dar a rămas acasă și și-a sacrificat visurile pentru binele comunității. Iar când asta l-a întristat, și-a pus în gând să se sinucidă. Voia să moară pentru că banii de la asigurarea lui de viață ar fi ajutat familia să supraviețuiască. Și atunci a coborât un înger care i-a arătat cum ar fi fost viața dacă el nu s-ar fi născut niciodată. Cum ar fi avut de suferit întregul oraș. Și cum soția lui ar fi rămas „fată bătrână”. Iar anul ăsta sora mea nici măcar n-a mai spus nimic despre cât de învechită era chestia respectivă. În fiecare an, ea spune ceva despre faptul că Mary își câștigă existența muncind și, doar pentru că nu e măritată, nu înseamnă că nu e nimic de capul ei. Dar anul ăsta n-a mai zis nimic. Nu știu de ce. M-am gândit c-o avea legătură cu băiatul ăla al ei secret. Sau poate că e vorba de ceea ce s-a întâmplat în mașină în drum spre casa bunicii. Eu voiam ca filmul să fie despre unchiul Bill pentru că a băut mult, era gras și, înainte de toate, a pierdut banii. Voiam ca îngerul să coboare din cer și să ne arate că viața unchiului Bill avusese un rost. Pe urmă, cred că m-aș fi simțit mai bine.

A început de ieri, de acasă. Nu-mi place ziua mea de naștere. Nu-mi place deloc. M-am dus la cumpărături cu mama și sora mea, iar mama era într-o dispoziție proastă din cauza aglomerației din parcări și a cozilor. Iar sora mea era într-o dispoziție proastă pentru că nu putea să-i cumpere băiatului ei secret un cadou și să-l ascundă de mama. Ar fi vrut să se întoarcă singură, mai târziu. Iar eu mă simțeam straniu. De-a dreptul straniu, pentru că pe când mă preumblam prin magazine, nu știam ce cadou i-ar fi plăcut tatălui meu să primească de la mine, știam ce să le cumpăr sau să le dau lui Sam și Patrick, dar nu știam ce-aș putea să cumpăr sau să dau sau să fac pentru propriul meu tată. Fratelui meu îi plac posterele cu fete și cutiile de bere. Surorii mele îi plac bonurile cadou pentru tuns. Mamei mele îi plac filmele vechi și plantele. Tatei îi place doar golful, iar ăsta nu e un sport de iarnă, poate doar în Florida, dar noi nu locuim acolo. Și baseball nu mai joacă. Nici măcar nu-i place să i se aducă aminte, decât dacă spune el poveștile. Voiam doar să știu ce să-i cumpăr tatălui meu pentru că-l iubesc. Și nu-l cunosc. Iar lui nu-i place să vorbească despre astfel de lucruri.

— Ei bine, de ce nu puneți bani împreună, tu și sora ta, să-i cumpărați puloverul ăla?

— Nu vreau. Vreau să-i cumpăr ceva. Ce fel de muzică îi place?

Tata nu prea mai ascultă muzică, iar chestiile care-i plac, le are.

— Ce fel de cărți îi place să citească?

Tata nu mai citește așa de multe cărți pentru că le ascultă de pe casete în drum spre muncă și le ia gratis de la bibliotecă.

Ce fel de filme? Ce fel de orice?

Sora mea a hotărât să cumpere singură puloverul. Și a început să se înfurie pe mine pentru că avea nevoie de timp ca să se întoarcă la magazin ca să cumpere cadoul pentru iubitul ei secret.

— Cumpără-i și tu niște mingi de golf, Charlie. Dumnezeu!

— Bine, dar ăla e un sport de vară.

— Mamă. Fă-l, te rog, să cumpere odată ceva!

— Charlie. Calmează-te. E în regulă.

Mă simțeam tare trist. Nu știam ce se întâmplă. Mama încerca să fie cât mai drăguță pentru că atunci când am o stare din asta, ea e cea care se străduiește cu adevărat să țină situația sub control.

— Îmi pare rău, mami.

— Nu, să nu-ți pară rău. Vrei să-i iei un cadou frumos tatălui tău. ăsta e un lucru bun.

— Mamă!

Sora mea s-a înfuriat de-a binelea. Mama nici măcar nu s-a uitat la sora mea.

— Charlie, poți să-i cumperi tatălui tău ce vrei. Știu că o să-i placă. Acum, calmează-te. E în regulă.

Mama m-a dus la patru magazine diferite. De fiecare dată, sora mea a stat pe cel mai apropiat scaun și a oftat din greu. În cele din urmă, am găsit magazinul perfect. Era un loc unde se vindeau filme. Și am găsit o videocasetă cu ultimul episod din *M*A*S*H*, fără reclame. Și m-am simțit mult mai bine. Apoi, am început să-i spun mamei despre cum am văzut cu toții acel episod.

— Știe cum a fost, Charlie. Doar a fost și ea acolo. Hai să mergem odată.

Mama i-a spus surorii mele să-și vadă de treaba ei și m-a ascultat când am spus povestea pe care deja o știa, omițând partea în care tatăl meu a plâns, pentru că ăsta e micul nostru secret. Mama chiar mi-a spus că știu să povestesc foarte bine. O iubesc pe mama mea. Și, de data asta, i-am spus c-o iubesc. Și ea mi-a spus că și ea mă iubește. Și lucrurile au fost în regulă o vreme.

Stăteam la masă, la cină, așteptându-l pe tata să se întoarcă de la aeroport cu fratele meu. Întârziase mult și mama a început să-și facă griji pentru că afară ninge tare. Și a ținut-o pe sora mea acasă ca s-o ajute la pregătirea cinei. Voia să fie o masă extra specială pentru fratele meu și pentru mine, ținând cont că el venea acasă, iar eu îmi aniversam ziua. Dar sora mea nu voia decât să-i cumpere un cadou iubitului ei. Era într-o dispoziție tare proastă. Era ca fetele alea răzgâiate din filmele anilor optzeci, iar mama repeta întruna „domnișoară”, după fiecare propoziție.

În sfârșit, tata a sunat și ne-a anunțat că, din cauza zăpezii, avionul fratelui meu va avea o mare întârziere. N-am auzit decât ce vorbea mama.

— Dar e cina de ziua de naștere a lui Charlie... Nu mă aștept să faci nimic în privința asta... l-ai pierdut? Întreb și eu... N-am spus că a fost vina ta... nu... nu pot s-o țin caldă... se usucă... ce... dar e felul lui preferat... bun, și ce să le dau să mănânce... bineînțeles că le e foame... deja ai întârziat o

oră... păi, puteai să suni și tu...

Nu știi cât timp a vorbit mama la telefon pentru că n-am mai rezistat să stau la masă și să ascult. M-am dus în camera mea și-am citit. Nu-mi mai era foame, oricum. Nu voiam decât să fiu într-un loc liniștit. După o vreme, mama a intrat în cameră. A spus că tata sunase din nou și că vor ajunge acasă cam în treizeci de minute. M-a întrebat dacă era ceva în neregulă și am știut că nu se referea la sora mea, am știut că nu se referea la faptul că se certase cu tata la telefon pentru că lucrurile astea se mai întâmplă uneori. Doar a observat că fusesem foarte trist și nu credea că din cauza plecării prietenilor mei, pentru că ieri, când mă întorsesem de la săniuș, arătam OK.

— E vorba de mătușa Helen?

Felul în care a spus-o m-a făcut să încep să simt.

— Te rog, nu-ți face asta, Charlie.

Dar mi-am făcut-o. Așa cum fac în fiecare an, de ziua mea.

— Îmi pare rău.

Mama nu mă lasă să vorbesc despre asta. Știe că încetez să mai ascult și încep să respir foarte repede. Mi-a acoperit gura și mi-a șters ochii. M-am calmat îndeajuns ca să cobor la parter. Și m-am calmat îndeajuns ca să mă bucur când fratele meu a ajuns acasă. Iar când am mâncat cina, n-a fost prea uscată. Apoi, ne-am dus afară să punem lumânările decorative, asta fiind o activitate în cursul căreia toți vecinii noștri umplu cu nisip pungă de hârtie maro și le înșiră pe marginea străzii. Apoi, înfigem câte o lumânare în nisipul din fiecare pungă și, când aprindem lumânările, strada se transformă într-o „pistă de aterizare” pentru Moș Crăciun. Îmi place să așez lumânările în fiecare an pentru că e ceva foarte frumos, e o tradiție și o bună abatere a atenției de la ziua mea de naștere.

Membrii familiei mele mi-au dat niște cadouri tare drăguțe de ziua mea. Soră-mea e încă furioasă pe mine, dar mi-a cumpărat oricum un disc cu The Smiths. Iar fratele meu mi-a adus un poster semnat de întreaga echipă de fotbal. Tata mi-a dat niște discuri pe care sora mea i-a spus să le cumpere. Iar mama mi-a dat unele dintre cărțile pe care le îndrăgise în copilărie. Una dintre ele era *De veghe în lanul de seacă*.

Am început să citesc cartea primită de la mama din locul în care rămăsesem cu cititul la cartea de la Bill. Și m-a făcut să nu mă mai gândesc la ziua mea. Nu m-am gândit decât la faptul că în curând o să-mi iau examenul pentru permisul de conducere. Iar asta era un lucru destul de bun la care să te gândești. Și pe urmă m-am gândit la orele de instruire pentru șoferi pe care le urmasem în ultimul semestru.

Domnul Smith, care e cam scund de statură și miroase ciudat, nu ne lăsa pe niciunul dintre noi să dăm drumul la radio în timp ce conduceam. Mai erau doi elevi din anul al doilea, un băiat și o fată. Când îmi venea mie rândul să conduc, își atingeau picioarele pe furiș, pe bancheta din spate a mașinii. Pe urmă, eram și eu. Aș vrea să am o mulțime de povești despre orele de conducere auto. Sigur, erau filmele alea despre moartea pe autostradă. Și sigur că erau și ofițeri de poliție care veneau să stea de vorbă cu noi. Și sigur că a fost drăguț să-mi primesc permisul de șofer elev, dar mama și tata au spus că nu vor să mă lase să conduc până când nu e absolut necesar, deoarece asigurarea este foarte scumpă. Și n-aș putea niciodată să o rog pe Sam să mă lase să-i conduc camioneta. Pur și simplu, n-aș putea.

Lucrurile de genul ăsta m-au făcut să-mi păstrez calmul în seara aniversării mele.

A doua zi dimineața, Crăciunul a început frumos. Tatei i-a plăcut mult caseta cu *M*A*S*H*, ceea ce m-a făcut foarte fericit, mai ales când și-a spus propria poveste despre noaptea când urmăriserăm

episodul. A omis și el partea în care plânse, dar mi-a făcut cu ochiul, așa că am știut că-și amintise. Chiar și drumul de două ore până la Ohio a fost de fapt OK în prima jumătate de oră, cu toate că a trebuit să stau pe partea bombată a banchetei din spate, pentru că tatăl meu punea întruna întrebări despre colegiu, iar fratele meu vorbea fără întrerupere. Are o relație cu una dintre majoretele care fac numere acrobatice în timpul meciurilor de fotbal. O cheamă Kelly. Tata s-a arătat foarte interesat de asta. Sora mea a făcut o remarcă despre faptul că ceea ce fac majoretele e o prostie și ceva sexist, iar fratele meu i-a spus să tacă. Kelly își lua diploma în filosofie. L-am întrebat dacă această Kelly este frumoasă într-un fel neconvențional.

— Nu, e frumoasă într-un stil ațâțător.

Iar sora mea a început să spună că felul cum arată o femeie nu este lucrul cel mai important. Am fost de acord, dar pe urmă fratele meu a început să zică despre soră-mea că e doar o „lesbi rea de gură”. Apoi, mama i-a spus fratelui meu să nu folosească un asemenea limbaj în fața mea, ceea ce e ciudat, ținând cont de faptul că sunt probabil singurul membru al familiei care are un prieten gay. Poate că nu e, dar e unul care chiar vorbește despre asta. Nu sunt sigur. Oricum ar fi, tata a întrebat cum s-au cunoscut fratele meu și Kelly.

Fratele meu și Kelly s-au întâlnit la un restaurant numit Ye Olde College Inn sau ceva de genul ăsta, la Penn State. Urmau să comande un desert celebru numit „lipicioase la grill”. În tot cazul, Kelly era cu suratele ei de la organizație și tocmai se pregăteau să plece, când ei i-a scăpat pe jos o carte chiar în fața fratelui meu și a continuat să meargă. Fratele meu zice că, deși Kelly neagă asta, e sigur că a lăsat să cadă cartea dinadins. Frunzele erau verzi de-a binelea când el a prins-o din urmă în fața sălii de jocuri. Cel puțin, așa a descris el situația. Au petrecut restul după-amiezii jucând vechi jocuri video precum Donkey Kong și cuprinși de nostalgie, ceea ce, ca o afirmație cu caracter general, mi s-a părut trist și drăguț totodată. L-am întrebat pe fratele meu dacă prietena lui bea cacao.

— Ai tras ceva pe nară?

Și încă o dată mama l-a rugat pe fratele meu să nu mai folosească astfel de termeni în fața mea, ceea ce mi s-a părut iarăși straniu pentru că, așa cred, sunt singura persoană din familia mea care a consumat vreodată droguri. Poate că și fratele meu. Nu sunt sigur. În mod cert, nu și sora mea. Dar, de fapt, poate că toată familia mea a luat droguri și pur și simplu nu ne spunem unul altuia asemenea lucruri.

Sora mea și-a petrecut următoarele zece minute denunțând sistemul grecesc al fraternităților din colegiu. Tot spunea povești despre „inițieri” și despre cum au mai murit copii înainte. Apoi a zis o poveste despre o comunitate de fete care le pune pe noile membre să stea în picioare în chiloți și cineva le încercuiește „grăsimea” cu markere magice de culoare roșie. Țăla a fost momentul când fratele meu n-a mai răbdat și a exclamat.

— Un căcat!

Nici acum nu-mi vine să cred că fratele meu a înjurat în mașină, iar mama și tata n-au spus nimic. Probabil că, fiind acum la colegiu, e în regulă. Pe sora mea nu a deranjat-o cuvântul. Și-a continuat discursul.

— Nu e un căcat. Așa am auzit.

— Ai grijă, domnișoară, a spus tata de pe scaunul din față.

— Serios? Și ia zi, unde-ai auzit? a întrebat fratele meu.

— Am auzit la postul național de radio, a spus sora mea.

— Oh, Doamne, a făcut fratele meu, râzând în hohote.

— Ei da, acolo am auzit.

Mama și tata ai fi zis că se uită la un meci de tenis prin parbriz pentru că dădeau din cap întruna. Nu spuneau nimic. Nu se uitau în spate. Trebuie să precizez, totuși, că tata a pornit radioul unde se difuza muzică de Crăciun, și l-a dat la un volum asurzitor.

— Numai tâmpenii ai în capul ăla. De unde știi tu astfel de lucruri? N-ai fost la colegiu. Kelly nu s-a dus la nicio chestie din asta.

— Ei, da... de parcă ți-ar spune.

— Da... mi-ar spune. Nu avem secrete.

— Vai, ce tip sensibil ești, numai bun pentru curentul new age.

Voiam să înceteze cu cearta pentru că începeam să mă supăr, așa că am pus o altă întrebare.

— Vorbiți despre cărți și probleme?

— Mulțumesc de întrebare, Charlie. Da. De fapt, chiar vorbim. Cartea preferată a lui Kelly se întâmplă să fie *Walden* de Henry David Thoreau. Și Kelly s-a întâmplat să spună că mișcarea transcendentală este o paralelă apropiată la zilele și epoca noastră.

— Oooo, ce cuvinte mari!

Nimeni nu știe să-și dea ochii peste cap ca sora mea.

— Oh, scuze. Vorbea cineva cu tine? Eu tocmai îi povesteam fratelui meu mai mic despre prietena mea. Kelly spune că speră că un bun candidat democrat va putea să-i țină piept lui George Bush. Kelly spune că speranța ei e ca în sfârșit E.R.A.² să fie adoptată, dacă se va întâmpla. Exact. E.R.A. despre care tot schelălăi tu mereu. Până și majoretele se gândesc la astfel de lucruri. Și între timp, mai știu să se distreze.

Sora mea și-a încrucișat brațele la piept și a început să fluiera. Fratele meu era prea pornit ca să se mai oprească. Am remarcat că gâtul tatei se înroșise foarte tare.

— Dar mai e o diferență între tine și ea. Vezi tu... Kelly crede în drepturile femeii atât de mult, încât n-ar lăsa niciodată un tip s-o lovească. Cred că nu se poate spune asta despre tine.

Jur pe Dumnezeu, aproape c-am simțit că murim. Tata a pus o frână atât de bruscă, încât fratele meu era cât pe ce să zboare peste scaun. Când mirosul de cauciuc ars a început să se disipeze, tata a tras adânc aer în piept și s-a întors. Mai întâi, s-a întors spre fratele meu. N-a spus un cuvânt. Pur și simplu, s-a uitat fix la el.

Fratele meu se uita la tata ca o căprioară prinsă de verii mei. După două secunde lungi, fratele meu s-a întors către sora mea. Cred că se simțea prost pentru felul cum îi ieșiseră cuvintele din gură.

— Scuză-mă, te rog. Haide, nu mai plânge.

Sora mea plângea atât de tare, încât m-am speriat. Apoi, tata s-a întors către sora mea. Nici de data asta n-a zis nimic. Doar a pocnit din degete ca să-i abată atenția de la plâns. La început, a fost derutată pentru că el nu o privea cu căldură. Dar apoi, s-a uitat în jos, a ridicat din umeri și s-a întors spre fratele meu.

— Îmi cer scuze pentru ce-am spus despre Kelly. Pare o fată de treabă.

Apoi, tata s-a întors către mama. Iar mama s-a întors spre noi.

— Eu și tatăl vostru nu mai vrem să vă auzim certându-vă. Mai ales în casa familiei. S-a înțeles?

Uneori, tata și mama alcătuiesc o adevărată echipă. Priveliștea e uluitoare. Fratele și sora mea au încuviințat amândoi din cap și au coborât privirea. Apoi, tata s-a întors către mine.

— Charlie?

— Da, tată.

E important să spui „tată” în astfel de momente. Și dacă ți se adresează cu prenumele-numele de familie, trebuie să fii cu băgare de seamă. Știu ce spun.

— Charlie, vreau să conduci mașina restul drumului până acasă la mama mea.

Toată lumea din mașină a știut că asta era probabil cea mai rea idee pe care tata o avusese vreodată în viața lui. Dar nimeni nu l-a contrazis. S-a dat jos din mașină în mijlocul drumului. S-a urcat pe bancheta din spate, între fratele și sora mea. Eu m-am urcat pe scaunul șoferului, am reușit să opresc motorul de două ori și mi-am pus centura de siguranță. Am șofat tot restul drumului. N-am mai transpirat așa de când făceam sport și afară era frig.

Familia tatălui meu seamănă destul de mult cu familia mamei mele. Fratele meu a spus cândva că e ca și cum ar fi vorba de aceiași veri cu alte nume. Marea diferență o aduce bunica. O iubesc pe bunica. Toată lumea o iubește pe bunica mea. Ne aștepta pe alee, așa cum a făcut mereu. Întotdeauna știa când vine cineva.

— Charlie conduce acum?

— A împlinit șaisprezece ani ieri.

— Aha.

Bunica mea e foarte bătrână și nu-și mai amintește multe lucruri, dar face cele mai delicioase prăjituri. Când eram foarte mic, o aveam pe mama mamei, care avea mereu bomboane, și pe mama tatei, care avea mereu prăjituri. Mama mi-a spus că, atunci când eram mic, le strigam „bunica-bomboană” și „bunica-prăjitură”. De asemenea, numeam crusta aluatului de pizza „oase de pizza”. Nu știu de ce îți spun asta.

E ca prima mea amintire, care cred că e prima oară când am fost conștient că sunt viu. Mama și mătușa Helen m-au dus la grădina zoologică. Cred că aveam trei ani. Nu-mi amintesc chestia asta. În tot cazul, ne uitam la două vaci. Vaca și vițelul ei mic. Și nu aveau prea mult loc în care să se miște. În orice caz, vițelul stătea chiar sub mama lui, se plimba în jurul ei, și vaca-mamă a făcut un „caca” chiar pe capul vițelului. Mi s-a părut cel mai amuzant lucru pe care-l văzusem vreodată în toată lumea și am râs pe chestia asta vreo trei ore. La început, mama și mătușa Helen au râs și ele, pentru că erau fericite că râd. Se pare că nu vorbeam mai deloc când eram mic și, ori de câte ori păream un copil normal, erau fericiți. Dar, când am ajuns la a treia oră, au încercat să mă facă să încetez cu râsul, ceea ce mă făcea să râd și mai tare. Nu cred că au fost chiar trei ore, dar a părut un timp îndelungat. Când și când, mă mai gândesc la întâmplarea asta. Pare un început mai degrabă „prielnic”.

După îmbrățișări și strângeri de mână, ne-am dus în casa bunicii, și toata familia tatei era acolo. Unchiul Phil, cu dinții lui falși, și mătușa Rebecca, sora tatei. Mama mi-a spus că mătușa Rebecca tocmai divorțase din nou, așa că nu trebuia să pomenim de nimic. Singurul lucru la care mă puteam gândi erau prăjiturile, dar bunica nu mai făcuse prăjituri anul ăsta pentru că o duruse șoldul.

În schimb, ne-am așezat cu toții să ne uităm la televizor și verii mei au discutat despre fotbal cu fratele meu. Și unchiul Phil a băut. Și pe urmă am mâncat. Și a trebuit să stau la masa copiilor mici pentru că sunt mai mulți veri din partea familiei tatălui meu.

Copiii mici discută despre cele mai stranii lucruri. Chiar așa.

După cină a venit momentul să ne uităm la *O viață minunată* și am început să mă simt din ce în ce mai trist. Pe când urcam scările spre vechea cameră a tatei și mă uitam la fotografiile vechi, am început să mă gândesc că a existat o vreme când pozele astea nu erau amintiri. Că poza aia chiar a fost făcută de cineva și că oamenii de acolo tocmai mâncaseră sau făcuseră ceva.

Primul soț al bunicii mele a murit în Coreea. Tata și mătușa Rebecca erau foarte tineri. Iar bunica s-a mutat cu cei doi copii să trăiască împreună cu fratele ei, unchiul Phil.

În sfârșit, după câțiva ani, bunica se simțea foarte tristă pentru că avea doi copilași mici și obosise să facă tot timpul pe chelnerița. Așa că, într-o zi, lucra la restaurantul ăla unde avea slujba și apare un șofer de camion care o invită în oraș. Bunica era foarte foarte frumoasă, în stilul fotografiilor vechi. S-au întâlnit de câteva ori și în cele din urmă s-au căsătorit. S-a dovedit a fi un individ îngrozitor. Îl bătea pe tata mereu. Și la fel o bătea și pe mătușa Rebecca. Și o snopea și pe bunica în bătaie. Tot timpul. Cred că bunica n-a putut să facă nimic în privința asta, pentru că a durat așa timp de șapte ani.

Povestea a luat sfârșit când unchiul Phil a văzut vânătăile pe care le avea mătușa Rebecca și a smuls în final adevărul de la bunica. Apoi, și-a luat cu el câțiva prieteni de la fabrică. Și l-au găsit pe al doilea soț al bunicii într-un bar. Și l-au bătut de l-au snopit. Unchiului Phil îi place să povestească întâmplarea asta când bunica nu e prin preajmă. Povestea se tot schimbă, dar ideea principală rămâne aceeași. Individul a murit după patru zile, la spital.

Nici acum nu știu cum de n-a ajuns unchiul Phil la pușcărie pentru ceea ce a făcut. L-am întrebat pe tata odată, și mi-a zis că oamenii care trăiau în cartierul lui înțelegeau că unele lucruri nu au nimic de a face cu poliția. A spus că dacă cineva se atingea de sora sau de mama ta, trebuia să plătească, și toți ceilalți întorceau privirea în altă parte.

E tare păcat că treaba asta a mers așa vreme de șapte ani pentru că mătușa Rebecca a avut parte de același fel de soți. Totuși, la ea a fost diferit, pentru că și cartierele se mai schimbă. Unchiul Phil era prea bătrân și tata a plecat din orașul natal. Ea a trebuit să obțină ordine de restricție de la tribunal.

Mă gândesc la cum vor fi, când vor crește mari, verii mei, care sunt copiii mătușii Rebecca. O fată și doi băieți. E trist, totuși, pentru că îmi închipui că singura fată dintre ei va ajunge ca mătușa Rebecca, iar unul dintre băieți va ajunge probabil ca tatăl lui. Celălalt băiat ar putea ajunge ca tata, pentru că e bun la sport și a avut un tată diferit față de fratele sau sora lui. Tata vorbește mult cu el și-l învață cum să arunce și cum să lovească o minge cu bâta. Când eram mic, eram gelos pe chestia asta, dar nu mai sunt. Pentru că fratele meu a zis că vărul meu e singurul din familia lui care are o șansă. Are nevoie de tată. Cred că înțeleg asta acum.

Vechea cameră a tatei este cam la fel cum a lăsat-o, doar că mai decolorată. Pe birou e un glob pământesc, care a fost rotit de multe ori. Și mai sunt vechi postere cu jucători de baseball. Și tăieturi din ziare cu tata câștigând marele meci când era în anul al doilea. Nu știu cum, dar chiar am înțeles de ce tata a trebuit să plece din casa asta. Când a știut că bunica nu-și va găsi niciodată un alt bărbat pentru că nu mai putea să aibă încredere în oameni și că nici nu va mai căuta altceva pentru că nu știa cum. Și când a văzut că sora lui începe să aducă acasă versiuni mai tinere ale tatălui lor vitreg, cu care se întâlnea. N-a mai putut să rămână.

M-am întins pe patul lui vechi și m-am uitat pe fereastră la copacul acela, care era probabil mult mai scund când tata se uita la el. Și pot să simt ce a simțit în noaptea când și-a dat seama că, dacă nu

pleacă, nu va avea parte niciodată de viața lui. Ci de viața altora. Cel puțin, așa s-a exprimat el. Poate că ăsta-i motivul pentru care familia din partea tatei se uită an de an la același film. E logică treaba. Ar trebui probabil să precizez că tata nu plânge niciodată la final.

Nu știu dacă bunica sau mătușa Rebecca îl vor ierta vreodată pe tata pentru că le-a părăsit. Doar unchiul Phil a înțeles partea aceea. E mereu ciudat să vezi cum tata se schimbă în preajma mamei și a surorii sale. Se simte prost și, de fiecare dată, el și sora lui fac o plimbare singuri.

Mă întreb ce spune mătușa Rebecca în mașină, la întoarcerea acasă. Mă întreb ce cred copiii ei. Mă întreb dacă vorbesc despre noi. Mă întreb dacă se uită la familia mea și se întreabă cine are șansa să reușească în viață. Pariez că așa fac.

Mereu cu drag,
Charlie

26 decembrie 1991

Dragă prietene,

Stau în dormitorul meu după o călătorie care a durat două ore. Sora mea și fratele meu s-au purtat frumos unul cu altul, așa că n-a mai trebuit să conduc.

De regulă, la întoarcere, ne ducem în vizită la mormântul mătușii Helen. E un fel de tradiție. Fratele și tatăl meu nu vor niciodată așa de mult să meargă, dar știu să nu spună nimic din cauza mamei și a mea. Sora mea e cam neutră, dar și ea e sensibilă la anumite lucruri.

De câte ori ne ducem la mormântul mătușii Helen, mie și mamei mele ne place să discutăm despre lucruri cu adevărat minunate despre ea. În cei mai mulți ani vorbim despre cum mă lăsa să stau treaz și să mă uit la *Saturday Night Live*. Iar mama mea zâmbește pentru că știe că, dacă ar fi fost copil, și ei i-ar fi plăcut să stea trează și să urmărească spectacolul.

Amândoi punem acolo flori și, uneori, câte un cartonaș. Am vrea doar să știe că ne e dor de ea, că ne gândim la ea și că a fost un om deosebit. Nu a înțeles asta destul când era vie, așa spune mama mea. Și, la fel ca tata, cred că mama se simte vinovată în privința asta. Atât de vinovată încât, în loc să-i dea bani, i-a oferit o casă în care să locuiască.

Vreau să știi de ce mama mea e vinovată. Ar trebui probabil să-ți spun de ce, dar nu prea știu dacă e bine. Trebuie să vorbesc despre asta cu cineva. Nimeni din familia mea nu va vorbi vreodată despre asta. E doar un lucru pe care ei nu-l fac. Vorbesc despre lucrurile urâte care i s-au întâmplat mătușii Helen și pe care nu voiau să mi le spună când eram mic.

Ori de câte ori vine Crăciunul, e singurul lucru la care mă pot gândi... în adâncul sufletului. Este unul dintre lucrurile care mă fac să fiu foarte trist în adâncul sufletului meu.

N-am să spun cine. N-am să spun când. Am să spun doar că mătușa mea Helen a fost molestată. Urăsc cuvântul ăsta. De către cineva foarte apropiat de ea. N-a fost tatăl ei. În cele din urmă, i-a spus tatălui ei. El n-a crezut-o din cauză că era vorba despre acea persoană. Un prieten de familie. Ceea ce a agravat lucrurile. Bunica mea n-a spus nici ea vreodată ceva. Iar bărbatul continua să vină în vizită la ei.

Mătușa Helen a băut mult. Mătușa Helen a luat multe medicamente. Mătușa Helen a avut multe probleme cu bărbații și băieții. A fost o ființă foarte nefericită în cea mai mare parte a vieții ei. Se interna în spitale tot timpul. În tot felul de spitale. În sfârșit, s-a dus la un spital care a ajutat-o să

Înțelegă lucrurile îndeajuns încât să încerce să le facă normal, așa că s-a mutat în casa familiei mele. A început să se ducă la școală ca să obțină o slujbă bună. I-a spus ultimului ei bărbat rău să o lase în pace. A început să slăbească fără să țină vreo dietă. Avea grijă de noi, astfel că părinții mei puteau să meargă în oraș, să bea ceva sau să joace diverse jocuri de societate. Ne lăsa să stăm trei până târziu. Era singura persoană în afară de mama, tata, fratele și sora mea, care îmi cumpăra două cadouri. Unul de ziua mea de naștere. Celălalt, de Crăciun. Chiar și când s-a mutat în casa noastră și n-avea bani. Întotdeauna îmi cumpăra două cadouri. De fiecare dată erau cele mai bune cadouri.

Pe 24 decembrie 1983, un polițist a bătut la ușa noastră. Mătușa Helen suferise un accident groaznic de mașină. Ninge foarte tare. Polițistul i-a spus mamei că mătușa Helen murise. Era un tip foarte cumsecade, pentru că, atunci când mama a început să plângă, i-a spus că a fost un accident foarte urât și că mătușa Helen a murit pe loc. Cu alte cuvinte, nu a suferit. Nu mai exista suferință.

Polițistul a rugat-o pe mama să vină să identifice cadavrul. Tata era încă la muncă. Atunci ne-am apropiat eu cu fratele și sora mea. Era a șaptea aniversare pentru mine. Aveam cu toții păreri de petrecere pe cap. Mama i-a pus pe fratele și pe sora mea să le poarte. Sora mea a văzut-o pe mama plângând și a întrebat-o ce se întâmplase. Mama nu putea să zică nimic. Polițistul s-a lăsat pe un genunchi și ne-a spus ce s-a întâmplat. Fratele și sora mea au început să plângă. Dar nu și eu. Știam că polițistul făcuse o greșală.

Mama i-a rugat pe fratele și pe sora mea să aibă grijă de mine și a plecat cu polițistul. Cred că ne-am uitat la televizor. Nu cred că-mi amintesc cu adevărat. Tata a venit acasă înaintea mamei.

— Ce-i cu fețele astea lungi la voi?

I-am spus. N-a plâns. A întrebat dacă suntem bine. Fratele și sora mea au spus că nu. Eu am spus că da. Polițistul făcuse o greșală. E multă zăpadă afară. Probabil că n-a reușit să vadă bine. Mama s-a întors acasă. Plângea. S-a uitat la tatăl meu și a încuviințat din cap. Tatăl meu a ținut-o în brațe. Atunci am înțeles că polițistul nu făcuse nicio greșală.

Nu prea știu ce s-a mai întâmplat și nici n-am întrebat anume. Îmi amintesc doar că m-am dus la spital. Îmi amintesc cum stăteam într-o cameră cu lumini puternice. Îmi amintesc de un doctor care-mi puneă întrebări. Îmi amintesc că i-am spus că mătușa Helen era singura care mă îmbrățișa. Îmi amintesc că mi-am văzut familia în ziua de Crăciun într-o sală de așteptare. Îmi amintesc că nu mi s-a dat voie să mă duc la înmormântare. Îmi amintesc că nu mi-am luat niciodată rămas-bun de la mătușa Helen.

Nu știu cât timp am continuat să merg la doctor. Nu-mi amintesc cât timp nu m-au mai trimis la școală. A fost un timp îndelungat. Asta știu. Tot ce-mi amintesc este ziua când am început să mă fac mai bine pentru că mi-am amintit de ultimul lucru pe care mătușa Helen l-a spus exact înainte să plece cu mașina prin zăpadă.

Tocmai îmi îmbrăca paltonul. I-am dat cheile de la mașină pentru că eu eram mereu cel care le găsea. Am întrebat-o unde se duce. Mi-a spus că e secret. Am tot bătut-o la cap pe mătușa Helen, lucru pe care-l adora. Îi plăcea felul cum îi puneam întruna întrebări. În cele din urmă, a clătinat din cap, a zâmbit și mi-a șoptit în ureche:

— Mă duc să-ți cumpăr cadoul de ziua ta.

Atunci a fost ultima oară când am văzut-o. Îmi place să cred că mătușa Helen va avea parte acum de slujba bună pentru care studia. Îmi place să cred că va întâlni un bărbat cumsecade. Îmi place să cred că va fi scăpat de greutatea în plus de care întotdeauna a vrut să scape, fără să țină o dietă.

În ciuda tuturor lucrurilor pe care mama, doctorul și tata mi le-au spus despre vinovăție, nu pot să-mi scot din minte ceea ce știu. Și știu că mătușa Helen ar fi fost în viață și azi dacă s-ar fi mulțumit să-mi cumpere un singur cadou, ca toți ceilalți. Ar fi trăit dacă m-aș fi născut într-o zi în care nu ninge. Aș da orice să fac să-mi dispară asta din minte. Îmi e teribil de dor de ea. Trebuie să mă opresc din scris pentru că sunt prea trist.

Mereu cu drag,
Charlie

30 decembrie 1991

Dragă prietene,

În ziua de după ce ți-am scris, am terminat de citit *De veghe în lanul de seară*. De atunci, am citit cartea de trei ori. Nu prea știu ce altceva să fac. Sam și Patrick vin în sfârșit acasă în seara asta, dar n-am să ajung să-i văd. Patrick se duce să se întâlnească cu Brad pe undeva. Sam se întâlnește cu Craig. O să mă întâlnesc cu amândoi mâine, la Big Boy, și pe urmă la Bob, la petrecerea de Anul Nou.

Partea interesantă e că voi conduce singur mașina până la Big Boy. Tata mi-a zis că n-am voie să șofez până nu se face vremea frumoasă, ceea ce s-a și întâmplat un pic ieri. Am pregătit o casetă cu selecții pentru această ocazie. Se numește „Prima oară când am șofat”. Poate că sunt prea sentimental, dar îmi place să mă gândesc că, atunci când voi fi bătrân, voi putea să mă uit la toate casetele astea și să-mi amintesc de drumurile de acum cu mașina.

Prima oară când am condus singur a fost când am mers s-o văd pe mătușa Helen. A fost pentru prima oară când am fost s-o văd fără să fiu însoțit nici măcar de mama. Am făcut să fie un moment special. Am cumpărat flori cu banii mei de Crăciun. Chiar am făcut o casetă cu selecții pe care am lăsat-o la mormânt. Sper că nu crezi din cauza asta că aș fi un ciudat.

I-am spus mătușii Helen totul despre viața mea. Despre Sam și Patrick. Despre prietenii lor. Despre prima mea petrecere de Anul Nou de mâine. I-am spus despre cum fratele meu o să joace ultimul lui meci de fotbal din sezon în ziua de Anul Nou. I-am spus despre plecarea fratelui meu și despre cum mama a plâns. I-am vorbit despre cărțile pe care le-am citit. I-am spus despre cântecul „Asleep”. I-am spus despre când ne-am simțit cu toții infiniți. I-am spus că mi-am luat permisul de conducere. Cum ne-a dus mama cu mașina acolo. Și cum am condus la întoarcere. Și cum polițistul cu care am dat examenul nici măcar nu arăta ciudat și nici n-avea un nume caraghios, ceea ce mi s-a părut o chestie incorectă.

Îmi amintesc că tocmai când mă pregăteam să-mi iau rămas-bun de la mătușa Helen, am început să plâng. Și era un fel adevărat de plâns. Nu de tipul panicat, pe care-l practic des. Și i-am făcut mătușii Helen promisiunea că voi plânge doar din cauza unor lucruri importante pentru că mi-ar plăcea teribil să cred că, plângând atât de mult cât plâng eu, ar diminua din greutatea plânsului pentru mătușa Helen.

Pe urmă, mi-am luat rămas-bun și am plecat cu mașina acasă.

Am citit cartea din nou în noaptea aia pentru că știam că, dacă n-o citesc, probabil că voi începe să plâng din nou. Și mă refer la plânsul acela panicat. Am citit până am fost complet epuizat și a trebuit să mă culc. De dimineață, am terminat cartea și apoi am început imediat s-o citesc. Orice ca să nu-mi vină să plâng. Pentru că îi făcusem acea promisiune mătușii Helen. Și pentru că nu vreau să încep din nou să

gândesc. Nu așa cum am făcut ultima săptămână. Nu pot să gândesc iar. Niciodată.

Nu știi dacă ai simțit vreodată așa ceva. Că ai vrea să dormi o mie de ani. Sau pur și simplu să nu exiști. Sau să nu fii conștient că exiști. Sau ceva de genul ăsta. Cred că să-ți dorești asta e ceva foarte morbid, dar așa vreau când ajung așa. De-aia încerc să nu gândesc. Vreau doar ca totul să înceteze să se învâртеască. Dacă situația se înrăutățește, s-ar putea să fiu nevoit să mă duc iar la doctor. Așa de rău devine iar.

Mereu cu drag,
Charlie

1 ianuarie 1992

Dragă prietene,

Acum e 4 dimineața, ceea ce înseamnă că suntem în noul an cu toate că e încă 31 decembrie, mai exact, oamenii dorm. Eu nu pot dormi. Toți ceilalți dorm sau fac sex. Eu m-am uitat la televizor și am mâncat jeleuri. Și am văzut lucrurile în mișcare. Am vrut să-ți spun despre Sam și Patrick și Craig și Brad și Bob și toți ceilalți, dar acum nu prea-mi pot aminti.

Afară e liniștit. Știi asta. Și, mai devreme, am mers cu mașina la Big Boy. Și i-am văzut pe Sam și Patrick. Și ei erau cu Brad și Craig. Și asta m-a făcut foarte trist pentru că eu voiam să fiu singur cu ei. Asta nu s-a mai întâmplat înainte.

Lucrurile erau mai rele cu o oră în urmă și mă uitam la un copac, dar era mai întâi un dragon și apoi un copac, și mi-am amintit de acea zi cu vreme frumoasă când făceam parte din aer. Și mi-am amintit că am tuns gazonul în acea zi pentru banii de buzunar exact la fel cum acum dau zăpada cu lopata de pe alee, pentru banii de buzunar. Așa că am început să dau zăpada de pe aleea lui Bob, ceea ce zău că e ciudat să faci la o petrecere de Anul Nou.

Obrajii îmi erau roșii de frig exact ca fața de băutor a domnului Z și pantofii lui negri și vocea lui spunând că, atunci când o omidă intră în stadiul de cocon, trece prin adevărate torturi și că pentru digerarea gumei de mestecat e nevoie de șapte ani. Și băiatul ăsta de la petrecere, Mark, care mi-a dat asta, a apărut de niciunde și, privind la cer, mi-a spus să mă uit la stele. Prin urmare, m-am uitat în sus, și ne aflam în cupola asta uriașă ca un bulgăre de zăpadă din sticlă, iar Mark a spus că uluitoarele stele albe erau, de fapt, doar niște găuri în sticla neagră a cupolei, iar când te duceai la cer, sticla se spargea și nu vedeai nimic decât o foaie mare de un alb stelar, care e mai luminos decât orice, dar nu îți rănește ochii. Era vast și deschis și diafan de liniștit, iar eu m-am simțit atât de mic.

Uneori, mă uit afară și mă gândesc că o mulțime de alți oameni au văzut această zăpadă înainte. Exact la fel cum o mulțime de alți oameni au citit cărțile alea înainte. Și au ascultat acele cântece.

Mă întreb cum se simt în noaptea asta.

Nu prea știu ce spun. Probabil că n-ar trebui să scriu asta pentru că văd în continuare lucrurile mișcându-se. Vreau să le opresc din mișcare, dar nu se vor opri pentru câteva ore. Așa a spus Bob înainte să plece în dormitorul lui cu Jill, o fată pe care n-o cunosc.

Cred că ceea ce spun e că toate acestea îmi sunt foarte familiare. Dar nu sunt ale mele ca să fiu familiarizat cu ele. E doar cum a simțit acel alt copil. Acum când e liniștit afară, iar tu vezi lucrurile mișcându-se, și nu vrei ca ele să se miște, și toată lumea doarme. Și toate cărțile pe care le-ai citit au fost

citite de alți oameni. Și fata aia care e drăguță pentru tine e drăguță și pentru alți oameni. Și știi că, dacă te-ai fi uitat la faptele astea când erai fericit, te-ai fi simțit minunat pentru că descrii „unitatea”.

E ca atunci când te emoționează o fată și vezi un cuplu ținându-se de mână și te simți fericit pentru cei doi. Și alte dăți vezi același cuplu și te înfurie atât de tare. Și tu nu vrei decât să te simți mereu fericit pentru ei deoarece știi că, dacă simți asta, înseamnă că și tu ești fericit.

Tocmai mi-am amintit ce m-a făcut să mă gândesc la toate astea. O să încerc să-mi trec gândurile pe hârtie pentru că poate dacă scriu o să-mi iasă din minte. Și n-am să mă mai supăr. Dar ideea e că îi aud pe Sam și Craig făcând sex și, pentru prima oară în viață, înțeleg finalul aceluia poem.

Și n-am vrut niciodată să-l înțeleg. Trebuie să mă crezi.

Mereu cu drag,
Charlie

1 Test standardizat pentru admiterea în colegiu, în SUA. (N.t.)

2 *Equal Rights Amendment* — un amendament la constituția SUA pentru garantarea egalității în drepturi a femeilor. (N.t.)

Partea a III-a

4 ianuarie 1992

Dragă prietene,

Îmi pare rău pentru acea ultimă scrisoare. Ca să-ți spun drept, nu prea îmi amintesc mare lucru din ea, dar știu, după felul cum m-am trezit, că probabil n-a fost prea drăguță. Tot ce-mi amintesc din restul acelei nopți a fost că am răscolit toată casa după un plic și un timbru. Când în sfârșit le-am găsit, am scris adresa și am coborât dealul, trecând de copaci până la oficiul poștal pentru că am știut că, dacă n-o pun într-o cutie poștală din care să n-o mai pot lua înapoi, n-aș mai fi trimis niciodată acea scrisoare.

E straniu cât de important mi se părea în acel moment.

Cum am ajuns la oficiul poștal, am lăsat scrisoarea în cutia poștală. Și am simțit asta ca pe un gest final. Și calm. Apoi, am început să vomit, și nu m-am oprit până n-a răsărit soarele. M-am uitat la drum și am văzut o mulțime de mașini, și am știut că toți se duceau acasă la bunicii lor. Și am știut că mulți dintre ei îl vor urmări, mai târziu în ziua aceea, pe fratele meu jucând fotbal. Iar mintea mea juca șotron.

Fratele meu... fotbal... Brad... Dave și prietena lui în camera mea... paltoanele... frigul... iarna... „Frunze de toamnă”... să nu spui nimănui... perversule... Sam și Craig... Sam... Crăciunul... mașina de scris... cadoul... mătușa Helen... și copacii care se mișcau întruna... pur și simplu nu se mai opreau.... așa că m-am întins jos și am făcut un înger de zăpadă.

Polițistul m-a găsit adormit și cu o paloare vânătă.

M-am oprit din tremurat mult după ce mama și tata m-au dus cu mașina acasă de la urgențe. Nimeni n-a intrat în bucluc pentru că lucrurile astea mi se întâmplau în copilărie, când vedeam doctorii. Plecam pur și simplu și adormeam pe undeva. Toată lumea a știut că m-am dus la o petrecere, dar nimeni, nici măcar sora mea, n-a crezut că asta fusese cauza. Iar eu am tăcut din gură pentru că nu voiam ca Sam sau Patrick sau Bob sau oricine să dea de vreun bucluc. Dar, cel mai mult dintre toate, nu doream să-i văd fața mamei și mai ales a tatei dacă mă auzeau spunând adevărul.

Așa că n-am spus nimic.

Am tăcut și m-am uitat în jurul meu. Și am observat lucruri. Punctele de pe tavan. Sau faptul că pătura pe care mi-o dăduseră era aspră. Sau cum fața doctorului părea elastică. Sau cum totul a devenit o șoaptă asurzitoare, când mi-a spus că ar trebui să încep să merg din nou la psihiatru. A fost prima oară când un doctor le-a spus asta părinților mei cu mine în cameră. Iar halatul lui era foarte alb. Iar eu eram foarte obosit.

Singurul lucru la care m-am putut gândi toată ziua a fost că am pierdut cu toții meciul de fotbal al fratelui meu din cauza mea și că speram ca sora mea să-l înregistreze pe casetă. Din fericire, l-a

înregistrat.

Am ajuns acasă, mama a făcut ceai și tata m-a întrebat dacă vreau să stau și să urmăresc meciul, iar eu i-am spus că da. L-am văzut pe fratele meu făcând un joc excelent, dar, de data asta, nimeni n-a ovaționat. Toți se uitau la mine cu coada ochiului. Iar mama a spus o mulțime de lucruri încurajatoare despre cum am avut rezultate foarte bune anul ăsta la școală și că poate doctorul mă va ajuta să-mi limpezesc gândurile. Mama poate să tacă și să vorbească în același timp atunci când e convinsă de ceva. Tata îmi tot dădea „pumnișori de iubire”. Pumnișorii de iubire sunt pumni molatici de încurajare care sunt administrați pe genunchi, umăr și braț. Sora mea a spus că mă poate ajuta să-mi aranjez părul. Mă simțeam ciudat să-i văd că-mi acordă atâta atenție.

— Ce vrei să spui? Ce nu e în regulă cu părul meu?

Sora mea s-a mulțumit să se uite în jur, jenată. Mi-am dus mâna la cap și mi-am dat seama că o mare parte din păr îmi dispăruse. Sincer, nu-mi amintesc când am făcut-o, dar, după cum arăta, cred că luasem un foarfece și începusem să tai fără nicio strategie. Peste tot lipseau bucăți mari din el. Era tranșat ca și cum de el se ocupase un măcelar. Nu m-am mai uitat mult timp la oglinda de la petrecere pentru că fața mea era diferită și mă înspăimânta. Altfel, aș fi observat.

Sora mea m-a ajutat într-adevăr să-l mai aranjez un pic și am avut noroc pentru că toți cei de la școală, inclusiv Sam și Patrick, au considerat că arată mișto.

— Șic, a fost cuvântul folosit de Patrick.

Cu toate acestea, am decis să nu mai iau niciodată LSD.

Mereu cu drag,
Charlie

14 ianuarie 1992

Dragă prietene,

Mă simt ca un mare șarlatan pentru că mi-am readus viața la normal și nimeni nu știe asta. Mi-e greu să stau în dormitorul meu și că citesc așa cum am făcut mereu. Mi-e greu chiar și să vorbesc cu fratele meu la telefon. Nimeni nu i-a spus că n-am văzut meciul în direct din cauza mea.

M-am dus la bibliotecă și am împrumutat o carte pentru că începeam să mă sperii. Când și când lucrurile începeau din nou să se miște, iar sunetele erau grave și dogite. Și nu puteam să-mi adun gândurile. În carte se spunea că uneori oamenii iau LSD și că nu scapă cu adevărat de el. Se spunea că LSD-ul intensifică un anumit tip de neurotransmițător. Se mai spunea că, în esență, drogul provoacă douăsprezece ore de schizofrenie și că, dacă deja ai o mare cantitate de neurotransmițător, nu mai ieși din starea aia.

În bibliotecă, am început să respir repede. Mi-a fost foarte rău pentru că mi-am amintit de unii dintre copiii schizofrenici din spital, de când eram mic. Și nu m-a ajutat că asta s-a întâmplat a doua zi după ce-am observat că toți copiii erau îmbrăcați în hainele lor noi de Crăciun, așa că am decis să port la școală noul meu costum primit de la Patrick, și am fost tachinat fără milă timp de nouă ore în șir. A fost o zi foarte proastă. Am chiulit pentru prima oară în viața mea de la o oră și am ieșit afară să-i văd pe Sam și Patrick.

— Ce elegant ești, Charlie, mi-a spus Patrick, zâmbind larg.

— Îmi dați și mie o țigară? am spus.

Nu am fost în stare să zic „arde-mă cu o mahoarcă”. Nu la prima mea țigară. Pur și simplu, n-am putut.

— Sigur, a spus Patrick.

Sam l-a oprit.

— Ce-ai pățit, Charlie?

Le-am spus ce pățisem, ceea ce l-a făcut pe Patrick să mă tot întrebe dacă am avut un „trip nașpa”.

— Nu. Nu. Nu e vorba de asta.

Chiar începeam să mă supăr.

Sam și-a pus brațul pe după umărul meu și mi-a spus că știe prin ce trec. Mi-a mai spus că nu trebuie să-mi fac griji. După ce o faci, îți amintești cum arătau lucrurile atunci. Atâta tot. Ca, de exemplu, cum drumul se preschimbă în valuri. Și cum fața ta era din plastic și ochii aveau două dimensiuni diferite. Totul e în mintea ta.

Atunci mi-a dat o țigară.

Când am aprins-o, n-am tușit. Chiar am simțit că mă calmează. Știu că e rău pentru sănătate, dar era adevărat.

— Acum, concentrează-te pe fum, a spus Sam.

Și m-am concentrat pe fum.

— Acum, fumul arată normal, nu?

— Îhâm, cred c-am spus.

— Acum, uită-te la cimentul de jos. Se mișcă?

— Îhâm.

— OK... acum concentrează-te pe foaia de hârtie care se află acolo, pe jos.

Și m-am concentrat pe foaia de hârtie care se afla pe jos.

— Se mișcă cimentul acum?

— Nu. Nu se mișcă.

De acolo pornești spre starea în care o să fii OK, spre starea în care probabil că n-o să te mai droghezi cu acid, a continuat Sam să explice ceea ce numea „transa”. Transa se întâmplă când nu te concentrezi pe nimic și toată imaginea de ansamblu te înghite și se mișcă în jurul tău. A spus că de obicei era ceva metaforic, dar, pentru oamenii care n-ar mai trebui niciodată să ia LSD, este ceva real.

Atunci am început să râd. Mă simțeam tare ușurat. Iar Sam și Patrick au zâmbit. M-am bucurat că au început și ei să zâmbească, pentru că nu suportam să le văd fețele atât de îngrijorate.

De atunci, lucrurile au încetat să se mai miște în cea mai mare parte a timpului. N-am mai chiulit de la nicio oră. Și cred că acum nu mă mai simt ca un mare șarlatan pentru că am încercat să-mi readuc viața la normal. Bill a fost de părere că eseul meu despre *De veghe în lanul de secară* (pe care l-am scris cu noua mea mașină de scris veche!) a fost cel mai bun de până acum. A spus că mă „dezvoltam” într-un ritm rapid și, drept „recompensă”, mi-a dat un tip diferit de carte. E vorba de *Pe drum* de Jack Kerouac.

Am ajuns acum să fumez până la vreo zece țigări pe zi.

Mereu cu drag,
Charlie

25 ianuarie 1992

Dragă prietene,

Mă simt minunat! Și vorbesc serios. Trebuie să-mi amintesc starea asta pentru data viitoare când o să mai am o săptămână groaznică. Ai făcut vreodată asta? Te simți foarte prost și pe urmă starea dispare și nu știi de ce. Încerc să-mi amintesc, când mă simt așa de minunat, că într-o zi va mai veni o săptămână groaznică, așa că va trebui să pun deoparte cât mai multe detalii minunate reușesc, astfel încât în cea săptămână groaznică să-mi pot aminti acele detalii și să cred că mă voi simți din nou minunat. Nu prea funcționează, dar cred că e foarte important să încerci.

Psihiatrul meu e un tip foarte drăguț. E mult mai bun decât ultimul meu psihiatru. Vorbim despre lucruri pe care le simt, le gândesc și mi le aduc aminte. Ca atunci când eram mic și o dată când am plecat pe stradă, în cartierul meu. Eram în pielea goală, țineam o umbrelă de culoare albastru-deschis, cu toate că nu ploua. Și am fost tare fericit pentru că am făcut-o să zâmbească pe mama. Iar ea zâmbește rar. Așa că mi-a făcut o poză. Iar vecinii s-au plâns.

Altădată, am văzut o reclamă la un film despre un bărbat acuzat de crimă, cu toate că nu comisese el crima. Rolul principal din film era interpretat de un tip din serialul *M*A*S*H*. Probabil că de-asta îmi aduc aminte. Reclama spunea că tot filmul era despre cum încerca el să dovedească faptul că era nevinovat și că, în ciuda încercărilor sale, risca să ajungă la închisoare. Asta m-a speriat rău. M-am speriat de cât de mult m-a speriat. Să fii pedepsit pentru ceva ce n-ai făcut. Sau să fii o victimă nevinovată. E ceva pe care nu vreau să-l trăiesc niciodată.

Nu știi dacă e important să-ți spun toate astea, dar în acel moment a fost ca o „descoperire”.

Lucrul cel mai bun legat de psihiatrul meu este că are reviste de muzică în sala de așteptare. La una dintre vizite, am citit un articol despre Nirvana și nu conținea vreo referință la vreun sos cu muștar și miere sau la lăptuci. Totuși, se vorbea întruna despre problemele legate de stomac ale vocalistului. Mi s-a părut ciudat.

Așa cum ți-am spus, Sam și Patrick iubesc cântecele lui, așa că am crezut că o să citesc ceva ca să pot discuta cu ei. În final, revista îl compara cu John Lennon de la Beatles. I-am spus asta mai târziu lui Sam, iar ea s-a înfuriat rău. A spus că, dacă seamăna cu cineva, atunci acela era Jim Morrison, dar, pe bune, nu e ca nimeni altul, decât ca el însuși. Eram toți la Big Boy, după *Rocky Horror*, și a început această mare discuție.

Craig a spus că întotdeauna toată lumea compară pe toată lumea cu toată lumea și, din această cauză, oamenii sunt discreditați, ca la orele lui de fotografie.

Bob a spus că totul era legat de faptul că părinții noștri nu vor să se desprindă de copiii lor și că asta îi ucide când nu pot să aibă un punct de referință.

Patrick a spus că, întrucât totul se întâmplase deja, era greu să descoperi un tărâm nou. Nimeni nu poate să fie la fel de mare ca Beatles pentru că Beatles au dat deja muzicii un „context”. Motivul pentru care sunt așa de mari e că nu au avut cu cine să se compare, așa că singura lor limită a fost cerul.

Sam a adăugat că, în zilele noastre, o formație sau un cântăreț s-ar compara cu Beatles după al doilea album, iar vocea lor personală ar fi mai puțin pregnantă începând cu acel moment.

— Tu ce părere ai, Charlie?

Nu-mi amintesc unde auzisem sau citisem lucrul ăsta. Am spus că poate o găsisem în *Dincoace de Paradis* de F. Scott Fitzgerald. Aproape de finalul cărții, puștiul, care e personajul principal, e luat de un

gentleman mai vârstnic. Amândoi se duc la un meci de fotbal din Ivy League și au o controversă. Domnul cel vârstnic este un om cu o bună reputație. Puștiul e „blazat”.

În tot cazul, cei doi au o discuție și puștiul este un idealist, într-o manieră temporară. Vorbește despre „generația neliniștită” din care face parte și lucruri de genul asta. Iar el spune ceva de genul: „Asta nu e o perioadă potrivită pentru eroi pentru că nimeni nu va lăsa să se întâmple asta”. Acțiunea cărții se petrece în anii 1920, ceea ce mi s-a părut nemaipomenit pentru că am presupus că același tip de conversație poate avea loc și la Big Boy. Probabil că deja a avut loc cu părinții și bunicii noștri. Probabil că se întâmplă cu noi chiar acum.

Deci, am spus că mi se pare că revista încearcă să-l facă un erou, dar pe urmă cineva ar putea să scoată la iveală ceva care să-l facă să pară mai neînsemnat ca persoană. Și nu știam de ce pentru că mie mi se părea doar un tip care scrie cântece pe care o mulțime de oameni le adoră și mi s-a părut că asta era de ajuns pentru oricine dintre cei interesați. Poate că mă înșel, dar toată lumea de la masă a început să vorbească despre asta.

Sam a dat vina pe televiziune. Patrick, pe guvern. Craig a dat vina pe „media corporatistă”. Bob era la baie.

Nu știu ce a fost și știu că de fapt n-am realizat nimic, dar ne-am simțit excelent să stăm acolo și să discutăm despre locul nostru în cadrul lucrurilor. Era ca atunci când Bill mi-a spus să „particip”. M-am dus la petrecerea de revedere, cum ți-am spus mai înainte, dar de data asta a fost mult mai distractiv. A fost deosebit de distractiv să mă gândesc că oamenii din lumea largă aveau conversații similare în localul lor echivalent cu Big Boy.

Le-aș fi spus asta celor de la masă, dar ei de fapt se distrau fiind cinici, iar eu nu voiam să le stric distracția. Așa că am stat la locul meu o vreme și-am privit-o pe Sam stând alături de Craig și am încercat să nu fiu prea trist din pricina asta. Trebuie să spun că nu prea mi-a reușit. Dar, la un moment dat, Craig vorbea despre ceva, iar Sam s-a întors către mine și mi-a zâmbit. A fost un zâmbet ca în filme, cu încetinitorul, și pe urmă totul a fost în regulă.

I-am spus asta psihiatrului, dar el a spus că e prea devreme să tragem vreo concluzie.

Nu știu. Am avut o zi excelentă. Sper că și tu.

Mereu cu drag,
Charlie

2 februarie 1992

Dragă prietene,

Pe drum a fost o carte foarte bună. Bill nu mi-a cerut să-i scriu un eseu despre ea pentru că, așa cum am spus, era „o recompensă”. Mi-a cerut totuși să-l vizitez la cabinetul lui după ore să discutăm despre ea, ceea ce am și făcut. M-a servit cu un ceai, iar eu m-am simțit ca un adult. Chiar m-a lăsat să fumez o țigară în cabinetul lui, dar m-a îndemnat să mă las de fumat din cauza riscurilor pentru sănătate. Chiar avea un prospect în birou, pe care mi l-a dat. Acum îl folosesc ca semn de carte.

Am crezut că eu și Bill vom discuta despre carte, dar am ajuns să discutăm despre „lucruri”. A fost nemaipomenit să avem atât de multe discuții la rând. Bill m-a întrebat despre Sam și Patrick și părinții mei și i-am spus că mi-am luat permisul de conducere și despre discuția de la Big Boy. I-am spus și

despre psihiatrul meu. Nu i-am povestit totuși despre petrecere sau despre sora mea și prietenul ei. Încă se întâlnesc în secret, ceea ce sora mea zice că le „sporește pasiunea”.

După ce am terminat să-i vorbesc lui Bill despre viața mea, l-am întrebat despre a lui. A fost plăcut și asta, pentru că n-a încercat să facă impresie și să facă vreo legătură cu mine sau ceva de genul ăsta. A fost doar el însuși. Mi-a spus că și-a făcut studiile universitare la un colegiu din Vest care nu dă diplome, ceea ce mi s-a părut neobișnuit, dar Bill mi-a spus că a fost cea mai bună educație pe care a primit-o vreodată. A spus că o să-mi dea o broșură la momentul potrivit.

După ce și-a obținut licența la Universitatea Brown, Bill a călătorit o vreme prin Europa, iar când s-a întors acasă, s-a înscris în organizația Învață pentru America. Când se va termina anul acesta, se gândește să se mute la New York și să scrie piese de teatru. Cred că e încă destul de tânăr, dar mi s-a părut nepolitic să-l întreb. L-am întrebat totuși dacă are o prietenă și mi-a spus că nu are. Părea trist când a spus-o, dar am decis să nu îmi bag nasul pentru că mi s-a părut că ar fi prea personal. Apoi mi-a dat următoarea carte pentru lectură. Se numește *Prânzul dezgolit*.

Am început s-o citesc când am ajuns acasă și, ca să-ți spun adevărul, nu știam despre ce vorbea tipul. Nu i-aș spune niciodată lui Bill asta. Sam mi-a spus că William S. Burroughs a scris cartea în perioada când se droga cu heroină și că ar trebui „să mă las purtat de val”. Așa am și făcut. Tot n-aveam habar despre ce vorbește, așa că m-am dus la parter ca să mă uit la televizor cu sora mea.

Programul era *Gomer Pyle* și sora mea era foarte tăcută și posomorâtă. Am încercat să vorbesc cu ea, dar mi-a spus să tac și să o las în pace. Așa că m-am uitat la emisiune câteva minute, dar avea și mai puțină logică decât cartea, prin urmare am decis să-mi fac temele la matematică, ceea ce a fost o greșală pentru că matematica n-a avut niciodată vreo logică pentru mine.

Am fost confuz toată ziua.

Așa că am încercat s-o ajut pe mama la bucătărie, dar am scăpat cratița cu mâncare, iar ea mi-a spus să citesc la mine în cameră până se întoarce tata acasă, dar tocmai cititul a fost cel care a declanșat toată această tâmpenie. Din fericire, tata a ajuns acasă înainte ca eu să iau din nou cartea, și mi-a spus să încetez „să-mi las să atârne umerii ca o maimuță” pentru că voia să vadă meciul de hochei. Am urmărit împreună cu el meciul o vreme, dar nu m-am putut abține să nu-l tot întreb din ce țări erau jucătorii, iar el „își odihnea ochii”, ceea ce însemna că dormea, dar nu voia ca eu să schimb canalul. Așa că mi-a spus să mă duc să mă uit la televizor cu sora mea, ceea ce am făcut, dar ea mi-a spus să mă duc s-o ajut pe mama la bucătărie, ceea ce am făcut, dar ea mi-a zis să mă duc să citesc la mine în cameră. Ceea ce am făcut.

Am citit deja o treime din carte și, până acum, e destul de bună.

Mereu cu drag,
Charlie

8 februarie 1992

Dragă prietene,

Am o întâlnire cu o fată la dansul Sadie Hawkins. În caz că n-ai avut parte de așa ceva, e un dans la care fetele îi invită pe băieți. În cazul meu, fata este Mary Elizabeth, iar băiatul sunt eu. Îți vine să crezi?!

Cred că a început când am ajutat-o pe Mary Elizabeth să capseze ultimul număr din *Punk Rocky* vineri, înainte să ne ducem la *The Rocky Horror Picture Show*. Mary Elizabeth a fost tare drăguță în ziua aceea. A spus că a fost cel mai bun număr pe care-l făcuserăm din două motive, și ambele motive erau legate de mine.

Mai întâi de toate, era color, iar în al doilea rând, conținea poemul pe care i-l dădusem lui Patrick.

Chiar a fost un număr grozav. Cred că o să gândesc la asta și când o să fiu mai mare. Craig a inclus câteva dintre fotografiile lui color. Sam a introdus niște știri „underground” despre câteva formații. Mary Elizabeth a scris un articol despre candidații democrați. Bob a inclus o retipărire a manifestului lui pro-cânepă. Iar Patrick a creat un cupon fals care făcea reclamă la un „blow job” gratuit pentru cei care cumpără o prăjitură Smiley de la Big Boy. *Se aplică anumite restricții!*

Era chiar și o fotografie nud (din spate) a lui Patrick. Sam l-a pus pe Craig să facă poza. Mary Elizabeth le-a spus tuturor să păstreze secretul asupra informației că poza era a lui Patrick, ceea ce a făcut toată lumea, cu excepția lui Patrick.

Toată seara a strigat întruna: „Arat-o, iubito! Arat-o!”, care e replica lui preferată din filmul lui preferat, *Producătorii*.

Mary Elizabeth mi-a spus că, după părerea ei, Patrick a rugat-o să includă poza în acest număr pentru ca Brad să poată avea o fotografie cu el fără să pară suspect, dar el n-a vrut să confirme asta. Brad a cumpărat un exemplar fără să se uite la revistă, așa că poate că Mary Elizabeth avea dreptate.

Când m-am dus în seara aceea la *The Rocky Horror Picture Show*, Mary Elizabeth era foarte furioasă deoarece Craig nu apăruse. Nimeni nu știa de ce. Nici măcar Sam. Problema era că nu se afla nimeni acolo care să-l joace pe Rocky, robotul musculos (nu sunt așa de sigur ce este). După ce s-a uitat în jur la toți cei prezenți, Mary Elizabeth s-a întors către mine.

— Charlie, de câte ori ai văzut spectacolul?

— De zece ori.

— Crezi că poți să-l joci pe Rocky?

— Nu sunt mișto clădit și nu arăt beton.

— Nu contează. Poți să-i joci rolul?

— Cred că da.

— Crezi sau știi?

— Cred.

— E bine și-așa.

Următorul lucru pe care-l știu e că nu eram îmbrăcat decât în papuci și costum de baie, pe care cineva îl vopsise în auriu. Nu știu cum mi se întâmplă lucrurile astea uneori. Eram foarte agitat, mai ales pentru că, în spectacol, Rocky trebuie s-o pipăie pe Janet pe tot corpul, iar Sam o juca pe Janet. Patrick glumea întruna că o să am o „erecție”. Speram din tot sufletul să nu se întâmple așa ceva. Odată, am avut o erecție în clasă și a trebuit să ies la tablă. A fost un moment groaznic. Iar când mintea mea a luat acea experiență și a adăugat un reflector și faptul că aveam pe mine doar un costum de baie, am intrat în panică. Aproape că am ratat spectacolul, dar pe urmă Sam mi-a spus că ea voia cu adevărat ca eu să joc rolul lui Rocky și cred că asta a fost tot ce-aveam nevoie să aud.

N-am să intru în detalii privind întregul spectacol, dar am avut parte de cele mai bune momente din toată viața mea. Nu glumesc. Am ajuns să mă prefac că fredonez un cântec, am și dansat și am purtat

până și un „boa din pene” în marea scenă de final, despre care nu aș fi avut nicio părere, pentru că face parte din spectacol, dar Patrick nu se mai putea opri să vorbească despre asta.

— Charlie în boa din pene! Charlie în boa din pene!

Pur și simplu nu se putea opri din râs.

Dar cea mai bună parte a fost scena cu Janet unde a trebuit să ne pipăim unul pe celălalt. N-a fost partea cea mai bună pentru că am ajuns s-o pipăi pe Sam și ea să mă pipăie pe mine. E exact contrariul. Știu că sună prostește, dar e adevărat. Chiar înainte de scenă, m-am gândit la Sam și m-am gândit că, dacă aș pipăi-o în felul acela pe scenă și aș face-o cu gândul la asta, ar fi ceva ieftin. Și oricât de mult mă gândesc că aș putea dori cândva să o pipăi în felul acela, n-am vrut niciodată să fie ceva ieftin. Nu vreau să se întâmple între Rocky și Janet. Vreau să fie între Sam și mine. Și vreau ca și ea să își dorească asta. Așa că doar ne-am jucat rolurile.

Când s-a terminat spectacolul, am făcut cu toții o reverență și s-au auzit aplauze de peste tot. Patrick chiar m-a împins în fața celorlalți actori ca să-mi fac reverența personală. Cred că asta este inițierea pentru noii membri ai distribuției. Nu m-am putut gândi decât la ce drăguț a fost că toată lumea m-a aplaudat și ce bucuros am fost că nimeni din familia mea n-a fost acolo să mă vadă jucându-l pe Rocky în boa din pene. Mai ales tata.

Am avut totuși o erecție, dar abia mai târziu, în parcare de la Big Boy.

S-a întâmplat când Mary Elizabeth m-a invitat la dansul de la Sadie Hawkins, după care a spus:

— Îți stătea foarte bine în costumul ăla.

Îmi plac fetele. Chiar îmi plac. Pentru că ele cred că poți să arăți bine în costum de baie chiar și când nu arăți. Erecția m-a făcut totuși să mă simt vinovat în retrospectivă, dar cred că n-am ce să fac în privința asta.

I-am spus surorii mele că am fost invitat la dans, dar ea era cu gândurile aiurea. Apoi, am încercat să-i cer sfatul despre cum să mă port cu o fată la întâlnire întrucât nu mai ieșisem niciodată cu o fată, dar n-a vrut să-mi răspundă. Nu din răutate. Pur și simplu „se uita în gol”. Am întrebat-o dacă e bine și mi-a spus că are nevoie să fie lăsată în pace, așa că am urcat la mine și am terminat *Prânzul dezgolit*.

După ce-am terminat-o, am stat întins în pat, uitându-mă la tavan, și am zâmbit pentru că era o liniște plăcută.

Mereu cu drag,
Charlie

9 februarie 1992

Dragă prietene,

Trebuie să-ți spun ceva despre ultima mea scrisoare. Știu că Sam nu m-ar fi invitat niciodată la dans. Știu că ea l-ar fi adus pe Craig, și dacă nu era Craig, atunci era Patrick, dat fiind că prietena lui Brad, Nancy, se duce cu Brad. Cred că Mary Elizabeth este o fată foarte deșteaptă și drăguță, și sunt bucuros că ea e prima fată cu care ies în oraș. Dar după ce am acceptat invitația, iar Mary Elizabeth a anunțat asta grupului, am vrut ca Sam să fie geloasă. Știu că nu e bine să vrei ceva de genul ăsta, dar chiar mi-am dorit.

Totuși, Sam n-a fost geloasă. Ca să-ți spun drept, nu cred că putea să fie mai fericită în privința

asta, ceea ce era greu.

Chiar mi-a spus cum să mă port cu o fată la întâlnire, ceea ce a fost foarte interesant. A spus că, unei fete ca Mary Elizabeth, nu trebuie să-i spui că e frumoasă. Trebuie să-i spui ce drăguț e îmbrăcată, pentru că felul cum se îmbracă e alegerea ei, pe câtă vreme felul cum arată chipul ei nu e. Mi-a mai spus că, pentru unele fete trebuie să faci chestii de genul să-i deschizi portiera mașinii și să-i cumperi flori, dar cu Mary Elizabeth (mai ales fiind vorba de dansul de la Sadie Hawkins), nu trebuie să fac asta. Așa că am întrebat-o ce trebuie să fac, iar ea mi-a spus că trebuie să-i pun o mulțime de întrebări și să nu mă deranjeze că Mary Elizabeth nu se oprește din vorbit. Am spus că nu mi se părea foarte democratic, dar Sam a spus că ea face asta tot timpul cu băieții.

Sam a spus totuși că treburile sexuale erau dificile cu Mary Elizabeth întrucât ea mai avusese prieteni înainte și e mult mai experimentată decât mine. A spus că cel mai bun lucru de făcut când nu știi ce să faci vizavi de orice chestie sexuală este să fii atent la cum te sărută persoana aceea și să o săruți în același fel. Ea spune că asta e un lucru foarte sensibil, iar eu vreau să fiu așa, fără doar și poate.

Așa că am spus:

— Poți să-mi arăți?

Iar ea mi-a zis:

— Nu face pe deșteptul.

Am vorbit așa unul cu celălalt când și când. Întotdeauna o fac să râdă. După ce Sam mi-a arătat un truc cu bricheta Zippo, i-am pus mai multe întrebări despre Mary Elizabeth.

— Și dacă nu vreau să fac nimic sexual cu ea?

— Spune-i că nu ești pregătit.

— Merge să-i spun asta?

— Uneori.

Am vrut să-i spun lui Sam despre cealaltă latură a lui „uneori”, dar n-am vrut să fie prea personal și, în adâncul sufletului, n-am vrut să știu. Aș vrea să nu mai fiu îndrăgostit de Sam. Chiar aș vrea.

Mereu cu drag,
Charlie

15 februarie 1992

Dragă prietene,

Nu mă simt prea bine pentru că totul e încurcat. M-am dus la dans și i-am spus lui Mary Elizabeth ce bine e îmbrăcată. I-am pus întrebări și am lăsat-o să vorbească tot timpul. Am aflat multe despre „obiectificare”, nativii americani și burghezie.

Dar, cel mai mult dintre toate, am aflat despre Mary Elizabeth.

Mary Elizabeth vrea să meargă la Berkeley și să obțină două licențe. Una pentru științe politice. Cealaltă, pentru sociologie, cu o specializare pe studiile feministe. Mary Elizabeth urăște liceul și vrea să exploreze relațiile dintre lesbiene. Am întrebat-o dacă i se pare că fetele sunt frumoase și s-a uitat la mine ca la un prost, zicând:

— Nu asta e ideea.

Filmul preferat al lui Mary Elizabeth este *Reds*. Cartea ei preferată este autobiografia unei femei

care e unul din personajele din *Reds*. Nu-mi amintesc cum o cheamă. Culoarea preferată a lui Mary Elizabeth este verdele. Anotimpul ei preferat este primăvara. Aroma ei preferată de înghețată (refuză să mănânce iaurt înghețat cu conținut scăzut de grăsimi doar din principiu) este Cherry Garcia. Mâncarea ei preferată este pizza (jumătate ciuperci, jumătate ardei verzi). Mary Elizabeth este vegetariană și își urăște părinții. De asemenea, vorbește fluent spaniola.

Singura întrebare pe care mi-a pus-o tot timpul a fost dacă vreau sau nu să o sărut de noapte bună. Când i-am spus că nu sunt pregătit, a spus că mă înțelege și mi-a spus că s-a simțit minunat cu mine. A spus că am fost cel mai sensibil băiat pe care l-a cunoscut vreodată, lucru pe care nu l-am înțeles pentru că tot ce am făcut cu adevărat a fost să n-o întrerup.

Apoi, m-a întrebat dacă vreau să mai ieșim cândva împreună, lucru pe care nu-l discutasem cu Sam, așa că n-am fost pregătit să-i răspund. Am spus da pentru că nu voiam să fac vreo greșeală, dar nu cred că mă pot gândi la o altă seară plină de întrebări. Nu știu ce să fac. De câte ori poți să ieși cu o fată și tot să nu fii pregătit să o săruți? Nu cred că voi fi vreodată pregătit pentru Mary Elizabeth. Va trebui s-o întreb pe Sam despre asta.

Apropo, Sam l-a luat pe Patrick la petrecere după ce Craig i-a spus că e prea ocupat. Cred că s-au certat rău din cauza asta. În cele din urmă, Craig a spus că nu voia să se ducă la o petrecere de liceu stupidă pentru că el deja absolvise. La un moment dat în timpul dansului, Patrick s-a dus în parcare ca să se drogheze cu consilierul lui vocațional, iar Mary Elizabeth s-a dus să-i ceară DJ-ului să pună niște trupe de fete, și astfel am rămas singur cu Sam.

— Te distrezi bine?

Sam nu mi-a răspuns imediat. Părea doar cam tristă.

— Nu tocmai. Tu?

— Nu știu. E prima mea întâlnire cu o fată, așa că nu știu cu ce s-o compar.

— Nu-ți face probleme. O să te descurci de minune.

— Serios?

— Vrei niște punch?

— Desigur.

Cu asta, Sam a plecat. Chiar părea tristă și aș fi vrut s-o pot face să se simtă mai bine, dar uneori, cred că pur și simplu nu poți. Așa că, am rămas singur lângă perete și am privit ringul de dans o vreme. Ți l-aș descrie, dar cred că e genul de lucruri la care trebuie să fii de față sau cel puțin să cunoști oamenii. Dar, pe de altă parte, poate că ai cunoscut aceiași oameni când te-ai dus la petrecerile de la liceul tău, dacă înțelegi la ce mă refer.

Singurul lucru diferit a fost sora mea. Era cu prietenul ei. Și, în timpul unei piese lente, mi s-a părut că au avut o ceartă teribilă, pentru că el a încetat să se mai uite la ea, iar ea a fugit de pe ringul de dans spre locul unde erau cabinele de toaletă. Am încercat să merg după ea, dar avea un avans prea mare. Nu s-a mai întors la dans, iar prietenul ei a plecat în cele din urmă.

După ce Mary Elizabeth m-a adus cu mașina, am intrat în casă și am găsit-o pe sora mea plângând la subsol. Era un gen diferit de plâns. M-a cam speriat. Am vorbit foarte calm și lent.

— Ești bine?

— Lasă-mă-n pace, Charlie.

— Nu, serios. Ce s-a-ntâmplat?

— N-ai cum să înțelegi.

— Aș putea încerca.

— E ridicol. E chiar ridicol.

— Vrei să mă duc să-i trezesc pe mama și tata, atunci?

— Nu.

— Păi, poate ei ar putea...

— CHARLIE! TACI! OKAY?! TACI DIN GURĂ!

Atunci a început să plângă cu adevărat. N-am vrut s-o fac să se simtă mai rău, așa că am dat să ies.

Atunci sora mea a început să mă îmbrățișeze. N-a spus nimic. Doar m-a strâns tare în brațe și nu voia să-mi dea drumul. Așa că am îmbrățișat-o și eu. A fost ciudat, pentru că nu mi-am îmbrățișat niciodată sora. În orice caz, doar când a fost obligată s-o facă. După o vreme, s-a calmat un pic și mi-a dat drumul. A tras aer în piept și și-a dat la o parte părul lipit de față.

Atunci mi-a spus că a rămas gravidă.

Ți-aș povesti despre restul nopții, dar sincer, nu-mi aduc aminte prea multe din ea. Totul a fost o zăpăceală foarte tristă. Știu că prietenul ei a spus că nu era copilul lui, dar sora mea știa că al lui era. Și mai știu că el a rupt-o cu ea chiar atunci, la petrecere. Sora mea n-a spus nimănui despre asta pentru că nu vrea să se afle. Singurii oameni care știu sunt eu, ea și el. Nu am voie să spun niciunei persoane cunoscute. Nimănui. Niciodată.

I-am spus surorii mele că, după o vreme, probabil că n-o să se mai poată ascunde, dar mi-a zis că n-o să lase ca lucrurile să ajungă până acolo. Întrucât avea optsprezece ani, nu avea nevoie de permisiunea mamei sau a tatei. Nu avea nevoie decât să fie cineva cu ea sâmbăta viitoare la clinică. Iar persoana aceea eram eu.

— Ce noroc că mi-am luat permisul.

Am spus asta ca s-o fac să râdă. Dar n-a râs.

Mereu cu drag,
Charlie

23 februarie 1992

Dragă prietene,

Stăteam în sala de așteptare a clinicii. Stăteam acolo de o oră și ceva. Nu-mi amintesc exact de cât timp. Bill îmi dăduse o nouă carte de citit, dar eu nu mă puteam concentra asupra ei. Cred că e clar de ce nu.

Apoi, am încercat să citesc niște reviste, dar, din nou, n-am putut. Nu era atât faptul că pomeneau de ceea ce mănâncă oamenii. Ci numai de copertele revistelor. Fiecare avea pe ea câte o față zâmbitoare, și de fiecare dată era o femeie pe copertă, care-și arăta decolteul. M-am întrebat dacă aceste femei voiau să facă asta ca să pară frumoase sau făcea doar parte din profesia lor. M-am întrebat dacă aveau de ales sau nu dacă voiau să aibă succes. Pur și simplu n-am putut să-mi scot gândul ăsta din minte.

Aproape că puteam să văd ședința foto și actrița sau modelul urmând să mănânce un „prânz ușor” cu prietenul ei după aceea. Îl puteam vedea întrebând-o despre ziua ei și cum ea nu dădea foarte mare

importantă întrebării sau poate, dacă era prima ei copertă, cum ar fi fost foarte entuziasmată pentru că începea să devină celebră. Vedeam revistele la chioșcurile de ziare și o mulțime de ochi anonimi uitându-se la ea și cum unii oamenii considerau că e ceva foarte important. Și apoi cum o fată ca Mary Elizabeth s-ar supăra foarte tare pentru că actrița sau modelul își arată decolteul împreună cu toate celelalte actrițe și modele care făceau același lucru, în vreme ce un fotograf precum Craig nu se uita decât la calitatea fotografiei. Pe urmă, m-am gândit că vor fi unii bărbați care vor cumpăra revista și se vor masturba uitându-se la ea. Și m-am întrebat ce credeau actrița sau prietenul ei despre asta, dacă se gândeau la această problemă. Și pe urmă mi-am zis că n-ar trebui să mă gândesc la asta pentru că nu-i făceam surorii mele niciun bine.

Atunci am început să mă gândesc la sora mea.

M-am gândit la vremea când ea și prietenele ei îmi vopseau unghiile și cum asta era în regulă pentru că fratele meu nu era acolo. Și la vremea când mă lăsa să mă joc cu păpușile ei ca să inventez piese de teatru sau mă lăsa să mă uit la orice voiam la televizor. Și când a început să devină o „domnișoară”, și nimeni nu avea voie să se uite la ea pentru că era grasă. Și cum, de fapt, nu era grasă. Și, la drept vorbind, era foarte frumoasă. Și ce diferit îi arăta fața când și-a dat seama că băieții considerau că e frumoasă. Și cât de diferit i-a arătat fața prima oară când i-a plăcut cu adevărat de un băiat care nu era pe un afiș de pe peretele ei. Și cum arăta fața ei când și-a dat seama că era îndrăgostită de băiatul acela. Și apoi m-am întrebat cum va arăta fața ei când va ieși din spatele acelor uși.

Sora mea a fost cea care mi-a spus de unde vin copiii. Sora mea a fost de asemenea cea care a râs când am întrebat-o imediat unde se duc copiii.

Când m-am gândit la asta, am început să plâng. Dar nu puteam să las pe nimeni să mă vadă fiindcă, dacă mă vedeau, riscam să nu mă lase s-o duc cu mașina acasă și era posibil să-i cheme pe părinții noștri. Și nu puteam lăsa să se întâmple asta pentru că sora mea se baza pe mine și asta era prima oară când cineva se baza pe mine pentru ceva. În clipa în care mi-am dat seama că era prima oară când plângeam de când îi promisesem mătușii Helen să nu plâng decât dacă aveam un motiv important, a trebuit să ies afară pentru că nu mă mai puteam ascunde de nimeni.

Trebuie să fi stat în mașină mult timp pentru că în cele din urmă sora mea m-a găsit acolo. Fumasem țigară de la țigară și încă mai plângeam. Sora mea a bătut în geam. Am lăsat geamul în jos. S-a uitat la mine cu o expresie de curiozitate. Pe urmă, curiozitatea ei s-a transformat în mânie.

— Charlie, tu fumezi?!

Era foarte furioasă. Nu pot să-ți descriu cât de furioasă era.

— Nu-mi vine să cred că fumezi!

Atunci m-am oprit din plâns. Și am început să râd. Pentru că dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune imediat după ce a ieșit de-acolo, ea s-a legat de fumat. Și s-a mai și înfuriat din cauza asta. Și am știut că, dacă sora mea era mânioasă, atunci fața ei nu va fi atât de diferită. Și că va fi în regulă.

— O să te spun mamei și tatei, știi?

— Nu, n-ai să le spui.

Doamne, nu mă puteam opri din râs.

Când sora mea s-a gândit la asta o secundă, cred că și-a dat seama de ce n-o să mă spună tatei sau mamei. A fost ca și cum și-ar fi amintit brusc unde ne aflam și ce anume tocmai se întâmplase și cât de aiuritoare era întreaga noastră conversație ținând cont de toate acestea. Apoi, a început și ea să râdă.

Dar râsul a făcut-o să-i fie rău, așa că a trebuit să ies din mașină și s-o ajut să se așeze pe bancheta din spate. Deja îi pregătisem o pernă și o pătură pentru că ne-am gândit că probabil ar fi cel mai bine pentru ea să doarmă un pic în mașină înainte să ne întoarcem acasă.

Cu puțin înainte să adoarmă, mi-a spus:

— Păi, dacă tot o să fumezi, măcar lasă geamul întredeschis.

Ceea ce m-a făcut să încep din nou să râd.

— Charlie, fumând. Nu-mi vine să cred.

Asta m-a făcut să râd și mai tare și am spus:

— Te iubesc.

Iar sora mea mi-a zis:

— Și eu te iubesc. Numai oprește-te din râs, ajunge.

În cele din urmă, râsul mi s-a transformat în câte un chicotit din când în când, după care s-a oprit pur și simplu. M-am uitat în spate și-am văzut că sora mea adormise. Așa că am pornit motorul și am dat drumul la căldură, ca să-i fie cald. Atunci am început să citesc cartea pe care mi-o dăduse Bill. Era *Walden* de Henry David Thoreau, cartea preferată a prietenei fratelui meu, așa că eram foarte nerăbdător s-o citesc.

Când soarele a apus, am pus broșura despre fumat la pagina unde ajunsesem cu cititul și am pornit spre casă. M-am oprit cu câteva cvartale înainte ca s-o trezesc pe sora mea și am pus perna și pătura în portbagaj. Am parcat pe alee. Ne-am dat jos. Am intrat. Și am auzit vocile mamei și tatei din capul scărilor:

— Unde ați fost voi doi toată ziua?

— Da. Cina e aproape gata.

Sora mea s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la ea. Ea a ridicat din umeri. Așa că am început să vorbesc la repezeală despre cum am văzut un film și cum sora mea m-a învățat cum să șofez pe autostrăzi și cum apoi ne-am dus la McDonald's.

— La McDonald's?! Când?!

— Mama a gătit coaste, știați?

Tata citea ziarul. În timp ce eu vorbeam, sora mea s-a dus la tata și l-a sărutat pe obraz. El nu și-a ridicat privirea din ziar.

— Știu, dar noi ne-am dus la McDonald's înainte de film, iar asta a fost cu ceva timp în urmă.

Apoi, tata a întrebat într-o doară:

— Și ce film ați văzut?

Eu am încremenit, dar sora mea a născocit un nume de film chiar înainte s-o sărute pe mama pe obraz. Nu auzisem niciodată de filmul ăsta.

— A fost bun de ceva?

Am încremenit din nou. Sora mea a răspuns foarte calmă:

— A fost OK. Coastele alea miros nemaipomenit.

— Mda, am spus. Apoi, m-am gândit la ceva ca să schimb subiectul. Hei, tată, se transmite meciul de hochei în seara asta?

— Da, dar ai voie să te uiți la meci cu mine doar dacă nu pui vreuna din întrebările tale stupide.

— În regulă, dar pot să pun una înainte să înceapă?

— Nu știi. Poți?

— Îmi dai voie? am întrebat din nou, corectându-mă.

El a mârâit:

— Dă-i drumul.

— Cum îi zic jucătorii de hochei la puc?

— Biscuit. Așa i se spune, biscuit.

— Excelent. Mulțumesc.

Din acel moment și pe tot timpul cinei, părinții mei n-au mai pus nicio întrebare despre cum ne petrecuserăm ziua, cu toate că mama a spus până la urmă că era tare bucuroasă că eu și sora mea petrecem mai mult timp împreună.

În noaptea aceea, după ce părinții noștri s-au culcat, m-am dus la mașină și am scos perna și pătura din portbagaj. Le-am dus la sora mea în cameră. Era tare obosită. Și vorbea foarte încet. Mi-a mulțumit pentru întreaga zi. A spus că n-am dezamăgit-o. Și a mai spus că vrea să fie micul nostru secret întrucât a decis să-i spună fostului ei prieten că sarcina fusese o alarmă falsă. Cred că nu mai avea încredere în el să-i spună adevărul.

Imediat după ce-am stins lumina și am deschis ușa, am auzit-o spunând încetișor:

— Vreau să te lași de fumat, m-ai auzit?

— Te-am auzit.

— Pentru că eu chiar te iubesc, Charlie.

— Și eu te iubesc.

— Vorbesc serios.

— Și eu.

— Bine, atunci. Noapte bună.

— Noapte bună.

Atunci am închis ușa și-am lăsat-o să doarmă.

Nu aveam chef să citesc în noaptea aceea așa că m-am dus jos și am urmărit o reclamă de o jumătate de oră la o mașină de exerciții fizice. Tot apărea pe ecran un număr care începea cu 1-800, așa că am sunat. Femeia care mi-a răspuns se numea Michelle. I-am spus lui Michelle că sunt adolescent și nu am nevoie de o mașină de exerciții fizice, dar speram că are o seară plăcută.

În acel moment, Michelle mi-a închis telefonul în nas. Și nu mi-a păsat niciun pic.

Mereu cu drag,

Charlie

7 martie 1992

Dragă prietene,

Fetele sunt ciudate și nu o spun într-un sens jignitor. Pur și simplu, nu pot să mă exprim altfel.

Am ieșit încă o dată în oraș cu Mary Elizabeth. În multe privințe, a fost ca la petrecere, în afară de faptul că am fost îmbrăcat cu haine mai comode. Și de data asta ea m-a invitat și presupun că e OK, dar cred că o să încep și eu să o mai invit din când în când, pentru că nu pot să sper mereu să fiu invitat. De asemenea, dacă eu o invit, atunci mă voi asigura să ies cu o fată care să fie alegerea mea, dacă spune da.

Doar că e foarte complicat.

Vestea bună e că de data asta eu voi conduce mașina. L-am întrebat pe tata dacă pot să-i iau mașina. S-a întâmplat la masa de seară.

— Pentru ce?

Tata are o atitudine protectoare față de mașina lui.

— Charlie are o prietenă, a spus sora mea.

— Nu e prietena mea, am spus.

— Cine e fata? a întrebat tata.

— Care e treaba? a întrebat mama din bucătărie.

— Charlie vrea să ia mașina, a răspuns tata.

— Pentru ce? a întrebat mama.

— Asta încerc să aflu! a spus tata cu o voce ridicată.

— Nu e nevoie să fii țăfnos, i-a spus mama.

— Scuze, a spus tata, fără să vorbească serios.

Apoi, s-a întors iar spre mine.

— Deci, ia zi-mi despre fată.

Așadar, i-am vorbit puțin despre Mary Elizabeth, omițând partea cu tatuajul și inelul din buric. A zâmbit o vreme, încercând să-și dea seama dacă eram deja vinovat de ceva. Apoi a spus da. Pot să-i iau mașina. Când mama a venit cu cafeaua, tata i-a spus toată povestea în timp ce-mi mâncam desertul.

În seara aceea, în timp ce-mi terminam cartea, tata a venit în dormitor și s-a așezat pe marginea patului. Și-a aprins o țigară și a început să-mi vorbească despre sex. Mi-a mai ținut prelegerea asta cu câțiva ani în urmă, dar atunci fusese mai biologică. Acum, a spus lucruri precum...

— Știi că sunt tatăl tău, dar...

— ... în vremurile astea, oricât de prudent ai fi, nu-i de ajuns...

— ... protejează-te...

— ... dacă fata spune nu, atunci trebuie să presupui că asta vrea...

— ... pentru că dacă o forțezi să facă ceva ce ea nu vrea, atunci ai intrat într-un mare bucluc, domnule...

— ... și chiar dacă spune nu și de fapt vrea să spună da, atunci foarte sincer se joacă și nu merită prețul plătit pe cină...

— dacă simți nevoia să stai de vorbă cu cineva, poți să vii la mine, dar dacă nu vrei să faci asta din cine știe ce motiv, stai de vorbă cu fratele tău...

Și, în sfârșit:

— Mă bucur că am avut această discuție.

Apoi, tata mi-a ciufulit părul, a zâmbit și a plecat din cameră. Cred că ar trebui să-ți spun că tatăl meu nu e ca în filmele de la televizor. Lucruri precum sexul nu-l jenează. Și, la drept vorbind, este foarte deștept în privința asta.

Cred că era deosebit de bucuros pentru că, atunci când eram mic de tot, îl tot pupam pe un băiat din cartier, și cu toate că psihiatrul i-a spus că era foarte firesc pentru băieței și fetițe să exploreze lucruri de genul ăsta, cred că tatei i-a fost frică oricum. Cred că e firesc, dar nu sunt sigur de ce.

În orice caz, eu și Mary Elizabeth ne-am dus să vedem un film în centru. Era ceea ce se numește un

film „de artă”. Mary Elizabeth a spus că a câștigat un premiu la un mare festival din Europa, iar asta i se părea impresionant. În timp ce așteptam ca filmul să înceapă, a spus că era păcat că atât de mulți oameni se duc să vadă un film stupid de la Hollywood, în vreme ce în sala asta de cinema erau doar câțiva. Apoi, a vorbit despre cum abia așteaptă să plece din orașul ăsta și să se ducă la colegiu, unde oamenii apreciază lucruri din astea.

Apoi a început filmul. Era într-o limbă străină și avea subtitrare, ceea ce a fost distractiv, pentru că niciodată nu mai citisem un film până atunci. Filmul în sine a fost foarte interesant, dar mie nu mi s-a părut foarte bun pentru că nu m-am simțit cu adevărat diferit când s-a terminat.

Dar Mary Elizabeth s-a simțit diferit. Spunea întruna că a fost un film „articulat”. Foarte „articulat”. Și cred că a fost. Ideea e că n-am știut ce-a spus chiar dacă a spus-o foarte bine.

Mai târziu, ne-am dus la un magazin de discuri underground, unde Mary Elizabeth m-a condus într-un tur al locurilor. Adoră acest magazin de discuri. A spus că e singurul loc unde se simte ea înșăși. A spus că, înainte să devină populare cafenelele, adolescenții ca ea nu aveau unde să se ducă, în afară de Big Boy, iar acela fusese un local vechi, până anul ăsta.

Mi-a arătat sectorul de filme și mi-a spus totul despre regizorii cult și despre oamenii din Franța. Apoi, m-a dus la sectorul de import și mi-a vorbit despre „adevărata” muzică alternativă. După care, m-a dus la sectorul de folk și mi-a povestit despre trupe de fete precum Slits.

A spus că s-a simțit foarte prost pentru că nu-mi luase nimic de Crăciun și voia să se revanșeze față de mine. Așa că mi-a cumpărat un disc cu Billie Holiday și m-a întrebat dacă vreau să merg la ea acasă să-l ascultăm.

Deci, stăteam singur în subsolul ei, așteptând-o să vină de sus cu ceva de băut pentru noi. Și mă uitam în jurul meu, în cameră, care era foarte curată și mirosea de parcă acolo n-ar fi locuit oameni. Avea un șemineu cu policioară și trofee de golf. Și mai era un televizor și un sistem audio ca lumea. Și atunci Mary Elizabeth a coborât cu două pahare și o sticlă de brandy. A spus că ura tot ce iubeau părinții ei, cu excepția brandy-ului.

M-a rugat să torn în pahare până aprindea ea focul. Era și foarte emoționată, lucru straniu, pentru că ea nu era niciodată așa. A tot continuat să vorbească despre cât de mult îi place focul și că ar vrea să se mărite cu un bărbat cândva și să locuiască în Vermont, ceea ce e de asemenea straniu, pentru că Mary Elizabeth nu vorbește niciodată despre astfel de lucruri. Când a terminat de aprins focul, a pus discul și a început să se unduiască lângă mine. A spus că se simte foarte încălzită, dar nu în sensul de temperatură.

Muzica a început, iar ea a ciocnit paharul cu mine, a spus „noroc” și a luat o gură de brandy. Băutura era foarte bună, apropo, dar a fost mai bună cea de la petrecerea Moșul secret. Am terminat foarte repede primele pahare.

Inima îmi bătea nebunește, iar eu începeam să devin agitat. Mi-a întins încă un pahar de brandy și mi-a atins foarte ușor mâna când a făcut asta. Apoi, și-a petrecut piciorul peste al meu, iar eu îl priveam cum atârnă acolo. După aceea, i-am simțit mâna pe ceafă. Parcă mișcându-se încet. Iar inima mea a început s-o ia razna.

— Îți place discul? a întrebat ea foarte încet.

— Foarte mult.

Chiar îmi plăcea. Era minunat.

— Charlie?

— Mm?

— Ți place de mine?

— Îhî.

— Știi la ce mă refer?

— Îhî.

— Ești stresat?

— Îhî.

— Păi, să nu fii.

— În regulă.

Atunci i-am simțit cealaltă mână. A început de la genunchi și a urcat pe partea laterală a piciorului spre șold și stomac. Apoi, și-a dat jos piciorul de pe al meu și s-a așezat în poala mea, cu fața la mine. S-a uitat drept în ochii mei și n-a clipit deloc. Nici măcar o dată. Fața ei era plină de căldură și arăta altfel. S-a aplecat și a început să mă sărute pe gât și pe urechi. Apoi pe obraji. Și pe buze. Și parcă totul s-a topit. Mi-a luat mâna și a strecurat-o pe sub pulover și nu-mi venea să cred ce mi se întâmplă. Sau cum îi simțeam sânii. Sau, mai târziu, cum îi vedeam. Sau cât de dificile sunt sutienele.

După ce am terminat de făcut tot ce se putea face de la stomac în sus, m-am întins pe podea, iar Mary Elizabeth și-a pus capul pe pieptul meu. Amândoi respiram foarte încet și ascultam muzica și trosnetul lemnelor din șemineu. Când ultimul cântec s-a terminat, i-am simțit respirația pe piept.

— Charlie?

— Mm?

— Crezi că sunt frumoasă?

— Cred că ești foarte frumoasă.

— Serios?

— Serios.

Apoi, m-a ținut în brațe ceva mai strâns, iar următoarea jumătate de oră, Mary Elizabeth n-a vorbit deloc. Tot ce-am putut să fac a fost să stau întins acolo și să mă gândesc la cât de mult s-a schimbat vocea ei când m-a întrebat dacă e frumoasă, și cât de mult s-a schimbat ea când i-am răspuns, și cum Sam a spus că ei nu-i plăceau lucruri din astea, și cât de tare începea să mă doară brațul.

Slavă Domnului că am auzit deschizându-se ușa automată a garajului când am făcut-o.

Mereu cu drag,

Charlie

28 martie 1992

Dragă prietene,

În sfârșit începe să se mai încălzească vremea pe-aici, iar oamenii sunt mai drăguți pe holuri. Nu cu mine, neapărat, ci la modul general. Am scris un eseu despre *Walden* pentru Bill, dar de data asta am făcut-o diferit. Nu i-am scris un raport despre carte. Am scris un raport pornind de la supoziția că eu însumi stăteam în apropierea unui lac de doi ani. Mi-am imaginat chiar că trăiesc din roadele pământului și am intuiții. Ca să-ți spun sincer, îmi cam place să fac asta chiar acum.

De la noaptea aceea cu Mary Elizabeth, totul a fost diferit. A început în luna aceea la școală, unde Sam și Patrick se uitau la mine cu niște rânjete mari pe față. Mary Elizabeth le vorbise despre noaptea pe care o petrecuserăm împreună, ceea ce n-aș fi vrut ca ea să facă, dar lui Sam și Patrick li s-a părut grozav, și erau chiar bucuroși pentru amândoi. Sam spunea întruna:

— Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta înainte. Voi doi sunteți nemaipomeniți împreună.

Cred că și Mary Elizabeth crede la fel, pentru că s-a comportat complet diferit. E drăguță mereu, dar ceva nu mi se pare în regulă. Nu știu cum să descriu. E ca și cum stăm afară și fumăm o țigară cu Sam și Patrick, la sfârșitul zilei, și vorbim despre ceva până când se face timpul să mergem acasă. Pe urmă, când ajung acasă, Mary Elizabeth mă sună imediat și mă întreabă: „Ce faci?” Și nu știu ce să-i spun pentru că singurul lucru nou în viața mea e drumul pe care l-am făcut până acasă, ceea ce nu e mare lucru. Dar i-l descriu oricum. Apoi începe să vorbească și nu se oprește vreme îndelungată. A făcut asta toată săptămâna. Asta și culesul scamelor de pe hainele mele.

La un moment dat, acum două zile, vorbea despre cărți și a inclus o mulțime de cărți pe care le citisem. Iar când i-am spus că le citisem, mi-a pus niște întrebări foarte lungi care de fapt erau ideile ei, doar cu un semn de întrebare la final. Singurul lucru pe care-l puteam spune era „da” sau „nu”. Sincer, nu mai aveai loc să spui și altceva. După asta, a început să vorbească despre planurile ei pentru colegiu, pe care le mai auzisem înainte, așa că am pus jos receptorul, m-am dus la baie, iar când m-am întors, încă mai vorbea. Știu că a fost urât ce-am făcut, dar m-am temut că, dacă nu voi lua o pauză, riscam să fac ceva mai rău. Cum ar fi să țin sau să îi închid telefonul.

De asemenea, vorbește mereu despre discul cu Billie Holiday pe care mi l-a cumpărat. Și spune că vrea să mă expună la toate aceste lucruri nemaipomenite. Și, ca să-ți spun sincer, nu prea vreau să fiu expus la toate aceste lucruri nemaipomenite dacă asta înseamnă că voi fi nevoit s-o ascult pe Mary Elizabeth vorbind tot timpul despre toate lucrurile nemaipomenite la care m-a expus. Aproape că am senzația că, dintre cele trei lucruri implicate: Mary Elizabeth, eu și lucrurile nemaipomenite, doar primul contează pentru Mary Elizabeth. Nu înțeleg asta. Eu i-aș dăruia cuiva un disc pentru ca respectivul să îndrăgească discul acela, nu ca să știe tot timpul că eu i-l dădusem.

Apoi, a fost cina. Întrucât sărbătorile se terminaseră, mama m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să-i invit pe Sam și Patrick la cină, așa cum promisese după ce i-am spus că ei fuseseră de părere că mama are gusturi grozave în materie de îmbrăcăminte. Eram tare entuziasmat! Le-am spus lui Patrick și Sam și am făcut planuri pentru seara de duminică, iar cam după două ore, Mary Elizabeth s-a apropiat de mine pe hol și m-a întrebat:

— La ce oră duminică?

Nu știam ce să fac. Era doar pentru Sam și Patrick. Asta fusese toată ideea de la bun început. Iar eu nici măcar n-o invitasem pe Mary Elizabeth. Cred că știu de ce a presupus ea că va fi invitată, dar nici măcar n-a așteptat să se convingă. Sau să bată vreun apropo. Sau... ceva.

Așa încât, la cină, cina unde voiam ca mama și tata să vadă ce drăguți și nemaipomeniți sunt Sam și Patrick, Mary Elizabeth a vorbit tot timpul. N-a fost cu totul vina ei. Tata și mama i-au pus mai multe întrebări decât lui Sam și Patrick. Cred că din cauză că ies cu Mary Elizabeth în oraș, iar asta li se pare mai curios lor decât prietenilor mei. Și cred că asta are o noimă. Dar totuși. E ca și cum nici n-ar fi apucat să-i cunoască pe Sam și Patrick. Și asta fusese toată ideea. După ce s-a terminat cina și toți au plecat, mama n-a putut să spună decât că Mary Elizabeth e deșteaptă, iar tata n-a putut să spună decât că

„prietena” mea e frumoasă. N-au spus nimic despre Sam și Patrick. Iar eu nu voisem nimic de la toată acea seară decât ca ei să-i cunoască pe prietenii mei. Asta era foarte important pentru mine.

Partea sexuală e și ea ciudată. E ca și cum după acea primă noapte, avem acest model repetitiv în care, în esență, facem ceea ce am făcut acea primă dată, dar nu mai e nici focul din șemineu, nici discul cu Billie Holiday, pentru că ne aflăm în mașină și totul se face în grabă. Poate că așa trebuie să fie lucrurile, dar nu mi se pare în regulă.

Sora mea a citit toate cărțile astea despre femei de când i-a spus fostului ei prieten că sarcina fusese o alarmă falsă, iar el a vrut ca ei să fie din nou împreună, însă ea l-a refuzat.

Prin urmare, am întrebat-o despre Mary Elizabeth (omțând partea sexuală) pentru că știam că poate să fie neutră în privința asta, mai ales de când „s-a ținut departe” de cină. Sora mea a spus că Mary Elizabeth suferă de stimă de sine scăzută, dar i-am amintit că a spus același lucru despre Sam în noiembrie, când aceasta a început să se întâlnească cu Craig, iar Sam e complet diferită. Nu toate pot fi puse pe seama stimei de sine scăzute, nu?

Sora mea a încercat să clarifice lucrurile. A spus că, introducându-mă în toate aceste lucruri nemaipomenite, Mary Elizabeth a dobândit o „poziție de superioritate”, de care n-ar fi avut nevoie dacă ar fi fost încrezătoare în sine. A mai spus că oamenii care încearcă să controleze situațiile tot timpul se tem că, dacă n-o fac, nimic nu va ieși așa cum își doresc.

Nu știi dacă așa stau lucrurile, dar, cu toate acestea, m-a întristat. Nu pentru Mary Elizabeth. Sau pentru mine. Ci în general. Pentru că am început să mă gândesc cine e cu adevărat Mary Elizabeth. Nu spun că m-a mințit, dar pur și simplu se comporta foarte diferit înainte ca eu s-o cunosc și, dacă nu este așa cum a fost la început, aș fi dorit să-mi fi putut spune asta. Dar poate că e așa cum a fost la început și eu nu mi-am dat seama. Pur și simplu, nu vreau să fiu un alt lucru pe care Mary Elizabeth să-l dirijeze.

Am întrebat-o pe sora mea ce ar trebui să fac, iar ea mi-a spus că cel mai bun lucru de făcut este să fiu sincer în privința sentimentelor mele. Psihiatrul mi-a spus același lucru. Și apoi m-am simțit tare trist pentru că m-am gândit că poate și eu eram diferit față de cum mă văzuse inițial Mary Elizabeth. Și poate că mințeam nespunându-i că mi-era greu s-o ascult tot timpul, fără să ajung să-i spun și eu ceva. Dar încercam să fiu amabil, așa cum zisese Sam că ar trebui să fiu. Nu știi unde am greșit.

Am încercat să-l sun pe fratele meu în legătură cu acest subiect, dar colegul lui de cameră mi-a spus că era foarte ocupat cu școala, așa că am decis să nu-i las niciun mesaj, pentru că nu voiam să-l tulbur. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să-i trimit prin poștă lucrarea despre *Walden*, astfel încât să i-l poată arăta prietenei lui. Apoi, dacă avea timp, puteam să-l citească și puteam să discutăm despre el, iar eu aș avea astfel șansa să-i întreb pe amândoi ce să fac cu Mary Elizabeth, pentru că ei doi au o relație în adevăratul sens al cuvântului și ar ști cum să facă lucrurile să funcționeze. Chiar dacă n-am ajunge să vorbim despre asta, tot mi-ar plăcea să o cunosc pe prietena fratelui meu. Chiar și la telefon. Am reușit s-o văd o dată pe o casetă video cu unul dintre meciurile de fotbal ale fratelui meu, dar nu e același lucru. Cu toate că era foarte frumoasă. Dar nu într-o manieră neconvențională. Nu știu de ce spun toate astea. Doar că-mi doresc ca Mary Elizabeth să-mi pună și alte întrebări în afară de „Ce faci?”

Mereu cu drag,
Charlie

18 aprilie 1992

Dragă prietene,

Am provocat o mare încurcătură. Chiar am comis-o. Mă simt groaznic din cauza asta. Patrick mi-a spus că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este să stau deoparte o vreme.

Totul a început luna trecută. Mary Elizabeth a venit la școală cu o carte de poeme a unui poet celebru pe nume e. e. cummings. Povestea din spatele cărții e că ea văzuse un film în care se vorbea despre un poem în care mâinile femeii erau comparate cu florile și ploaia. I s-a părut atât de frumos încât s-a dus și și-a cumpărat cartea. A citit-o de multe ori de-atunci și a spus că voia să am și eu exemplarul meu. Nu cel pe care-l cumpărase, ci unul nou.

Toată ziua mi-a spus să arăt cartea tuturor.

Știu că ar fi trebuit să-i fiu recunoscător pentru că făcuse un lucru foarte frumos. Dar n-am fost recunoscător. N-am fost recunoscător deloc. Nu mă înțelege greșit. M-am comportat ca și cum aș fi fost. Dar n-am fost. Să-ți spun sincer, începeam să mă înfurii. Poate că dacă mi-ar fi dat exemplarul de carte pe care-l cumpărase pentru ea ar fi fost altfel. Sau poate că dacă ar fi copiat de mână doar poemul cu ploaia pe care îl îndrăgea pe o foaie de hârtie frumoasă. Și, clar, dacă nu m-ar fi pus să arăt cartea tuturor persoanelor pe care le cunoaștem.

Poate că ar fi trebuit să fiu sincer atunci, dar nu mi s-a părut că e momentul potrivit.

Când am plecat de la școală în ziua aceea, nu m-am dus acasă pentru că pur și simplu nu puteam să vorbesc cu ea la telefon, iar mama mea nu e un mincinos prea „înveterat” în astfel de împrejurări. Prin urmare, m-am dus în zona în care se află magazinele și chioșcurile video. M-am dus direct la librărie. Și când doamna de la casă m-a întrebat dacă aveam nevoie de ajutor, mi-am deschis geanta și am returnat cartea pe care Mary Elizabeth mi-o cumpărase. N-am făcut nimic cu banii. Au rămas în buzunar la mine.

În timp ce mergeam spre casă, singurul lucru la care mă puteam gândi a fost că tocmai făcusem un lucru îngrozitor și am început să plâng. Până să ajung la intrarea casei mele, plângeam atât de tare încât sora mea a încetat să se mai uite la televizor ca să vorbească cu mine. Când i-am spus ce făcusem, m-a dus cu mașina înapoi la librărie, pentru că eu eram prea tulburat ca să conduc, și am cumpărat cartea înapoi, ceea ce m-a făcut să mă simt ceva mai bine.

Când Mary Elizabeth m-a întrebat unde fusesem toată ziua când am vorbit la telefon seara, i-am spus că m-am dus la librărie cu sora mea. Și când m-a întrebat dacă îi cumpărasem ceva frumos, i-am spus că da. Nici nu mi-a trecut prin cap că vorbea serios, dar am spus-o oricum. Mă simțeam îngrozitor pentru că aproape că returnasem cartea ei. Am petrecut următoarea oră la telefon ascultând-o cum vorbește despre carte. Apoi ne-am urat noapte bună. După aceea, m-am dus jos s-o întreb pe sora mea dacă poate să mă ducă iar la magazin ca să-i cumpăr lui Mary Elizabeth ceva drăguț. Ea mi-a spus să mă duc singur. Și că aș face bine să fiu sincer cu Mary Elizabeth în privința sentimentelor mele. Poate că atunci ar fi trebuit s-o fac, dar nu mi s-a părut un moment potrivit.

A doua zi la școală i-am dat lui Mary Elizabeth cadoul pe care i-l cumpărasem. Era un exemplar nou din *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Primul lucru pe care l-a spus Mary Elizabeth a fost:

— Asta-i ceva original.

Mi-am reamintit că n-a spus-o cu răutate. Nu mă lua peste picior. Nu făcea comparații. Și nici nu mă critica. Crede-mă. Așa că i-am explicat că Bill îmi dă să citesc cărți deosebite, în afara temelor pentru clasă, și că *Să ucizi o pasăre cântătoare* a fost prima dintre ele. Și cât de specială a fost pentru

mine. Atunci, ea a spus:

— Mulțumesc. E frumos din partea ta.

După care a continuat explicându-mi că o citise cu trei ani în urmă și i se păruse „supraevaluată” și că făcuseră din ea un film alb-negru cu actori celebri ca Gregory Peck și Robert Duvall, care câștigase un premiu Oscar pentru scenariu. După asta, am simțit nevoia să-mi ascund sentimentele undeva.

Am plecat de la școală, m-am plimbat și am ajuns acasă abia pe la unu noaptea. Când i-am explicat tatălui meu motivul, mi-a spus să mă comport ca un bărbat.

A doua zi la școală, când Mary Elizabeth m-a întrebat unde fusesem cu o zi în urmă, i-am spus că mi-am cumpărat un pachet de țigări, m-am dus la Big Boy și mi-am petrecut toată ziua citind cartea lui e. e. cummings și mâncând sendvișuri. Știam că nu risc nimic spunându-i asta pentru că nu mi-ar fi pus niciodată întrebări despre carte. Și nu m-am înșelat. După ce mi-a ținut atunci tot discursul ăla despre carte, nu credeam că o să mai simt nevoia vreodată să o citesc eu însumi. Chiar dacă aș fi vrut.

Cred, fără doar și poate, că ar fi trebuit să fiu sincer atunci, dar, ca să-ți spun adevărul, începusem să mă înfurii așa cum mi se întâmpla când făceam sport, și asta mă cam speria.

Din fericire, vacanța de Paște începea vineri și lucrurile s-au mai diluat un pic. Bill mi-a dat să citesc *Hamlet* pentru această pauză. Mi-a spus că voi avea nevoie de timp liber ca să mă pot concentra cu adevărat asupra piesei. Cred că nu trebuie să mai spun cine a scris-o. Singurul sfat pe care mi l-a dat Bill a fost să mă gândesc la personajul principal din perspectiva celorlalte personaje principale din cărțile pe care le citisem până atunci. A mai spus să nu mă las acaparat de ideea că piesa era „prea sofisticată”.

Prin urmare, ieri, în Vinerea Mare, am avut o reprezentație specială a spectacolului *The Rocky Horror Picture Show*. Ceea ce l-a făcut special a fost faptul că toată lumea știa că era începutul vacanței de Paște și o mulțime de copii erau încă îmbrăcați în costumele și rochiile de la liturghie. Asta mi-a adus aminte de Miercurea Cenușii la școală, când copiii vin cu amprentele degetelor mari pe frunte. Întotdeauna aduce un aer de emoție.

După spectacol, Craig ne-a invitat pe toți în apartamentul lui ca să bem vin și să ascultăm *White Album* al trupei Beatles. După ce s-a terminat discul, Patrick a sugerat să jucăm cu toții adevăr sau provocare, un joc pe care adoră să-l joace când e ușor „pilit”.

Ghici cine a ales toată noaptea provocarea? Eu. Pur și simplu n-am vrut să-i spun lui Mary Elizabeth adevărul ca urmare a unui joc.

Lucrurile s-au desfășurat destul de bine aproape toată noaptea. Provocările erau chestii de genul „linge o bere pe nerăsuflăte”. Dar la un moment dat Patrick mi-a dat o provocare. Cred că nu știa ce face, dar oricum mi-a dat-o.

— Sărută pe buze cea mai frumoasă fată din camera asta.

Atunci am ales să fiu sincer. În retrospectivă, probabil că n-aș fi putut să aleg un moment mai nepotrivit.

Liniștea a început imediat după ce m-am ridicat în picioare (dat fiind că Mary Elizabeth ședea chiar lângă mine). Când am îngenuncheat în fața lui Sam și am sărutat-o, liniștea devenise insuportabilă. N-a fost un sărut romantic. A fost prietenos, ca atunci când l-am interpretat pe Rocky, iar ea a interpretat-o pe Janet. Dar n-a contat.

Aș putea să spun că de vină fuseseră vinul sau berea pe care le băusem. Aș mai putea să spun că

uitasem de momentul când Mary Elizabeth mă întrebase dacă e frumoasă. Dar aş minţi. Adevărul e că, atunci când Patrick m-a provocat, am ştiut că dacă o sărutam pe Mary Elizabeth i-aş fi minţit pe toţi. Inclusiv pe Sam. Inclusiv pe Patrick. Inclusiv pe Mary Elizabeth. Şi pur şi simplu n-am mai putut s-o fac. Chiar dacă asta era parte din joc.

După momentele de linişte, Patrick a făcut tot ce-a putut ca să salveze seara. Primul lucru pe care l-a spus a fost:

— Ei, nu-i așa că e jenant?

Dar n-a mers. Mary Elizabeth a ieşit iute din cameră şi a intrat în baie. Patrick mi-a spus mai târziu că nu voia s-o vadă nimeni plângând. Sam s-a dus după ea, dar, înainte să iasă complet din cameră, s-a întors spre mine şi mi-a spus, pe un ton serios şi sumbru:

— Ce mama dracului ai în capul ăla?

A fost expresia de pe faţa ei când a spus-o. Şi cât de serios vorbise. Dintr-odată a făcut ca totul să pară exact așa cum era. M-am simţit groaznic. Pur şi simplu groaznic. Patrick s-a ridicat imediat şi m-a scos din apartamentul lui Craig. Ne-am plimbat pe străzi şi singurul lucru de care eram conştient era frigul. Am spus că trebuie să mă întorc şi să-mi cer scuze. Patrick mi-a spus:

— Nu, lasă, mă duc să iau eu hainele. Tu rămâi aici.

După ce Patrick m-a lăsat afară, am început să plâng. A fost un plâns real şi panicat, şi nu mă puteam opri. Când Patrick s-a întors, i-am spus, plângând în hohote:

— Chiar cred că trebuie să-mi cer scuze.

Patrick a clătinat din cap.

— Crede-mă, nu-ţi faci niciun bine dacă te duci acolo.

Apoi a zăngănit cheile de la maşină în faţa mea şi mi-a spus:

— Hai, te duc eu acasă.

În maşină, i-am spus lui Patrick tot ceea ce se întâmplase. Despre disc. Şi carte. Şi despre *Să ucizi o pasăre cântătoare*. Şi cum Mary Elizabeth nu pune niciodată întrebări. Şi tot ce-a spus Patrick a fost:

— Ce păcat că nu eşti gay.

Asta m-a făcut să mă opresc un pic din plâns.

— Pe de altă parte, dacă erai gay, nu aş fi fost niciodată cu tine. Eşti varză.

Asta m-a făcut să râd un pic.

— Şi eu care credeam că Brad e terminat. Dumnezeuule!

Asta m-a făcut să râd mai tare. Apoi a dat drumul la radio şi am mers cu maşina prin tuneluri în drumul de întoarcere acasă. Când am ajuns, Patrick mi-a spus că cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să stau deoparte o vreme. Cred că deja ţi-am spus asta. A mai spus că atunci când o să afle mai multe, o să-mi dea un telefon.

— Mulţumesc, Patrick.

— N-ai pentru ce.

După care am spus:

— Ştii, Patrick? Dacă aş fi gay, aş vrea să fiu cu tine.

Nu ştiu de ce am spus-o, dar mi s-a părut potrivit.

Patrick s-a mulţumit să zâmbească şi a spus:

— Desigur.

Apoi a pornit la drum.

Când m-am întins în pat în noaptea aceea, am pus discul cu Billie Holiday și am început să citesc cartea de poeme a lui e. e. cummings. După ce-am citit poemul care compară mâinile femeii cu florile și ploaia, am pus cartea jos și m-am dus la fereastră. M-am uitat vreme îndelungată la reflexia mea și la copacii din spatele ei. Fără să mă gândesc la nimic. Fără să simt nimic. Fără să aud discul. Ore-n șir.

Ceva e foarte în neregulă cu mine. Și nu știu ce anume.

Mereu cu drag,
Charlie

26 aprilie 1992

Dragă prietene,

Nimeni nu m-a sunat din seara aceea. Nu-i condamn. Mi-am petrecut toată vacanța citind *Hamlet*. Bill a avut dreptate. A fost mult mai simplu să mă gândesc la tânărul din piesă ca la celelalte personaje despre care am citit până acum. M-a ajutat de asemenea în timp ce încercam să-mi dau seama ce e în neregulă cu mine. Nu mi-a dat neapărat vreun răspuns, dar mi-a fost de folos să știu că și altcineva a trecut prin așa ceva. Mai ales cineva care a trăit cu atât de mult timp în urmă.

Am sunat-o până la urmă pe Mary Elizabeth și i-am spus că am ascultat discul în fiecare seară și am citit cartea lui e. e. cummings.

Mi-a spus doar:

— E prea târziu, Charlie.

I-aș fi explicat că nu voiam să începem să ieșim iar în oraș și că făceam lucrurile astea doar ca prieten, dar știam că n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile, așa că am tăcut.

Am spus doar:

— Îmi pare rău.

Și chiar îmi părea rău. Și știu că m-a crezut. Dar când asta n-a mai avut importanță și n-a mai fost nimic decât o liniște grea la telefon, chiar mi-am dat seama că era prea târziu.

Patrick m-a sunat într-adevăr, dar tot ce-a spus a fost că Craig s-a supărat foarte tare pe Sam din pricina mea și că e mai bine să stau deoparte până când se lămuresc lucrurile. L-am întrebat dacă ar vrea să ieșim în oraș, doar el și cu mine. A spus că o să fie ocupat cu Brad și treburi de familie, dar că o să încerce să mă sune dacă găsește ceva timp. Până acum, n-a găsit.

Ți-aș povesti despre Duminica Paștelui cu familia mea, dar deja ți-am vorbit despre Sărbătoarea Recunoștinței și Crăciun și nu prea e mare diferență.

Atât că tatăl meu a obținut o mărire de salariu, iar mama n-a obținut așa ceva, pentru că ea nu e plătită pentru treburile casnice, iar sora mea a încetat să citească acele cărți despre stima de sine pentru că a cunoscut un alt băiat.

Fratele meu a venit acasă, dar când l-am întrebat dacă prietena lui a citit lucrarea mea despre *Walden* mi-a spus că nu, pentru că fata a rupt relația cu el când a aflat că o înșela. Asta se întâmplase cu ceva vreme în urmă. Așa că l-am întrebat dacă a citit-o el și mi-a spus că nu, pentru că fusese prea ocupat. A spus că va încerca s-o citească în vacanță. Până acum, n-a citit-o.

Așa că m-am dus s-o vizitez pe mătușa Helen și, pentru prima oară în viața mea, nu mi-a fost de

folos. Chiar am încercat să-mi urmez propriul plan și să-mi amintesc toate detaliile despre ultima oară când am avut o săptămână nemaipomenită, dar nici asta n-a ajutat.

Știu că eu mi-am provocat toate astea. Știu că merit asta. Aș face orice ca să nu mai fie așa. Aș face orice să-i împac pe toți. Și să nu mai fiu nevoit să mă duc la psihiatru, care îmi explică ce înseamnă să fii „pasiv agresiv”. Și să nu fiu nevoit să iau medicamentul pe care mi-l dă, care e prea scump pentru tatăl meu. Și să nu mai fiu nevoit să vorbesc despre amintirile urâte cu el. Sau să fiu nostalgic din cauza lucrurilor rele.

Îmi doresc doar ca Dumnezeu sau părinții mei sau Sam sau sora mea sau cineva să-mi spună ce e în neregulă cu mine. Să-mi spună cum să fiu diferit într-un fel care să aibă logică. Să fac ca toate astea să dispară care încotro. Știu că e ceva greșit pentru că e responsabilitatea mea, și știu că lucrurile devin mai rele înainte să devină mai bune pentru că așa zice psihiatrul meu, dar ăsta e un „mai rău” care mi se pare prea mare.

După o săptămână în care nu am vorbit cu nimeni, l-am sunat în sfârșit pe Bob. Știu că n-a fost bine, dar nu știam ce altceva să fac. L-am întrebat dacă are ceva ce aș putea să cumpăr. A spus că i-a mai rămas un sfert de uncie de iarbă. Așa că m-am dus și am cumpărat iarba cu o parte din banii mei de Paște.

De atunci, fumez mereu din ea.

Mereu cu drag,

Charlie

Partea a IV-a

29 aprilie 1992

Dragă prietene,

Aș dori să-ți spun că mi-e mai bine, dar, din păcate, nu e. E greu și pentru că am început din nou școala și nu mă pot duce în locurile unde obișnuiam să mă duc. Și nu mai poate fi cum a fost. Și nu eram pregătit să-mi iau rămas-bun încă.

Ca să-ți spun sincer, am evitat totul.

M-am plimbat pe holurile școlii și m-am uitat la oameni. M-am uitat la profesori și m-am întrebat de ce sunt ei aici. Dacă le place ceea ce fac. Sau dacă le place de noi. Și mă întreb cât de deștepți erau când aveau cincisprezece ani. N-o fac cu răutate. Ci din pură curiozitate. E ca și cum te-ai uita la toți elevii și te-ai întreba cine a avut inima frântă în ziua aceea și cum reușesc să se descurce având trei teste și un eseu despre o carte pe deasupra. Sau întrebându-te cine le-a frânt inima. Și întrebându-te de ce. Mai ales știind că, dacă s-ar fi dus la altă școală, persoanele care le frânseseră inimile ar fi avut inimile frânte de alte persoane, așa că de ce trebuie să fie totul atât de personal? Și dacă eu m-aș fi dus la altă școală, nu i-aș fi cunoscut niciodată pe Sam, Patrick sau Mary Elizabeth sau pe oricine altcineva în afară de familia mea.

Pot să-ți vorbesc despre un lucru care s-a întâmplat. Eram în mall pentru că acolo mă duc de obicei în ultima vreme. În ultimele două săptămâni, m-am dus acolo zi de zi, încercând să-mi dau seama de ce se duc oamenii acolo. E ca un fel de proiect personal.

Și era acolo un băiețel. Să fi avut patru ani. Nu sunt sigur. Plângea foarte tare și țipa întruna după mama lui. Probabil că se rătăcise. Apoi, l-am văzut pe băiatul ăsta mai mare, care avea poate șaptesprezece ani. Cred că mergea la altă școală pentru că nu-l mai văzusem înainte. În tot cazul, băiatul ăsta mai mare, care arăta chiar ca un dur cu geacă de piele, păr lung și toate cele, s-a dus la băiețel și l-a întrebat cum îl cheamă. Băiețelul a răspuns și s-a oprit din plâns.

Atunci, băiatul mai mare a plecat cu băiatul cel mic.

Un minut mai târziu, am auzit la difuzor că mama era înștiințată că băiatul ei era la biroul de informații. Prin urmare, m-am dus la informații să văd ce se va întâmpla.

Cred că mama își căutase băiețelul de multă vreme pentru că a venit alergând și, când și-a văzut băiețelul, a început să plângă. L-a strâns în brațe cu putere și i-a spus că nu mai fugă niciodată. Apoi, i-a mulțumit băiatului mai mare care îi ajutase și tot ce-a spus acesta a fost:

— Data viitoare ai dracului mai multă grijă de el.

După care a plecat.

Bărbatul cu mustață de la biroul de informații a rămas fără grai. La fel și mama băiețelului. Acesta s-a șters la nas, s-a uitat la mama lui și a spus:

— Cartofi prăjiți.

Mama s-a uitat în jos la băiat și a încuviințat din cap, după care au plecat. Iar eu m-am luat după ei. S-au dus în locul unde erau standurile pentru mâncare și și-au luat cartofi prăjiți. Băiețelul zâmbea și se mânjea cu ketchup peste tot. Iar mama îi tot ștergea fața între două fumuri trase din țigară.

M-am tot uitat la mamă, încercând să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat când era tânără. Dacă era măritată. Dacă băiețelul ei se născuse dintr-un accident sau fusese planificat. Și dacă asta avea vreo importanță.

Am văzut și alți oameni acolo. Bătrâni care ședeau singuri. Fete tinere cu fard de pleoape albastru și fălci urâte. Copii care arătau obosiți. Tați în paltoane frumoase care arătau și mai obosiți. Adolescenți care lucrau în spatele tejghelelor unde se servea mâncare și care arătau de parcă, de ore întregi, fuseseră părăsiți de dorința de a trăi. Mașini care se tot deschideau și închideau. Oameni care tot dădeau bani și primeau rest. Și totul mi s-a părut foarte neliniștitor.

Așa încât am decis să-mi găsesc un alt loc în care să mă duc și să încerc să înțeleg de ce merg oamenii acolo. Din păcate, nu sunt multe locuri din astea. Nu știu cât de mult pot s-o mai duc așa, fără un prieten. Înainte, mă descurcam foarte ușor, dar asta era înainte de a ști ce înseamnă să ai un prieten. Uneori, e mult mai simplu să nu știi lucruri. Și să-ți fie de ajuns să mănânci cartofi prăjiți cu mama ta.

Singura persoană cu care am vorbit cu adevărat în ultimele două săptămâni a fost Susan, fata care „ieșea” cu Michael în gimnaziu, când ea avea aparat dentar. Am văzut-o pe hol, înconjurată de un grup de băieți pe care nu-i cunoșteam. Toți râdeau și făceau glume porcoase, iar Susan se străduia din greu să râdă împreună cu ei. Când m-a văzut apropiindu-mă de grup, fața ei s-a făcut „cadaverică”. A fost aproape ca și cum nu voia să-și amintească cum fusese cu douăsprezece luni în urmă și cu siguranță nu voia ca băieții să știe că mă cunoaște și că fusese prietenă cu mine. Întregul grup a tăcut și toți s-au uitat lung la mine, dar eu nici măcar nu i-am observat. M-am uitat doar la Susan și tot ce-am spus a fost:

— Ți-e dor vreodată de el?

N-am spus-o nici cu răutate, nici acuzator. Voiam doar să știu dacă-și mai amintea cineva de Michael. Ca să-ți spun sincer, eram drogat într-un fel rău și nu-mi puteam scoate întrebarea din minte.

Susan era pierdută. Nu știa ce să facă. Acestea erau primele cuvinte pe care le schimbaserăm de la sfârșitul anului trecut. Cred că n-a fost corect din partea mea s-o întreb asta într-un grup ca acela, dar n-am mai văzut-o singură niciodată și chiar voiam să știu.

La început, am crezut că expresia goală de pe fața ei se datora surprinderii, dar după ce am văzut că nu dispăre o lungă perioadă de timp, am știut că alta era cauza. Dintr-odată mi s-a năzărit că, dacă Michael ar mai fi trăit, probabil că Susan n-ar mai fi „ieșit” cu el. Nu pentru că ar fi o persoană rea, superficială sau rău intenționată. Ci pentru că lucrurile se schimbă. Iar prietenii pleacă. Și viața nu se oprește pentru nimeni.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, Susan. Trec și eu printr-o perioadă mai grea. Atâta tot. O zi bună, am spus și am plecat.

— Doamne, puștiul ăsta e al dracului de ciudat, l-am auzit șoptind pe unul dintre băieți când ajunsesem pe la jumătatea holului.

A spus-o mai mult ca pe o constatare decât ca pe o răutate, iar Susan nu l-a corectat. Cred că nici eu

nu l-aș fi corectat zilele astea.

Mereu cu drag,
Charlie

2 mai 1992

Dragă prietene,

Acum câteva zile, m-am dus la Bob ca să mai cumpăr niște iarbă. Ar trebui să precizez că uit mereu că Bob nu merge la școală cu noi. Probabil pentru că se uită la televizor mai mult decât orice persoană pe care o cunosc și știe o grămadă de bârfe. Ar trebui să-l auzi vorbind despre Mary Tyler Moore³.

Bob are un mod de viață foarte specific. Spune că face duș din două în două zile. Își cântărește „marfa” zilnic. Spune că dacă fumezi o țigară cu cineva și tu ai brichetă, trebuie să-i aprinzi mai întâi țigara celeilalte persoane. Dar dacă ai chibrituri, trebuie s-o aprinzi pe-a ta mai întâi, astfel încât tu să inhalezi „sulful dăunător” și nu celălalt. Zice că așa e politicos să faci. Mai zice că să aprinzi trei țigări de la același băț de chibrit aduce ghinion. A auzit asta de la unchiul lui, care a luptat în Vietnam. Ceva de genul că, dacă îți aprinzi trei țigări, asta îi dă răgaz suficient inamicului ca să-ți afle poziția.

Bob zice că atunci când ești singur și-ți aprinzi o țigară, iar țigara se aprinde doar pe jumătate, cineva se gândește la tine. Mai spune că, dacă găsești o monedă de un penny, e „norocoasă” doar dacă e cu fața în sus. Mai spune că cel mai bine e să găsești un penny norocos când ești cu cineva și să-i dai norocul celeilalte persoane. Crede în karma. De asemenea, îi place să joace cărți.

Bob se duce la niște cursuri la colegiul comunității locale. Vrea să fie maestru bucătar. Este singur la părinți, iar ai lui nu sunt niciodată acasă. Spune că îl deranjau o grămadă când era mai mic, dar că asta nu se mai întâmplă.

Chestia cu Bob e că prima oară când îl cunoști pare un tip foarte interesant pentru că știe regulile cu țigările, treaba cu monedele și bârfe despre Mary Tyler Moore. Dar, după ce începi să-l cunoști, observi că lucrurile astea se repetă. În ultimele săptămâni, n-a mai spus nimic nou. Tocmai de aceea am fost așa de șocat când mi-a spus ce s-a întâmplat.

În esență, tatăl lui Brad i-a prins pe Brad și Patrick împreună.

Probabil că tatăl lui Brad nu știa despre fiul său pentru că, atunci când i-a prins, a început să-l bată pe Brad. Nu așa, o palmă. Ci cu o curea. Bătaie zdravănă. Patrick i-a spus lui Sam care i-a spus lui Bob că n-a mai văzut niciodată ceva asemănător. Cred că a fost tare rău. A vrut să spună „Oprește-te” și „Îl omori”. Chiar a vrut să sară la el să-l oprească. Dar pur și simplu a încremenit. Iar Brad țipa întruna la el: „Jeși afară!” Până la urmă, Patrick a ieșit.

Asta a fost săptămâna trecută. Iar Brad încă n-a apărut la școală. Toată lumea crede că se poate să fi fost trimis la o școală militară sau ceva de genul ăsta. Nimeni nu știe sigur nimic. Patrick a încercat să-l sune o dată, dar când i-a răspuns tatăl lui Brad, a închis.

Bob a spus că Patrick este într-o „formă proastă”. Nu pot să-ți spun ce trist m-am simțit când mi-a zis asta pentru că voiam să-l sun pe Patrick și să fiu prietenul lui și să-l ajut. Dar nu știam dacă e bine să-l sun, fiindcă îmi spusese că trebuie să aștept până se limpezesc lucrurile. Ideea e că nu puteam să mă gândesc la nimic altceva.

Așa că, vineri, m-am dus la *The Rocky Horror Picture Show*. Am așteptat ca mai întâi să înceapă

filmul și abia după aia am intrat. Nu voiam să stric spectacolul. Voiam doar să-l văd pe Patrick interpretându-l pe Frank 'n Furter așa cum face întotdeauna pentru că știam că, dacă aș fi văzut asta, mi-aș fi dat seama că el e bine. Exact cum sora mea se înfurie pe mine pentru că fumez.

M-am așezat în ultimul rând și am privit spre scenă. Mai erau două momente până să intre Frank 'n Furter. Atunci am văzut-o pe Sam jucând-o pe Janet. Și mi-a fost tare dor de ea. Și mi-a părut rău de faptul că provocasem toată acea încurcătură. Mai ales când am văzut-o pe Mary Elizabeth jucând-o pe Magenta. Mi-a fost foarte greu să privesc. Dar apoi a apărut în sfârșit Patrick în rolul lui Frank 'n Furter și a jucat nemaipomenit. De fapt, a fost chiar mai bun ca oricând în mai multe privințe. Era atât de frumos să-i văd pe toți prietenii mei. Am plecat înainte să se termine filmul.

M-am dus acasă cu mașina ascultând unele dintre cântecele pe care le ascultam atunci când eram infiniți. Și mi-am imaginat că și ei sunt în mașină cu mine. Chiar am vorbit cu glas tare. I-am spus lui Patrick că a jucat nemaipomenit. Am întrebat-o pe Sam despre Craig. I-am spus lui Mary Elizabeth că-mi pare rău și ce mult am îndrăgit cartea lui e. e. cummings și am vrut să-i pun întrebări despre ea. Dar pe urmă am încetat pentru că mă întristasem prea mult. M-am mai gândit că dacă mă vede cineva vorbind cu glas tare singur în mașină, felul cum s-ar uita la mine m-ar putea convinge că acel ceva care e în neregulă cu mine ar putea fi chiar mai rău decât credeam.

Când am ajuns acasă, sora mea se uita la un film împreună cu noul ei prieten. Nu-s prea multe de spus decât că-l cheamă Erik, că e tuns scurt și că e în anul al treilea de liceu. Erik închiriasse caseta video. După ce-am dat mâna cu el, i-am întrebat despre film pentru că nu îl recunoscusem, în afară de un actor care juca într-un show de televiziune și nu-mi mai aminteam cum îl cheamă.

Sora mea mi-a zis:

— E o prostie. Nu ți-ar plăcea.

Am spus:

— Despre ce e vorba?

— Haide, Charlie, a zis ea. E aproape de sfârșit.

Am spus:

— E OK dacă mă uit și eu la final?

— Poți să-l vezi după ce terminăm noi.

— Păi, ce zici să mă uit cu voi la final, după care dau caseta înapoi și îl văd până la punctul de unde am început să-l văd cu voi?

În acel moment, a oprit filmul.

— Tu nu știi să pricepi o aluzie?

— Cred că nu.

— Vrem să fim singuri, Charlie.

— Oh, scuze.

Ca să-ți spun sincer, știam că vrea să fie singură cu Erik, dar eu chiar aveam nevoie de companie. Știam că nu e corect, totuși, să le stric plăcerea doar pentru că mi-e dor de toată lumea, așa că le-am spus noapte bună și-am plecat.

M-am dus în camera mea și-am început să citesc noua carte pe care mi-o dăduse Bill. Se numește *Străinul*. Bill a spus că e „foarte ușor de citit, dar foarte greu de «citit bine»”. Habar n-am ce-a vrut să spună, dar până acum îmi place cartea.

8 mai 1992

Dragă prietene,

E ciudat cum lucrurile pot să se schimbe la loc la fel de brusc cum s-au schimbat inițial. Când un lucru se întâmplă și brusc, lucrurile revin la normal.

Luni, Brad s-a întors la școală.

Arăta foarte diferit. Și nu pentru că ar fi avut vânătăi sau ceva de genul ăsta. Fața lui arăta de fapt chiar bine. Dar, înainte, Brad era tot timpul tipul care mergea pe hol ținându-și capul în jos. Nu pot să-l descriu altfel. E doar faptul că unii oameni merg cu capul în pământ, dintr-un motiv oarecare. Nu le place să-i privească pe ceilalți în ochi. Brad nu era niciodată așa. Dar acum, este. Mai ales când e vorba de Patrick.

I-am văzut vorbind cu glas scăzut pe hol. Eram prea departe ca să aud ce-și spuneau, dar am putut să-mi dau seama că Brad îl ignora pe Patrick. Iar când Patrick a început să se supere, Brad și-a închis pur și simplu dulapul și a plecat. N-a fost chiar așa de ciudat pentru că Brad și Patrick nu-și vorbeau niciodată la școală, deoarece Brad voia să păstreze secretul. Partea ciudată a fost că Patrick a fost cel care s-a dus la Brad, în primul rând. Așa încât am presupus că nu s-au mai întâlnit pe terenurile de golf. Și nici nu și-au mai vorbit la telefon.

Mai târziu în după-amiaza aceea, fumam o țigară afară, de unul singur, și l-am văzut pe Patrick tot singur, având și el o țigară. Nu eram îndeajuns de aproape ca să-l văd cu adevărat, dar nu voiam să-l deranjez în timpul lui personal, așa că nu m-am dus la el. Dar Patrick plângea. Plângea destul de tare. După asta, ori de câte ori îl vedeam pe undeva, nu arăta de parcă ar fi fost acolo. Arăta de parcă ar fi fost în altă parte. Și cred că știu asta din pricina felului în care oamenii vorbeau despre mine. Poate că încă mai vorbesc. Nu sunt sigur.

Joi, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Stăteam singur în cantină și mâncam o friptură Salisbury, când l-am văzut pe Patrick apropiindu-se de Brad, care stătea cu amicii lui de la fotbal, și l-am văzut pe Brad cum îl ignoră, așa cum făcuse și pe hol. Apoi l-am văzut pe Patrick foarte supărat, dar Brad continua să-l ignore. După aceea, l-am văzut pe Patrick zicând ceva și părea tare supărat când s-a întors să plece. Brad a rămas nemișcat o secundă, după care s-a întors într-o parte. Și am auzit ce-a spus. Era destul de tare cât să se audă la câteva mese distanță. Lucrul pe care Brad l-a strigat spre Patrick:

— Poponarule!

Amicii lui Brad au început să râdă. Cei de la câteva mese din apropiere au tăcut când Patrick s-a întors din nou. Era furios la culme. Nu glumesc. S-a dus repede la masa lui Brad și a spus:

— Cum mi-ai zis?

Doamne, ce furios era! Nu-l mai văzusem niciodată așa.

Brad a tăcut o secundă, dar amicii lui îl tot îmboldeau, împungându-l în umeri. Brad s-a uitat în sus la Patrick și a spus mai încet, dar cu mai multă răutate decât vorbise înainte:

— Ți-am zis poponar.

Amicii lui Brad au început să râdă și mai tare. Asta până când Patrick a expedit primul pumn. E

destul de straniu când peste o întregă încăpere se așterne deodată tăcerea și apoi izbucnește scandalul.

Bătaia a fost dură. Mult mai dură decât atunci când mă bătusem cu Sean anul trecut. Nu a fost vorba de lovituri curate de pumn așa cum vezi în filme. S-au încăierat și s-au lovit. Iar cel care era mai agresiv sau mai supărat a primit cele mai multe lovituri. În acest caz, lupta a fost destul de egală până când s-au amestecat amicii lui Brad, și proporția a devenit de cinci la unu.

Atunci m-am băgat și eu. Nu puteam să stau și să privesc cum îi fac rău lui Patrick, chiar dacă lucrurile nu erau clare încă.

Cred că oricine mă cunoștea ar fi fost înspăimântat sau confuz. În afară, poate, de fratele meu. El m-a învățat cum să procedez în astfel de situații. Nu prea vreau să intru în detalii, vreau să spun doar că, la final, Brad și doi dintre amicii lui au încetat să se mai bată și se holbau la mine. Ceilalți doi amici zăceau pe jos. Unul se ținea de genunchiul în care îl izbisem cu un scaun metalic de cantină. Celălalt se ținea de față. Îi cam umflasem ochii, dar nu prea rău. N-am vrut să fie prea rău.

M-am uitat în jos și l-am văzut pe Patrick. Avea fața destul de deranjată și plângea cu sughițuri. L-am ajutat să se ridice și apoi m-am uitat la Brad. Nu cred că mai schimbaserăm până atunci nici două vorbe, dar acum era momentul să începem. Tot ce-am spus a fost:

— Dacă mai faci asta vreodată, o să le spun tuturor. Și dacă asta n-o să meargă, o să te las orb.

Am arătat spre prietenul lui care se ținea de față și am știut că Brad mă auzise și știa că vorbisem serios. N-a răspuns nimic, totuși, pentru că paznicii de la școala noastră au venit să ne scoată pe toți din cantină. Ne-au dus mai întâi la cabinetul medical și apoi la domnul Small. Patrick începuse bătaia, așa că a fost suspendat pentru o săptămână. Prietenii lui Brad au primit câte trei zile fiecare pentru că s-au năpustit în grup asupra lui Patrick, după ce au despărțit încăierarea inițială. Brad n-a fost suspendat deloc pentru că se aflate în legitimă apărare. Nici eu n-am fost suspendat pentru că nu făcusem altceva decât să-l ajut pe un prieten atacat de cinci inși.

Brad și cu mine am primit câte o lună de detenție, începând cu acea zi.

În cadrul detenției, domnul Harris n-a stabilit niciun fel de reguli. Doar ne-a lăsat să citim, să ne facem temele sau să discutăm. Nu e o pedeapsă prea mare decât dacă-ți place să te uiți la televizor imediat după școală sau dacă ești foarte preocupat de dosarul tău permanent. Mă întreb dacă nu cumva totul e o minciună. La dosarul permanent mă refer.

În acea primă zi de detenție, Brad a venit să stea lângă mine. Părea foarte trist. Cred că tristețea l-a lovit imediat ce a încetat să mai simtă amorțeala de după bătaie.

— Charlie?

— Da?

— Mulțumesc. Mulțumesc că i-ai oprit.

— Cu plăcere.

Și asta a fost tot. Nu i-am mai spus nimic altceva de atunci. Iar el n-a mai stat lângă mine astăzi. Prima oară, când a spus-o, eram oarecum confuz. Dar pe urmă cred că am priceput. Pentru că nu mi-aș dori ca o gașcă de prieteni de-ai mei s-o bată pe Sam chiar dacă nu mai am voie să-mi placă de ea.

Când am ieșit de la detenție în ziua aceea, Sam mă aștepta. În clipa în care am văzut-o, a zâmbit. Eu eram năuc. Pur și simplu nu-mi venea să cred că era acolo cu adevărat. Pe urmă, am văzut că se întoarce și îi aruncă lui Brad o privire cu adevărat rece.

Brad a zis:

— Spune-i că-mi pare rău.

Sam a replicat:

— N-ai decât să-i spui singur.

Brad și-a întors privirea și s-a dus la mașina lui. Apoi, Sam s-a apropiat de mine și mi-a ciufulit părul.

— Deci, am auzit că ești un fel de ninja sau ce?

Cred că am dat din cap aprobator.

Sam m-a dus acasă cu camioneta ei. Pe drum, mi-a spus că era foarte supărată pe mine pentru ceea ce-i făcusem lui Mary Elizabeth. Mi-a spus că Mary Elizabeth e o foarte veche prietenă a ei. Chiar mi-a amintit că Mary Elizabeth a fost alături de ea când a trecut prin perioada aia grea despre care mi-a povestit când mi-a dat mașina de scris. Nu vreau să mai repet despre ce a fost vorba.

Deci, mi-a spus că atunci când am sărutat-o pe ea în loc de Mary Elizabeth, le-am rănit serios prietenia pentru o vreme. Fiindcă bănuiesc că Mary Elizabeth chiar mă plăcea mult. Asta m-a făcut să mă simt trist pentru că nu știam că mă plăcea așa de mult. Am crezut doar că vrea să mă expună la toate acele lucruri nemaipomenite. Atunci, Sam mi-a zis:

— Charlie, ești atât de prost uneori. Știai asta?

— Da, chiar știu. Știu asta, sincer.

Apoi, mi-a spus că între timp s-a împăcat cu Mary Elizabeth și mi-a mulțumit că am ținut cont de sfatul lui Patrick și am stat la distanță atâta timp, pentru că asta a ușurat lucrurile. Așa încât, am spus:

— Deci, acum putem fi prieteni?

— Desigur, a fost tot ce-a zis ea.

— Și Patrick?

— Și Patrick.

— Și toți ceilalți?

— Și toți ceilalți.

Atunci am început să plâng. Dar Sam mi-a spus să tac.

— Îți aduci aminte ce i-am spus lui Brad?

— Da. I-ai spus că ar trebui să se ducă să-i spună el singur lui Patrick că-i pare rău.

— Asta e valabil și pentru Mary Elizabeth.

— Am încercat, dar mi-a zis...

— Știu că ai încercat. Eu îți zic să încerci din nou.

— Bine.

Sam m-a lăsat în fața casei. Când s-a îndepărtat destul și nu mă mai putea vedea, am început iar să plâng. Pentru că era din nou prietena mea. Și asta mi-era de ajuns. Așa că mi-am promis să nu mai stric lucrurile niciodată așa cum o făcusem. Și n-am s-o mai fac. Asta pot să-ți spun sigur.

Când m-am dus în seara asta la *The Rocky Horror Picture Show*, a fost foarte tensionat. Nu din cauza lui Mary Elizabeth. În privința asta, lucrurile au fost chiar OK. I-am spus că-mi pare rău și pe urmă am întrebat-o dacă are să-mi spună ceva. Și, ca și înainte, am pus o întrebare și am primit un răspuns foarte lung. Când am terminat de ascultat (și chiar am ascultat), i-am spus din nou că-mi pare rău. Apoi, mi-a mulțumit că nu încercam să minimalizez gravitatea a ceea ce făcusem oferind o mulțime de pretexte. Iar lucrurile au revenit la normal, cu diferența că acum eram doar prieteni.

Ca să-ți spun sincer, cred că motivul cel mai important pentru care totul e OK este că Mary Elizabeth a început să se întâlnească cu unul dintre prietenii lui Craig. Îl cheamă Peter și e la colegiu, ceea ce o face fericită pe Mary Elizabeth. La petrecerea din apartamentul lui Craig, am auzit-o pe Mary Elizabeth spunându-i lui Alice că e mult mai fericită cu Peter pentru că acesta este mai „recalcitrant” și au discuții în contradictoriu. A spus că eu sunt un băiat drăguț și înțelegător, dar că relația noastră era prea unilaterală. Ea voia o persoană care să fie mai deschisă la discuții și care să nu aibă nevoie de permisiunea altcuiva ca să vorbească.

Îmi venea să râd. Sau poate să mă înfurii. Sau poate să ridic din umeri la cât de ciudați erau toți oamenii, mai ales eu. Dar eram la o petrecere cu prietenii mei, așa că n-a contat chiar așa de mult. Am băut doar, pentru că mi-am zis că sosise timpul să nu mai fumez atâta iarbă.

Lucrul care a făcut seara tensionată a fost faptul că Patrick a încetat oficial să-l mai interpreteze pe Frank 'N Furter în spectacol. A spus că nu mai vrea să facă rolul ăla... niciodată. Așa încât, a stat și a privit spectacolul din public cu mine și a spus lucruri pe care mi-era greu să le ascult pentru că Patrick nu e de regulă așa de nefericit.

— Te-ai gândit vreodată, Charlie, că grupul nostru e la fel ca oricare alt grup, ca o echipă de fotbal? Și că singura diferență reală dintre noi stă în felul cum ne îmbrăcăm și de ce ne îmbrăcăm așa?

— Da?

Și a urmat o pauză.

— Ei bine, eu cred că totul e o prostie.

Și vorbea serios. Îmi venea greu să-l văd vorbind atât de serios.

Un băiat pe care nu-l știam de altundeva a jucat rolul lui Frank 'N Furter. A fost dublura lui Patrick multă vreme, iar acum avea o șansă. Era și destul de bun. Nu la fel de bun ca Patrick, dar destul de bun.

Mereu cu drag,
Charlie

11 mai 1992

Dragă prietene,

Am petrecut mult timp cu Patrick zilele astea. Nu am spus prea multe. Doar am ascultat și am dat din cap, pentru că Patrick are nevoie să vorbească. Dar nu e ca atunci când eram cu Mary Elizabeth. E diferit.

A început sâmbătă dimineața după spectacol. Eram în patul meu încercând să-mi dau seama de ce uneori te poți trezi și să adormi la loc, iar alteori nu poți. Atunci a bătut la ușă mama.

— Prietenul tău, Patrick, e la telefon.

Așa că m-am ridicat și am alungat somnul.

— Alo?

— Îmbracă-te. Vin să te iau.

Clic. Asta a fost tot. La drept vorbind, aveam mult de lucru întrucât ne apropiam de sfârșitul anului școlar, dar părea ca și cum am putea avea parte de un soi de aventură, așa că m-am îmbrăcat.

Patrick a ajuns cam după zece minute. Purta aceleași haine ca în seara precedentă. Nu făcuse duș și nu se schimbase. Nici nu cred că a dormit. Stătuse treaz cu cafea, țigări și Mini Thins, niște pilule mici

pe care le poți cumpăra de la Quick Marts sau Truck Stops. Te țin treaz! Nici măcar nu sunt ilegale, dar îți provoacă sete.

Așa că m-am urcat în mașina lui Patrick, care era plină de fum de țigară. Mi-a oferit una, dar am spus nu în fața casei mele.

— Părinții tăi nu știu că fumezi?

— Nu. Ar trebui?

— Cred că nu.

Apoi a pornit la drum... repede.

La început, Patrick n-a spus prea multe. Doar asculta muzică la casetofon. După ce a început al doilea cântec, l-am întrebat dacă era casetă cu selecții pe care o pregătisem pentru el de Moșul secret.

— Am ascultat-o toată noaptea.

Patrick avea un zâmbet pe toată fața. Era un zâmbet bolnav. Și ochii sticloși și amorțiți. A dat volumul casetofonului mai tare. Și a accelerat.

— O să-ți zic ceva, Charlie. Mă simt bine. Știi ce vreau să spun? Foarte bine. De parc-aș fi liber sau ceva de genul. De parcă nu mai trebuie să mă prefac. Plec la colegiu, știi? Acolo o să fie altfel. Știi ce vreau să spun?

— Desigur, am zis.

— Toată noaptea m-am gândit la ce fel de postere să pun în camera mea de cămin. Și dacă voi avea un zid de cărămidă la vedere. Întotdeauna mi-am dorit un zid de cărămidă care să se vadă, ca să pot să-l zugrăvesc. Știi ce vreau să spun?

Am dat doar din cap de data asta, pentru că nu aștepta un „desigur”.

— Lucrurile vor fi diferite acolo. Trebuie să fie.

— Vor fi, am spus.

— Chiar crezi asta?

— Desigur.

— Mulțumesc, Charlie.

Cam așa s-a desfășurat toată ziua. Ne-am dus să vedem un film. Și am mâncat pizza. Și de fiecare dată când Patrick începea să obosească, beam cafea, iar el înghițea câte un Mini Thin sau două. Când afară a început să se lase amurgul, mi-a arătat toate locurile în care el și Brad se întâlneau. N-a spus mare lucru despre ele. Doar le privea lung.

Am ajuns la terenul de golf.

Am stat pe terenul de optsprezece găuri, care era situat destul de sus pe un deal, și am privit cum dispare soarele. Între timp, Patrick cumpăraseră o sticlă de vin roșu cu legitimația lui falsă, și am tot trecut-o de la unul la celălalt. Și doar am vorbit.

— Ai auzit de Lily? m-a întrebat el.

— Cine?

— Lily Miller. Nu știu care era numele ei adevărat, dar i se spunea Lilly. Era în anul patru când eu eram în anul doi.

— Nu cred c-am auzit.

— Credeam că ți-a spus fratele tău. E o poveste clasică.

— Poate.

— Bine. Oprește-mă dacă ai auzit-o.

— Bine.

— Deci, Lily vine aici cu tipul care juca rolul principal în toate piesele.

— Parker?

— Exact, Parker. De unde știi?

— Sora mea a fost îndrăgostită de el.

— Perfect! (Începuserăm să ne cam îmbătăm.) Deci, Parker și Lily vin aici într-o noapte. Și sunt foarte îndrăgostiți! El i-a dăruit chiar o insignă de tragedian sau ceva de genul.

În acest punct, Patrick a ajuns să scuibe vin printre propoziții, atât de tare râde.

— Chiar aveau un cântec preferat. Ceva cam ca „Broken Wings” a trupei ăleia, Mr. Mister. Habar n-am, dar sper că a fost „Broken Wings” pentru că ar fi făcut povestea perfectă.

— Zi mai departe.

— Bine, bine, a zis el înghițind. Deci, ei erau împreună de multă vreme și cred că făcuseră sex înainte, dar asta urma să fie o noapte deosebită. Ea a pregătit ceva ca pentru un mic picnic, iar el a adus o boxă ca să asculte „Broken Wings”.

Patrick nu se putea abține când pomenea de cântecul ăla. A râs preț de zece minute.

— OK. OK. Scuze. Deci, cei doi aveau coșul ăsta de picnic cu sendvișuri și tot ce trebuie. Și au început să se giugiulească. Boxa cânta și ei sunt pe cale „s-o facă”, când Parker își dă seama că uitase prezervativele. Stau amândoi dezbrăcați pe acest teren de golf. Se doresc unul pe celălalt. Și prezervative, ioc. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Nu știu.

— Au făcut-o doggie-style cu o pungă de sendvișuri!

— NU! a fost tot ce-am putut să zic.

— BA DA! a fost replica lui Patrick.

— DOAMNE! am ripostat eu.

— DA! a fost concluzia lui Patrick.

După ce am reușit să ne domolim chicotelile și am irosit cea mai mare parte a vinului scuipându-l, s-a întors spre mine:

— Vrei să știi partea cea mai tare?

— Care?

— Ea era șefa de promoție. Și toată lumea știa deja povestea când s-a dus să-și citească discursul!

Nimic nu se compară cu niște respirații adânci după ce râzi cu atâta poftă. Nimic nu se compară cu un stomac „dureros” din astfel de motive. Așa a fost de nemaipomenit.

Deci, eu și Patrick am împărtășit toate poveștile la care ne-am putut gândi.

A fost odată un băiat pe nume Barry, care făcea zmeie la ora de artă plastică. Apoi, după școală, agăța petarde de zmeu și îl ridica în aer și declanșa petardele. Acum face studii ca să devină controlor de trafic aerian.

— *povestea lui Patrick via Sam*

Și apoi era băiatul ăsta pe care-l chema Chop, care-și cheltuia toți banii de buzunar și de Crăciun și cei primiți de ziua lui ca să cumpere echipament de exterminare a gândăniilor și mergea din ușă în ușă

ca să întrebe dacă i se permitea să ucidă găngăniile pe gratis.

— *povestea mea via sora mea*

Era un tip pe nume Carl Burns și toată lumea-i zicea C.B. Și într-o zi, C.B. s-a îmbătat atât de tare la o petrecere încât a încercat să „fută” câinele gazdei.

— *povestea lui Patrick*

Și apoi era tipul pe care-l chema „Action Jack” pentru că, se pare, fusese surprins masturbându-se la o beție. Și la toate adunările de suporteri, copiii băteau din palme și scandau. Action Jack... clap clap... Action Jack!

— *povestea mea via fratele meu*

Erau și alte povești și alte nume. Stace de la Baza a Doua, care avea sâni în clasa a patra și îi lăsa pe unii dintre băieți s-o pipăie. Vincent, care se drogase cu acid și încerca să tragă apa peste o sofa. Sheila, despre care se zicea că se masturbase cu un hotdog și a ajuns la urgențe. Și lista continua.

Spre final, n-am mai fost în stare să mă gândesc decât la ce ar putea să simtă toți acești oameni când se duc la reuniunile claselor lor. Mă întreb dacă sunt stânjeniți și mă întreb dacă ăsta e un preț mic de plătit pentru a fi o legendă.

După ce ne-am trezit un pic din beție cu cafea și Mini Thins, Patrick m-a dus cu mașina acasă. Caseta cu selecții pe care o făcusem pentru el a ajuns la câteva cântece de iarnă. Iar Patrick s-a întors spre mine.

— Mulțumesc, Charlie.

— Nicio problemă.

— Nu. Mă refer la ce a fost în cantină.

— Nicio problemă.

După asta, niciunul dintre noi n-a mai zis nimic. M-a dus acasă și a parcat mașina în alee. Ne-am îmbrățișat de noapte bună și, tocmai când eram pe punctul de a mă desprinde de el, m-a ținut un pic mai strâns. Și și-a apropiat fața de a mea. Și m-a sărutat. Un sărut adevărat. După care s-a retras foarte încet.

— Iartă-mă.

— Nu. E în regulă.

— Serios. Iartă-mă.

— Nu, serios. A fost în regulă.

Așa că a spus „mulțumesc” și m-a îmbrățișat din nou. Și s-a apropiat să mă sărute din nou. Iar eu l-am lăsat. Nu știu de ce. Am rămas în mașina lui multă vreme.

N-am făcut nimic altceva în afară de a ne săruta. Și nici asta n-am făcut-o pentru prea mult timp. După o vreme, ochii lui și-au pierdut expresia aia de amorțeață de la vin sau de la cafea sau de la faptul că stătuse treaz cu o noapte înainte. Apoi, a început să plângă. După care a început să vorbească despre Brad.

Iar eu l-am lăsat. Pentru că de-asta există prieteni.

Mereu cu drag,
Charlie

17 mai 1992

Dragă prietene,

Se pare că în fiecare dimineață de la acea primă noapte mă trezesc cu mintea tulbure, mă doare capul și nu pot să respir. Patrick și cu mine am petrecut o mulțime de timp împreună. Bem mult. De fapt, mai mult Patrick bea, și eu doar iau câte o gură.

E pur și simplu greu să vezi un prieten suferind atât de mult. Mai ales când nu poți să faci nimic decât să „fii acolo”. Vreau să-l ajut să nu mai sufere, dar nu pot. Prin urmare, îl însoțesc peste tot, oricând vrea să-mi arate lumea lui.

Într-o noapte, Patrick m-a dus într-un parc unde bărbații vin ca să se caute unii pe alții. Patrick mi-a spus că dacă nu vreau să fiu deranjat de nimeni trebuie să evit contactul vizual. Mi-a spus că prin contactul vizual accepți să-ți faci de cap anonim. Nimeni nu vorbește. Doar își găsesc locuri în care să se ducă. După un timp, Patrick a văzut pe cineva de care i-a plăcut. M-a întrebat dacă aveam nevoie de țigări și, când i-am spus că nu, m-a bătut pe umăr și a plecat cu băiatul acela.

Eu am stat pe o bancă, uitându-mă în jur. Tot ce-am văzut au fost umbrele oamenilor. Unele, pe pământ. Altele, lângă un copac. Altele mergeau. Totul era foarte liniștit. După câteva minute, mi-am aprins o țigară și am auzit pe cineva vorbindu-mi în șoaptă.

— Ai o țigară în plus? m-a întrebat vocea.

M-am întors și am văzut un bărbat în umbră.

— Sigur, am spus.

Am întins mâna să-i dau o țigară. Individul a luat-o.

— Ai și un foc? a întrebat.

— Sigur, am spus și i-am aprins un chibrit.

În loc să se aplece pur și simplu și să-și aprindă țigara, a întins mâinile și a făcut un căuș în jurul flăcării chibritului cu mâinile noastre, un lucru pe care-l facem cu toții când bate vântul. Numai că nu bătea vântul. Cred că doar voia să ne atingem mâinile pentru că, în timp ce-și aprindea țigara, a întârziat mai mult decât era necesar. Poate că voia să-i vadă fața la lumina chibritului. Să vadă cât de chipeș era. Nu știu. Părea cunoscut. Dar n-am reușit să-mi dau seama de unde.

A stins chibritul.

— Mulțumesc.

Și a suflat fumul.

— Nicio problemă, am spus.

— Te superi dacă stau jos? a întrebat.

— Nu neapărat.

S-a așezat. Și a spus câteva lucruri. Și a fost vocea lui. I-am recunoscut vocea. Așa că am aprins o țigară și m-am uitat iar la fața lui și m-am gândit intens și până la urmă mi-am dat seama. Era tipul care citea știrile sportive la jurnalul TV!

— Frumoasă noapte, a spus.

Nu-mi venea să cred! Probabil că am reușit să aprob din cap pentru că el a continuat să vorbească. Despre sport! Îmi tot vorbea despre cum jucătorul la bătaie desemnat din baseball era o idee proastă și de ce baschetul era un succes comercial și care echipe par promițătoare în fotbalul de la nivel de colegiu. Chiar a pomenit numele fratelui meu! Îți jur! Tot ce-am spus a fost:

— Și, cum e să fii la televiziune?

Cred că am spus ce nu trebuia pentru că omul s-a ridicat și-a plecat. Mi-a părut rău fiindcă aș fi vrut să-l întreb dacă, după părerea lui, fratele meu avea să ajungă la profesioniști.

În altă noapte, Patrick m-a dus într-un loc unde se vând *poppers*, un drog pe care-l inhalezi. Nu aveau *poppers*, dar tipul de la teighea a spus că are ceva care e la fel de bun. Așa că Patrick a cumpărat chestia aia. Era într-o cutie de spray. Am mirosit un pic și jur că amândoi am avut senzația că o să ne stea inima-n loc și-o să murim.

Una peste alta, cred că Patrick m-a dus cam în toate locurile unde e de mers și pe care nu le-aș fi cunoscut altfel. Într-un bar de karaoke pe una dintre străzile principale ale orașului. Și într-un club de dans. Și într-o baie dintr-o sală de sport. Toate locurile astea. Uneori, Patrick agăța tipi. Alteori, nu. Zicea spus că e greu să fii în siguranță. Și nu știi niciodată.

Noapțile în care agăța pe cineva îl făceau mereu trist. Era greu, pentru că Patrick începea fiecare noapte realmente entuziasmat. Întotdeauna spunea că se simte liber. Iar în seara asta era destinul lui. Și chestii de genul ăsta. Dar, spre sfârșitul nopții, părea trist. Uneori, vorbea despre Brad. Alteori, nu vorbea. Dar, după o vreme, întreaga poveste și-a pierdut interesul pentru el, iar lucrurile care-l făceau să stea amorțit s-au terminat.

Deci, în seara asta, m-a lăsat acasă. A fost seara în care ne-am dus iar în parcul unde se întâlnesc bărbații. Și seara în care l-a văzut acolo pe Brad cu un alt individ. Brad era prea absorbit de ceea ce făcea ca să ne observe. Patrick n-a spus nimic. N-a făcut nimic. Doar s-a întors la mașină. Și ne-am întors în tăcere. Pe drum, a aruncat sticla de vin pe geam. Și s-a spart cu zgomot. Iar de data asta n-a mai încercat să mă sărute, așa cum făcea în fiecare seară. Doar mi-a mulțumit pentru că-i sunt prieten. Și a plecat cu mașina.

Mereu cu drag,

Charlie

21 mai 1992

Dragă prietene,

Anul ăsta școlar e pe terminate. Mai avem cam o lună și ceva. Dar cei din ultimul an, precum sora mea, Sam și Patrick, mai au doar două săptămâni. După care vor avea balul de final și ceremonia de absolvire și toți sunt ocupați cu planurile.

Mary Elizabeth îl invită pe noul ei prieten, Peter. Sora mea îl invită pe Erik. Patrick merge cu Alice. Iar Craig a acceptat să meargă cu Sam de data asta. Chiar au închiriat o limuzină și tot ce trebuie. Nu și sora mea, totuși. O să meargă cu mașina noului ei prieten, un Buick.

Bill a fost foarte sentimental în ultimul timp pentru că simte că primul lui an de profesorat se apropie de sfârșit. Cel puțin asta mi-a spus. Plănuia să se mute la New York și să scrie piese de teatru, dar mi-a zis că nu mai e așa de convins că vrea asta. Chiar îi place să-i învețe pe copiii engleza și crede că poate să preia și catedra de dramă la anul.

Cred că se gândește la asta mult pentru că nu mi-a mai dat o carte nouă de citit de la *Străinul*. Mi-a cerut totuși să mă uit la o mulțime de filme și să scriu un eseu cu ceea ce crede despre acele filme. Filmele au fost: *Absolventul*, *Harold și Maude*, *Viața mea de câine* (care a avut subtitrări), *Cercul*

poetilor dispăruți și unul intitulat *Adevărul incredibil*, care a fost foarte greu de găsit.

Am văzut toate filmele astea într-o zi. A fost nemaipomenit.

Eseul pe care l-am scris seamănă cu ultimele câteva eseuri scrise de mine pentru că tot ce-mi spune Bill să citesc și să vizionez seamănă. Mai puțin când mi-a dat să citesc *Prânzul dezgolit*.

Apropo, mi-a spus că mi-a dat cartea aceea pentru că tocmai se despărțise de prietena lui și era într-o stare filosofică. Cred că de aia era trist în după-amiaza aceea când am vorbit despre *Pe drum*. Și-a cerut scuze pentru că a lăsat ca viața personală să-i afecteze viața profesională, iar eu am acceptat pentru că nu știam ce altceva să fac. E ciudat să te gândești la profesorii tăi ca la niște oameni, chiar și atunci când e vorba de Bill. Cred că între timp s-a împăcat cu prietena lui. Acum trăiesc împreună. Cel puțin, așa spune el.

Deci, la școală, Bill mi-a dat ultima carte de citit pentru acel an. Se numește *Izvorul care țâșnește*⁴ și e foarte lungă.

Când mi-a dat cartea, Bill m-a prevenit:

— Să fii sceptic în privința acestei cărți. E o carte grozavă. Dar încearcă să fii un filtru, nu un burete.

Uneori, cred că Bill uită că am șaisprezece ani. Dar sunt foarte bucuros că uită.

N-am început s-o citesc pentru că am rămas foarte în urmă cu celelalte cursuri de când am petrecut așa de mult timp cu Patrick. Dar, dacă voi putea recupera, voi termina primul meu an numai cu note maxime, ceea ce mă face foarte fericit. Era gata-gata să ratez un A la matematică, dar pe urmă domnul Carlo mi-a spus să încetez să mai întreb „de ce?” la fiecare pas și doar să aplic formulele. Ceea ce am făcut. Acum, obțin punctaje perfecte la toate testele. Doar că-mi doresc să fi știut ce fac formulele alea. Sincer, n-am nici cea mai mică idee.

Mă gândeam că ți-am scris ție la început pentru că mă temeam de primul an de liceu. Astăzi, mă simt bine, așa că e un pic amuzant.

Apropo, Patrick a încetat să mai bea din seara aceea când l-a văzut pe Brad în parc. Cred că se simte mai bine. Vrea doar să termine liceul și să se ducă la colegiu.

L-am văzut pe Brad la detenție în luna de după ce îl zărisem în parc. Și arăta exact la fel cum arată întotdeauna.

Mereu cu drag,
Charlie

27 mai 1992

Dragă prietene,

Am citit *Izvorul care țâșnește* în ultimele zile și e o carte excelentă. Am aflat de pe copertă că autoarea s-a născut în Rusia și a venit în America când era tânără. Abia dacă știa câteva cuvinte în engleză, dar voia să ajungă o mare scriitoare. Mi s-a părut admirabil acest aspect, așa că m-am așezat la masă și am încercat să scriu o povestire.

„Ian MacArthur este un om deosebit de cumsecade, care poartă ochelari și privește prin ei cu încântare.”

Asta a fost prima frază. Problema era că pur și simplu nu-mi puteam da seama care trebuie să fie

următoarea. După ce mi-am făcut curat în cameră de trei ori, am decis să-l las în pace pe Ian o vreme, fiindcă începeam să mă înfurii pe el.

Am avut mult timp la dispoziție ca să scriu, să citesc și să mă gândesc la lucruri în această săptămână, pentru că toată lumea e ocupată cu balul de sfârșit de an, absolvirea și programările. Vinerea viitoare e ultima lor zi de școală. Și apoi balul o să fie marți, ceea ce mi s-a părut ciudat fiindcă eu credeam că o să fie în weekend, dar Sam mi-a spus că nu toate școlile își programează balul în aceeași seară, pentru că altfel n-ar mai ajunge smochingurile și restaurantele pentru toată lumea. Am spus că mi se pare foarte bine planificat. Iar pe urmă duminică e ceremonia de absolvire. Totul e foarte palpitant. Aș fi vrut să mi se întâmple mie.

Mă întreb cum o să fie când o să plec din locurile astea. Faptul că va trebui să am un coleg de cameră și să-mi cumpăr șampon. M-am gândit ce minunat o să fie să merg la balul de absolvire peste trei ani, cu Sam. Sper să fie o zi de vineri. Și mai sper să fiu șef de promoție. Mă întreb cum are să sune discursul meu de la ceremonia finală. Și dacă Bill o să mă ajute să-l scriu, asta dacă n-o să plece între timp la New York ca să scrie teatru. Sau poate că o să mă ajute chiar dacă se va afla la New York, scriind teatru. Cred că asta ar fi deosebit de drăguț din partea lui.

Nu știu. *Izvorul care țâșnește* e o carte foarte bună. Sper să fiu un filtru.

Mereu cu drag,
Charlie

2 iunie 1992

Dragă prietene,

Ai avut parte de o farsă de-a absolvenților? Bănuiesc că da, pentru că sora mea zice că e o tradiție într-o mulțime de școli. Anul ăsta, farsa a fost în felul următor: unii dintre elevii din ultimul an au umplut piscina cu conținutul a vreo șase mii de cutii de Kool-Aid de struguri. Habar n-am cine pune la cale lucrurile astea și de ce, exceptând faptul că farsa absolvenților se presupune că semnifică sfârșitul anului școlar. Ce-o avea asta cu o piscină plină cu suc de struguri mă depășește, dar am fost foarte fericit că n-am avut ore de sport.

De fapt, a fost o perioadă foarte palpitantă pentru că am fost cu toții ocupați cu încheierea anului. Vinerea aceasta e ultima zi de școală pentru toți prietenii mei și pentru sora mea. Nu fac altceva decât să discute non-stop despre balul de absolvire. Chiar și cei care consideră că e „o glumă”, ca Mary Elizabeth, nu se pot abține să nu discute despre ce „glumă” e aia. Să urmărești de pe margine toate astea e foarte amuzant.

Așadar, până în acest moment, fiecare s-a lămurit la ce școală va merge anul viitor. Patrick se duce la Universitatea din Washington pentru că vrea să fie aproape de muzica de acolo. Zice că vrea să lucreze cândva pentru o casă de discuri. Poate ca ziarist sau ca descoperitor de trupe noi. Sam a luat în sfârșit decizia să plece din timp pentru programul de vară la colegiul ei preferat. Îmi place expresia asta. Colegiul meu preferat. Școală de siguranță e o altă expresie favorită.

Idea e că Sam s-a înscris la două școli. Colegiul ei preferat și o școală de siguranță. Ar fi putut să înceapă la școala de siguranță din toamnă, dar pentru a se putea duce la colegiul ei preferat, trebuie să facă acest program de vară special, exact ca fratele meu. Serios! Școala este Penn State, ceea ce e

nemaipomenit pentru că acum pot să-i vizitez dintr-o singură călătorie și pe fratele meu, și pe Sam. Nu vreau să mă gândesc deocamdată la faptul că Sam pleacă, dar m-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă ea și fratele meu ar începe vreodată să se întâlnească, ceea ce e o prostie, pentru că cei doi nu se potrivesc deloc, iar Sam este îndrăgostită de Craig. Am să încetez să mă gândesc la așa ceva.

Sora mea se duce la un „mic colegiu de arte liberale din Est” care se numește Sarah Lawrence. Aproape că a ratat înscrierea pentru că ar fi costat o grămadă de bani, dar a obținut o bursă universitară de la Clubul Rotarienilor sau de la Loja Masonică a Elanului sau ceva de genul ăsta, ceea ce mi s-a părut foarte generos din partea lor. Sora mea va fi a doua din clasa ei. Am crezut c-o să fie șefă de promoție, dar a luat un B când trecea prin perioada aceea cu vechiul ei prieten.

Mary Elizabeth se va duce la Berkeley. Iar Alice se va duce să studieze cinematografia la Universitatea New York. N-am știut niciodată că-i plac filmele, dar bănuiesc că-i plac. Ea le numește „pelicule”.

Apropo, am terminat de citit *Izvorul care țâșnește*. A fost o experiență cu adevărat nemaipomenită. E ciudat să descrii lectura unei cărți ca pe o experiență cu adevărat nemaipomenită, dar cam așa am simțit. A fost o carte diferită de celelalte pentru că n-a fost despre copilărie. Și n-a fost nici ca *Străinul* sau *Prânzul dezgolit*, deși cred că este, într-un fel, filosofică. Dar nu e ca și cum chiar ar trebui să cauți cu adevărat părțile filosofice. A fost un text destul de simplu, așa mi s-a părut, și partea grozavă este că am luat lucrurile despre care a scris autoarea și le-am transpus din perspectiva vieții mele. Poate că asta înseamnă să fii filtru. Nu sunt sigur.

Există partea aceea în care personajul principal, care e un arhitect, stă pe o ambarcațiune cu cel mai bun prieten al său, care e magnat de presă. Iar magnatul de presă zice că arhitectul este un om foarte rece. Arhitectul îi răspunde că, dacă barca s-ar scufunda, și dacă în barca de salvare n-ar fi loc decât pentru o persoană, și-ar da bucurios viața pentru magnatul de presă. Și apoi a spus ceva de genul ăsta:

— Aș muri pentru tine. Dar n-am să trăiesc pentru tine.

Ceva asemănător. Cred că ideea e că fiecare trebuie să trăiască pentru viața lui și apoi să facă o alegere pentru a o împărtăși cu alți oameni. Poate că asta îi face pe oameni să „participe”. Nu sunt foarte sigur. Pentru că nu știu dacă m-ar deranja să trăiesc pentru Sam o vreme. Pe de altă parte, ea nu ar fi de acord să fac asta, așa că poate că e vorba de ceva mult mai prietenesc decât toate astea. Sper să fie așa, în tot cazul.

I-am vorbit psihiatrului meu despre carte, despre Bill, despre Sam, despre Patrick și toți colegii lor, dar el îmi tot pune întrebări despre când eram mai mic. Ideea e că am sentimentul că-i tot repet aceleași amintiri. Nu știu. El zice că e important. Cred că va trebui să vedem.

Ți-aș scrie ceva mai mult azi, dar trebuie să-mi învăț formulele la matematică pentru testul final de joi. Urează-mi baftă!

Mereu cu drag,
Charlie

5 iunie 1992

Dragă prietene,

Am vrut să-ți povestesc cum am alergat cu toții. Era un apus de soare foarte frumos. Și mai era

dealul ăsta. Dealul care urca până la terenul de golf unde eu și Patrick am scuipat vin de atâta râs. Și doar cu câteva ore în urmă, Sam și Patrick și toți cei pe care îi iubesc și-i cunosc au avut ultima lor zi de școală. Iar eu am fost fericit pentru că ei erau fericiți. Sora mea chiar m-a lăsat s-o strâng în brațe pe hol. Felicitări a fost cuvântul zilei. Așadar, Sam, Patrick și cu mine ne-am dus la Big Boy și am fumat țigări. Apoi, ne-am dus să ne plimbăm, așteptând să se facă ora pentru *Rocky Horror*. Și discutam despre lucruri care păreau importante în acel moment. Și ne uitam în susul dealului. Și atunci Patrick a început să alerge după apusul de soare. Iar Sam l-a urmat imediat. Și i-am văzut profilându-se ca niște siluete. Alergând după soare. Atunci am început și eu să alerg. Și totul a fost cum nu se poate mai bine.

În seara aceea, Patrick a decis să-l joace pe Frank 'n Furter pentru ultima oară. A fost atât de fericit când și-a îmbrăcat costumul și toată lumea era fericită că el luase această hotărâre. A fost de-a dreptul mișcător. A dat cea mai reușită reprezentație din câte am văzut eu. Poate că sunt puțin subiectiv, dar nu mi pasă. A fost spectacolul pe care mi-l voi aminti mereu. Mai ales ultimul lui cântec.

Cântecul se numește „Mă duc acasă”. În film, Tim Curry, care interpretează personajul, plânge în timpul cântecului. Dar Patrick zâmbea. Și părea să fie tocmai cum trebuie.

Chiar am convins-o pe sora mea să vină la spectacol cu prietenul ei. Am tot încercat s-o fac să vină încă de când am început eu să vin, dar a refuzat de fiecare dată. Dar acum a venit. Și întrucât ea și prietenul ei nu mai văzuseră spectacolul, erau „virgini” din punct de vedere tehnic, ceea ce înseamnă că trebuiau să facă toate acele lucruri jenante înainte de începerea spectacolului pentru a fi „inițiați”. Am decis să nu-i spun surorii mele asta, iar ea și prietenul ei au fost nevoiți să urce pe scenă și să încerce să danseze *Deformarea timpului*.

Cel care pierdea concursul de dans trebuia să mimeze că face sex cu o păpușă Gumby mare, din pluș, așa că i-am arătat rapid surorii mele și prietenului ei cum se dansează *Deformarea timpului* astfel încât să nu piardă concursul. A fost amuzant s-o văd pe sora mea dansând *Deformarea timpului* pe scenă, dar nu cred că aş fi suportat s-o văd mimând că face sex cu o păpușă Gumby.

Am întrebat-o pe sora mea dacă vrea să vină acasă la Craig pentru petrecerea de după, dar ea mi-a zis că una dintre prietenele ei organizează o petrecere, așa că se va duce acolo. Din punctul meu de vedere a fost OK, pentru că cel puțin a venit la spectacol. Și, înainte să plece, m-a îmbrățișat din nou. De două ori într-o zi! Chiar o iubesc pe sora mea. Mai ales când se poartă frumos.

Petrecerea de la Craig a fost grozavă. Craig și Peter au cumpărat șampanie în cinstea tuturor celor care alegeau. Și am dansat. Și am vorbit. Și am văzut-o pe Mary Elizabeth sărutându-l pe Peter și părând fericită. Și am văzut-o pe Sam sărutându-l pe Craig și părând fericită. Și i-am văzut pe Patrick și Alice căroră nici nu le păsa că nu sărută pe nimeni pentru că erau prea interesați să discute despre ce vor face în viitor.

Iar eu am stat acolo cu o sticlă de șampanie lângă CD-player și schimbam cântecele ca să se potrivească cu starea de spirit a ceea ce vedeam. Am avut și noroc, deoarece Craig avea o colecție excelentă. Când oamenii păreau ușor obosiți, puneam ceva vesel. Când păreau că vor să vorbească, puneam ceva liniștit. Și a fost un mod grozav de a sta singur la o petrecere și totodată să simt că particip la lucruri.

După petrecere, toți mi-au mulțumit pentru că le pusesem muzica perfectă. Craig a spus că ar trebui să fiu DJ și să câștig bani încă din școală, la fel cum câștigă și el din modelling. Mi s-a părut o idee bună. Poate că aş putea să pun deoparte o grămadă de bani, astfel încât să pot merge la colegiu, chiar

dacă n-o să primesc ajutor de la Clubul Rotarienilor sau de la Loja Masonică a Elanului.

Fratele meu mi-a spus de curând la telefon că, dacă reușește să ajungă la profesioniști, nu va mai trebui să-mi fac griji pentru banii de colegiu. A spus că o să aibă el grijă de asta. Abia aștept să-l văd pe fratele meu. Vine acasă pentru ceremonia de absolvire a surorii mele, ceea ce e foarte drăguț.

Mereu cu drag,
Charlie

9 iunie 1992

Dragă prietene,

Acum este seara balului de absolvire. Iar eu stau în camera mea. Ieri mi-a fost greu — nu cunoșteam pe nimeni deoarece toți prietenii mei și sora mea nu mai erau la școală.

Cel mai rău a fost în pauza de prânz pentru că mi-am amintit de vremea când toți erau supărați pe mine din cauza lui Mary Elizabeth. N-am putut nici măcar să-mi mănânc sendvișul, chiar dacă mama îmi făcuse sendvișul preferat pentru că, îmi închipui, știa cât de trist o să mă simt cu toată lumea plecată.

Holurile păreau diferite. Iar cei din anul al treilea se purtau diferit pentru că acum ei rămăseseră cei mai mari. Chiar și-au făcut niște tricouri. Nu știu cine pune la cale lucrurile astea.

Nu mă pot gândi decât la faptul că Sam pleacă peste două săptămâni ca să se ducă la Penn State. Iar Mary Elizabeth va fi ocupată cu tipul ei. Iar sora mea va fi ocupată cu al ei. Iar Alice și cu mine nu suntem așa de apropiați. Știu că Patrick va fi prin preajmă, dar mă tem că, poate, întrucât nu e trist, n-o să vrea să petreacă timpul cu mine. Știu că e aiurea ideea asta, dar uneori așa simt. Înseamnă că singura persoană cu care voi fi nevoit să vorbesc va fi psihiatrul meu și nu-mi place deloc să mă gândesc la asta acum fiindcă îmi tot pune întrebări despre când eram mai mic și întrebările încep să devină ciudate.

Dar am noroc că am atâtea teme de făcut pentru școală încât nu-mi rămâne prea mult timp pentru gândit.

Tot ce sper e ca seara asta să fie grozavă pentru oamenii pentru care se presupune că ar trebui să fie grozavă. Prietenul surorii mele a venit cu Buickul lui și purta un „frac” alb peste un costum negru, lucru care mi s-a părut aiurea din cine știe ce motiv. „Jiletca” (nu știu sigur cum se scrie) lui din mătase se asorta cu rochia surorii mele, care era de culoare bleu și decoltată. Îmi aducea aminte de revistele alea. Trebuie să încetez să mai pălăvrăgesc așa fără rost. OK.

Tot ce sper e ca sora mea să se simtă frumoasă, iar noul ei tip să o facă să se simtă frumoasă. Sper ca iubitul lui Sam, Craig, să n-o facă pe Sam să simtă că balul ei de absolvire nu e ceva special doar pentru că el e mai mare. Sper ca la fel să se întâmple și cu Mary Elizabeth și Peter. Sper ca Brad și Patrick să hotărască să se împace și să danseze în fața întregii școli. Și ca Alice să fie o lesbiană nemărturisită și să fie îndrăgostită de prietena lui Brad, Nancy (și viceversa), astfel încât nimeni să nu se simtă lăsat pe dinafară. Sper ca DJ-ul să fie la fel de bun precum a spus toată lumea că aș fi fost eu vinerea trecută. Și mai sper ca pozele tuturor să arate nemaipomenit și să nu devină niciodată fotografii vechi și sper ca nimeni să nu aibă vreun accident de mașină.

Asta e ceea ce sper cu adevărat.

Mereu cu drag,

10 iunie 1992

Dragă prietene,

Tocmai m-am întors de la școală și sora mea încă doarme după petrecerea de după ceremonia de absolvire pe care școala a organizat-o. Am sunat la Patrick și Sam, dar și ei mai dorm încă. Patrick și Sam au un telefon fără fir care întotdeauna rămâne cu bateriile descărcate, iar mama lui Sam mi-a vorbit ca o mamă din desenele animate *Peanuts*. Oah... Oah... Uh.

Astăzi am avut două teste finale. Unul la biologie, pe care cred că l-am făcut perfect. Celălalt, la cursul lui Bill. Testul final a fost despre *Marele Gatsby*. Singurul lucru greu în privința asta a fost că m-a pus să citesc cartea cu mult timp în urmă și mi-a fost greu să-mi aduc aminte.

După ce i-am dat testul, l-am întrebat pe Bill dacă vrea să-i scriu un eseu despre *Izvorul care țâșnește*, dat fiind că îi spusese că o terminasem de citit, iar el nu-mi ceruse să fac nimic. A spus că n-ar fi corect să mă pună să mai scriu un eseu când aveam atât de multe teste finale de dat săptămâna asta. În schimb, m-a invitat acasă la el ca să petrec după-amiaza de sâmbătă împreună cu el și cu prietena lui, ceea ce mi se pare distractiv.

Deci, vineri, o să mă duc la *Rocky Horror*. Apoi, sâmbătă, o să mă duc acasă la Bill. Pe urmă, duminică, o să-i văd pe toți la absolvire și-o să petrec timpul cu fratele meu și cu toată familia datorită surorii mele. Pe urmă, probabil că o să mă duc acasă la Sam și la Patrick pentru a sărbători și acolo. După aceea, voi mai avea două zile de școală, ceea ce nu are logică, pentru că toate testele mele finale se vor fi sfârșit. Dar se pare că sunt niște activități planificate. Cel puțin, așa am auzit.

Motivul pentru care mă gândesc atât de mult la ce-o să fie e că la școală mă simt teribil de singur. Cred că-am mai spus asta și înainte, dar devine tot mai greu cu fiecare zi. Mâine am două teste finale. Istorie și dactilografie. Pe urmă, vineri, am teste finale la toate celelalte cursuri, cum ar fi sport și atelier. Nu știu dacă vor fi teste finale propriu-zise la aceste cursuri. Mai ales la atelier. Cred că domnul Callahan o să ne pună să ascultăm câteva dintre discurile lui vechi. A făcut tot așa și când ar fi trebuit să avem examenul de la mijlocul semestrului, dar n-o să mai fie la fel fără Patrick, care își sincroniza mișcările buzelor cu muzica. Apropo, am obținut notă perfectă la testul final de săptămâna trecută.

Mereu cu drag,
Charlie

13 iunie 1992

Dragă prietene,

Tocmai m-am întors de la Bill de acasă. Ți-aș fi scris despre noaptea trecută în dimineața asta, dar a trebuit să mă duc la Bill.

Noaptea trecută, Sam și Craig s-au despărțit.

A fost ceva foarte trist de văzut. În ultimele câteva zile, am auzit multe despre balul de absolvire și mulțumită locurilor acelea în care se filmează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, am văzut cum a arătat toată lumea. Sam era frumoasă. Patrick era arătos. Mary Elizabeth, Alice și prietenul lui

Mary Elizabeth arătau și ei grozav. Singura chestie e că Alice își dăduse cu un deodorant stick de culoare albă, dar purta o rochie fără bretele și se vedea. Nu cred în genul ăsta de lucruri, dar se pare că Alice a fost paranoică toată noaptea din acest motiv. Craig arăta și el bine, dar era îmbrăcat în costum în loc de smoching. Dar nu ăsta a fost motivul pentru care au rupt relația.

De fapt, balul de absolvire trebuia să fie foarte drăguț. Limuzina a fost super, iar șoferul limuzinei i-a drogat pe toți, ceea ce a făcut ca mâncarea extrem de scumpă să capete un gust și mai bun. Pe șofer îl chema Billy. Muzica a fost asigurată de o trupă foarte proastă, specializată în interpretarea cântecelor altor formații. Se numeau The Gypsies of the Allegheny, dar toboșarul era bun, așa că toți s-au distrat dansând. Patrick și Brad nici măcar nu s-au uitat unul la celălalt, dar Sam a spus că Patrick a fost cu adevărat OK în privința asta.

Apoi, sora mea și prietenul ei s-au dus la petrecerea de după bal organizată de școală. A avut loc la un club popular de dans din centru. Sora mea a spus că a fost foarte distractiv cu toată lumea îmbrăcată elegant și dansând pe muzică bună aleasă de un DJ în locul celor de la The Gypsies of the Allegheny. Au avut chiar și un comic care îi imita pe alți actori. Singura chestie era că, din momentul în care intrai, nu mai puteai să pleci și să te întorci. Bănuiesc că părinții au considerat că asta îi va ține pe copii departe de buclucuri. Dar nimeni n-a părut să fie deranjat. Se distrau prea bine și au fost destui cei care au introdus pe ascuns băutură în sală.

După petrecere, se făcuse cam șapte dimineața și toți s-au dus la Big Boy ca să mănânce clătite sau bacon.

L-am întrebat pe Patrick cum i-a plăcut petrecerea de după bal, iar el a spus că a fost multă distracție. Craig a închiriat un apartament de hotel pentru ei toți, dar nu s-au dus acolo decât Sam și Craig. De fapt, Sam ar fi vrut și ea să se ducă la petrecerea de după bal organizată de școală, dar Craig s-a supărat foarte tare pentru că deja plătitese închirierea apartamentului. Dar nu ăsta a fost motivul pentru care s-au despărțit.

S-a întâmplat ieri, la Craig acasă, după *Rocky Horror*. Cum am spus, prietenul lui Mary Elizabeth, Peter, e bun prieten cu Craig și el a cam provocat totul. Cred că el o place foarte tare pe Mary Elizabeth și a ajuns s-o placă și pe Sam destul de mult, pentru că el a dat lucrurile în vileag. Nimeni n-a bănuțit nimic.

În esență, Craig o înșela pe Sam încă de când au început să iasă împreună. Iar când spun că o înșela, nu e vorba de faptul că s-a îmbătat o dată și și-a tras-o cu vreo fată, după care i-a părut rău. Au fost mai multe fete. De mai multe ori. Beat și treaz. Și bănuiesc că nu i-a părut niciodată rău.

Motivul pentru care Peter n-a zis nimic la început a fost faptul că nu cunoștea pe nimeni. Și n-o cunoștea pe Sam. Pur și simplu, a crezut că era doar o fătucă prostituată de liceu, pentru că asta-i spusese Craig mereu.

În tot cazul, după ce-a ajuns s-o cunoască pe Sam, Peter îi tot zicea lui Craig că ar trebui să-i spună fetei adevărul pentru că Sam nu era doar o fată prostituată de liceu. Craig îi tot promitea că o va face, dar n-a făcut-o niciodată. Găsea mereu pretexte. Craig le numea „motive”.

„Nu vreau să-i stric balul de absolvire.”

„Nu vreau să-i stric ceremonia de absolvire.”

„Nu vreau să-i stric spectacolul.”

Pe urmă, în sfârșit, Craig a spus că n-are niciun rost să-i spună ceva. Oricum, urma să plece la

colegiu. Își va găsi pe altul. El a fost întotdeauna „protejat” cu celelalte fete. Nu există niciun motiv de îngrijorare în privința asta. Și de ce să n-o lase pe Sam să-și amintească de toată experiența ca de un lucru frumos. Pentru că el chiar o plăcea pe Sam și nu voia să-i rănească sentimentele.

Peter a acceptat această logică, cu toate că i se părea greșită. Cel puțin asta a spus. Dar pe urmă, după spectacolul de ieri, Craig i-a spus că și-o trăsesese cu altă fată în după-amiaza balului. Atunci Peter i-a spus lui Craig că, dacă nu-i va spune nimic lui Sam, o să-i spună el. Ei bine, Craig nu i-a zis nimic, iar Peter tot mai credea că nu era treaba lui să se bage, dar apoi a auzit-o pe Sam la petrecere. Îi povestea lui Mary Elizabeth despre Craig cum că ar putea fi „alesul”, și cum încerca să găsească modalități prin care să păstreze relația de la distanță cât timp era ea la școală. Scrisori. Telefoane. Vacanțe. Și minivacanțe. Asta i-a fost de ajuns lui Peter.

S-a dus la Craig și i-a spus:

— Ori îi spui ceva acum, ori îi spun eu totul.

Prin urmare, Craig a dus-o pe Sam în dormitorul lui. Au stat acolo un timp. Apoi, Sam a ieșit din dormitor direct afară, pe ușa de la intrare, suspinând în tăcere. Craig n-a alergat după ea. Asta a fost probabil partea cea mai rea. Nu că ar fi trebuit să încerce s-o convingă să fie iar împreună, dar cred că oricum ar fi trebuit să alerge după ea.

Tot ce știu e că Sam a fost distrusă. Mary Elizabeth și Alice s-au dus după ea ca să se asigure că era în regulă. Aș fi mers și eu, dar Patrick m-a apucat de braț și m-a oprit. Voia să știe ce se întâmplă, cred, sau poate și-a imaginat că lui Sam i-ar fi mai bine în compania altor fete.

Mă bucur că am rămas, totuși, deoarece cred că prezența noastră a împiedicat o bătaie destul de violentă între Craig și Peter. Pentru că ne-am aflat acolo, tot ce-au făcut a fost să urle unul la celălalt. Așa am aflat toate detaliile despre care îți scriu.

Craig zicea:

— Să te fut, Peter! Să te fut!

Iar Peter îi răspundea:

— Nu da vina pe mine pentru c-ai futut în dreapta și-n stânga de la început! În ziua balului? Ești un nemernic! M-ai auzit?! Un nemernic și-un nenorocit!

Chestii de genul ăsta.

Când părea că lucrurile sunt pe care să ia o turnură violentă, Patrick s-a băgat între cei doi și, cu ajutorul meu, l-a scos pe Peter din apartament. Când am ieșit, fetele plecaseră. Așa că eu și Patrick ne-am urcat în mașina lui Patrick și l-am dus pe Peter acasă. Încă mai fierbea de mânie, așa că a „dat pe gușă” chestii despre Craig. Așa am auzit restul detaliilor despre care-ți scriu. În sfârșit, l-am lăsat pe Peter acasă și ne-a pus să promitem că ne vom asigura ca Mary Elizabeth să nu creadă că el o înșela pe ea, pentru că n-o înșela. Pur și simplu, nu voia să fie găsit „vinovat prin asociere” cu „nemernicul” ăla.

I-am promis, și el s-a dus în apartament.

Eu și Patrick nu eram siguri cât de multe îi spusese de fapt Craig lui Sam. Amândoi speram ca el să-i fi oferit o versiune „blândă” a adevărului. Destul ca s-o țină departe. Dar nu îndeajuns ca s-o facă să se îndoiască de orice. Poate că e mai bine să știi adevărul întreg. Zău că nu știu.

Așa că am făcut un pact să nu-i spunem decât dacă aflăm că nemernicul de Craig a făcut să pară că nu fusese „nimic grav”, iar Sam e gata-gata să-l ierte. Sper să nu se ajungă la așa ceva. Sper ca Craig să-i fi spus destul ca s-o facă să stea departe de el.

Ne-am plimbat cu mașina prin toate locurile unde credeam c-ar putea fi fetele, dar nu le-am putut găsi. Patrick s-a gândit că poate și ele se plimbau cu mașina, încercând să-i dea răgaz lui Sam „să se răcorească” nițel.

Prin urmare, Patrick m-a lăsat acasă. A spus c-o să mă sune a doua zi, când o să afle ceva.

Îmi amintesc că m-am dus să mă culc noaptea trecută și mi-am dat seama de ceva. Ceva despre care cred că e important. Mi-am dat seama că, pe tot parcursul serii, nu m-am bucurat deloc că Sam și Craig s-au despărțit. Absolut deloc.

Nici măcar o singură dată nu mi-a trecut prin cap că asta ar însemna că lui Sam ar începe să-i placă de mine. Singurul lucru de care-mi păsa era faptul că Sam fusese serios rănită. Și cred că mi-am dat seama în clipa aceea că o iubeam cu adevărat. Pentru că eu nu aveam nimic de câștigat, iar asta nu conta.

Mi-a fost greu în după-amiaza aceea să urc treptele care duceau la casa lui Bill din oraș pentru că nu primisem niciun telefon de la Patrick toată dimineața. Și eram foarte îngrijorat pentru Sam. Am sunat, dar n-a răspuns nimeni.

Bill arată altfel fără costum. Era îmbrăcat cu un vechi tricou de absolvent de școală. Adică, Brown. Școala. Nu culoarea⁵. Prietena lui era încălțată în sandale și avea o rochie înflorată drăguță. Avea chiar și păr la subraț. Fără mișto! Păreau foarte fericiți împreună. M-am bucurat pentru Bill.

Casa lor nu avea multă mobilă, dar era foarte confortabilă. Aveau o mulțime de cărți, despre care am pus întrebări timp de o jumătate de oră. Mai era și o poză cu Bill și prietena lui, când se aflau la Brown împreună, la facultate. Bill avea părul foarte lung pe atunci.

Prietena lui Bill a pregătit prânzul în timp ce Bill a făcut salata. Eu am stat în bucătărie, bând o băutură răcoritoare cu ghimbir și uitându-mă la ei. La masă am avut un fel de mâncare cu spaghete, pentru că prietena lui Bill nu consumă carne. Nici Bill nu mănâncă acum carne. Salata conținea totuși bucățele de imitație de bacon, pentru că baconul e singurul lucru căruia cei doi îi simt lipsa.

Aveau o colecție foarte drăguță de discuri cu jazz și le-au tot schimbat în timpul mesei. După o vreme, au desfăcut o sticlă de vin alb, iar mie mi-au dat încă un pahar cu băutură de ghimbir. Pe urmă, am început să vorbim.

Bill m-a întrebat despre *Izvorul care țâșnește* și i-am spus, având grijă să fiu un filtru adevărat.

Apoi, m-a întrebat cum mi-a plăcut primul an de liceu și i-am spus, având grijă să includ toate poveștile la care „participasem”.

Apoi, m-a întrebat de fete și i-am spus cum o iubeam cu adevărat pe Sam și cum mă întrebam ce ar fi spus doamna care scrisese *Izvorul care țâșnește* despre cum am ajuns eu să-mi dau seama că o iubeam.

După ce-am terminat, Bill a devenit foarte tăcut. Și-a dres glasul.

— Charlie... vreau să-ți mulțumesc.

— Pentru ce? am spus.

— Pentru că a fost o experiență minunată să-ți fiu profesor.

— Oh... mă bucur.

Nu știam ce altceva să spun.

Apoi, Bill a făcut o pauză foarte lungă, iar vocea lui a semănat cu glasul tatălui meu atunci când vrea să-mi țină o cuvântare importantă.

— Charlie, a spus el. Știi de ce ți-am dat toate acele teme suplimentare?

Am clătinat din cap. Expresia aceea de pe fața lui. M-a făcut să tac.

— Charlie, tu știi cât ești de deștept?

Din nou, am clătinat doar din cap. Vorbea serios. Era ciudat.

— Charlie, tu ești unul dintre cei mai talentați oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Și nu mă refer la ceilalți elevi ai mei. Mă refer la toți cei pe care i-am cunoscut. Ți-am dat să citești în plus. Mă întrebam dacă tu ți-ai dat seama de asta.

— Cred că da. Nu știu.

Mă simțeam realmente ciudat. Nu știam de unde veneau toate astea. Nu făcusem decât să scriu niște eseuri.

— Charlie. Să nu înțelegi asta greșit. Nu vreau să te fac să te simți jenat. Vreau doar să știi că ești un copil deosebit... și singurul motiv pentru care îți spun asta e că nu știu dacă ți-a mai spus-o altcineva.

Am ridicat privirea spre el. Și apoi nu m-am mai simțit ciudat. Am simțit că-mi vine să plâng. Se purta atât de frumos cu mine, iar după felul cum se uita prietena lui, am înțeles că asta însemna mult pentru el. Și nu știam de ce.

— Deci, când se termină anul școlar, iar eu n-am să mai fiu profesorul tău, vreau să știi că, dacă o să ai vreodată nevoie de ceva, sau o să vrei să știi despre alte cărți, ori poate o să vrei să-mi arăți ceva scris de tine, sau orice altceva, o să poți veni întotdeauna la mine ca la un prieten. Eu te consider un prieten, Charlie.

Am început să plâng ușor. La drept vorbind, cred că și prietena lui plângea. Dar Bill nu plângea. Părea foarte stăpân pe el. Îmi amintesc doar că am vrut să-l strâng în brațe. Dar nu mai făcusem asta înainte și cred că Patrick, fetele și familia nu se pun la socoteală. N-am spus nimic o vreme pentru că nu știam ce să spun.

Așa că, în cele din urmă, am zis:

— Ești cel mai bun profesor pe care l-am avut vreodată.

Iar el a spus:

— Mulțumesc.

Și asta a fost tot. Bill n-a încercat să se asigure că îl voi vedea anul următor, dacă voi avea nevoie de ceva. Nu m-a întrebat de ce plâng. Doar m-a lăsat să ascult ceea ce avusesse de spus și a lăsat lucrurile în voia lor. Asta a fost probabil partea cea mai bună.

După câteva minute, mi-am dat seama că sosise timpul să plec. Nu știu cine decide aceste lucruri. Pur și simplu, se întâmplă.

Deci, ne-am dus la ușă, iar Bill și prietena lui m-au îmbrățișat de rămas-bun, ceea ce a fost foarte drăguț, ținând cont că pe ea abia o cunoscusem. Apoi, Bill a întins mâna, iar eu i-am oferit-o pe-a mea. Și ne-am strâns mâinile. Și chiar am strecurat o îmbrățișare fugară înainte să zic „la revedere”.

Pe când conduceam mașina spre casă, m-am gândit la cuvântul „deosebit”. Și m-am gândit că ultima persoană care spusese asta despre mine fusese mătușa Helen. Eram foarte recunoscător că îl auzisem din nou. Pentru că bănuiesc că uneori cu toții uităm. Și cred că oricine e deosebit în felul lui propriu. Chiar așa cred.

Fratele meu ajunge acasă în seara asta. Și ceremonia de absolvire a tuturor este mâine. Patrick încă n-a sunat. L-am sunat eu, dar din nou nimeni nu era acasă. Așa că am decis să ies în oraș și să le cumpăr

tuturor câte un cadou de absolvire. Chiar că n-am avut timp să fac asta până acum.

Mereu cu drag,
Charlie

16 iunie 1992

Dragă prietene,

Am mers acasă cu autobuzul. Pentru mine, azi a fost ultima zi de școală. Și a plouat. Când merg cu autobuzul, de obicei stau mai spre mijloc pentru că în față stau točilarii, iar în spate stau „calmarii”, și întreaga poveste mă face să mă simt agitat. Nu știu cum le spune la „calmarii” prin alte școli.

În tot cazul, azi am decis să stau în față cu picioarele întinse peste întreaga banchetă. Cam cum aș sta lungit, cu spatele la geam. Am procedat astfel ca să mă pot uita la ceilalți copii din autobuz. Mă bucur că autobuzele școlare nu au centuri de siguranță, că n-aș mai fi putut să stau în poziția asta.

Singurul lucru pe care l-am observat a fost cât de diferit arătau toți. Când eram mici, cântam cântece în autobuz, pe drumul spre casă din ultima zi de școală. Cântecele preferat era o piesă de-a formației Pink Floyd, am aflat ulterior, intitulat „Another Brick in the Wall, Part 2”. Dar mai era un cântec pe care-l iubeam și mai mult pentru că se termina cu o vorbă de ocară. Versurile ziceau așa:

Gata cu creioanele / gata cu cărțile / gata cu uităturile deșucheate ale profilor / când proful sună clopoțelul / aruncă-ți cărțile și fugi ca un drac împelițat.

Când terminam, ne uitam la șoferul autobuzului preț de o secundă încordată. Apoi, izbucneam în râs pentru că știam că putem da de bucluc pentru vorba aia, dar faptul că eram numeroși constituia o forță care alunga orice pedeapsă. Eram prea mici ca să ne dăm seama că pe șoferul de autobuz îl durea în cot de cântecelul nostru. Că tot ce voia să facă era să ajungă acasă după orele de program. Și poate să alunge prin somn efectele părărelelor băute în pauza de prânz. Pe vremea aceea, nu conta. Tocilarii și calmarii erau tot una.

Fratele meu a venit acasă sâmbătă seara. Și arăta chiar și mai diferit decât copiii din autobuzul școlar, prin comparație cu începutul anului. Își lăsase barbă! Eram foarte fericit! De asemenea, își schimbase modul de a zâmbi și era mai „curtenitor”. Am stat cu toții la masă și toată lumea îi punea întrebări despre colegiu. Tata l-a întrebat despre fotbal. Mama l-a întrebat despre cursuri. Eu i-am cerut să-mi spună povești amuzante. Sora mea i-a pus întrebări pline de neliniște despre cum era „cu adevărat” viața de colegiu și dacă o să pună pe ea „șeptarul bobocului”⁶. Nu știu ce-o fi aia, dar cred că înseamnă să te îngrași.

Mă așteptam ca fratele meu să vorbească la nesfârșit despre el însuși. Făcea asta ori de câte ori avea câte-un meci mai important în liceu sau după câte-un bal sau ceva asemănător. Dar acum părea mult mai interesat de ceea ce făceam cu toții, mai ales de sora mea absolventă.

Și, în timp ce ei discutau, mi-am amintit dintr-odată de crainicul sportiv de la televiziune și de ceea ce a spus despre fratele meu. Am devenit foarte entuziasmat. Și am povestit întregii familii. Și iată ce s-a întâmplat drept rezultat.

— Hei! I-auzi ce chestie! a spus tata.

— Pe bune?! a spus fratele meu.

— Da, am spus. Am vorbit cu el.

— A spus ceva de bine? a întrebat fratele.

— Orice spune presa, e de bine, a spus tata.

Nu știi de unde învață tata astfel de lucruri.

Fratele meu a insistat:

— Zi, ce-a spus?

— Păi, cred că a spus că sportul din colegiu pune o mare presiune pe studenții care-l practică.

Fratele meu încuviința din cap.

— Dar a zis că oțelește caracterul. Și a mai spus că Penn State face o impresie foarte bună cu recrutările lor reușite. Și a pomenit de tine.

Tata a spus:

— Hei! I-auzi ce chestie.

— Pe bune? a întrebat fratele meu.

— Da, am vorbit cu el, am zis.

— Când ai vorbit cu el? a vrut să afle fratele meu.

Am spus:

— Acum vreo două săptămâni.

Și pe urmă am înghețat fiindcă mi-am amintit subit cealaltă parte. Faptul că îl întâlnisem pe individ noaptea în parc. Și faptul că i-am dat o țigară din pachetul meu. Și faptul că încerca să mă agațe. Am stat acolo, sperând că totul se va disipa. Dar n-a fost așa.

— Și unde l-ai întâlnit, dragule? a întrebat mama.

În cameră s-a așternut o liniște perfectă. Și am reușit să îmi imit de minune expresia pe care o am atunci când nu pot să-mi amintesc ceva. Și iată ce se întâmpla în capul meu.

OK... a venit la școală să discute cu clasa... nu... sora mea ar ști că e o minciună... l-am întâlnit la Big Boy... era acolo cu familia... nu... tata m-ar dojeni pentru că l-am deranjat pe „bietul om”... a spus asta la știrile sportive... dar eu am spus că am stat de vorbă cu el... stai...

— În parc. Eram acolo cu Patrick, am spus.

Iar tata a întrebat:

— Era acolo cu familia? L-ai deranjat pe bietul om?

— Nu. Era singur.

Asta a fost de ajuns pentru tata și pentru toți ceilalți, iar eu nici măcar n-a fost nevoie să mint. Din fericire, atenția s-a abătut de la mine când mama mea a spus ceea ce-i place să spună când suntem cu toții împreună și sărbătorim ceva.

— Cine are poftă de înghețată?

Toată lumea avea, în afară de sora mea. Cred că se temea deja de „șeptarul bobocului”.

Dimineața următoare a început devreme. Încă n-am primit nicio veste de la Patrick sau de la Sam sau de la altcineva, dar știam că o să-i văd la absolvire, așa că am încercat să nu-mi fac griji prea mari. Toate rudele mele, inclusiv familia tatei din Ohio, au venit acasă la noi în jur de zece dimineața. Cele două familii nu prea se înghit, în afară de noi, verișorii mai mici, pentru că nu avem alții mai buni.

Am avut acest mare *brunch* cu șampanie, și exact ca anul trecut, când a absolvit fratele meu, mama i-a dat tatălui ei (bunicul meu) suc de mere acidulat în loc de șampanie, pentru că nu voia ca acesta să se îmbete și să facă o scenă. Iar el a spus același lucru pe care l-a spus și anul trecut.

— Asta-i o șampanie bună.

Nu cred că știa care-i diferența, pentru că el e băutor de bere. Și, uneori, de whisky.

Pe la douăsprezece și jumătate, *brunch*-ul s-a terminat. Toți verii s-au așezat la volan, pentru că adulții erau încă puțin cam beți ca să conducă până la ceremonia de absolvire. În afară de tata, care fusese prea ocupat ca să înregistreze pe toată lumea cu camera video pe care o închiriasse.

— De ce să cumperi o cameră video când nu ai nevoie de ea decât de trei ori pe an?

Așadar, sora mea, fratele meu, tata, mama și cu mine a trebuit să mergem fiecare în altă mașină ca să fim siguri că nimeni nu se rătăcește. Eu am mers cu toți verii mei din Ohio, care imediat au scos un „joint” și l-au trecut de la unul la altul. Eu n-am tras niciun fum pentru că nu aveam starea pentru așa ceva, iar ei au spus ceea ce spun mereu:

— Charlie, tare pământos mai ești.

Deci, toate mașinile au ajuns în parcare și am coborât cu toții. Iar sora mea a țipat la vărul meu Mike pentru că lăsase în jos geamul de la mașină în timpul mersului și îi deranjase părul.

— Am fumat și eu o țigară, a fost replica lui.

— Păi, nu puteai să mai aștepti zece minute? a replicat sora mea.

— Dar era un cântec nemaipomenit, a fost ultimul lui cuvânt.

Așa că, în timp ce tata scotea camera video din portbagaj, iar fratele meu vorbea cu câteva dintre absolvenți, care erau cu un an mai mari și „arătau bine”, sora mea s-a dus la mama ca să-i ia poșeta. Lucrul nemaipomenit legat de poșeta mamei este că indiferent ce ai nevoie la orice moment, ea are acel ceva. Când eram mic, îi spuneam „trusa de prim ajutor” deoarece doar de asta aveam nevoie pe atunci. Nici acum nu-mi dau seama cum reușește.

După ce s-a aranjat, sora mea a luat-o după șirul de bonete spre teren, iar noi ne-am croit drum spre peluze. Am stat între mama și fratele meu, dat fiind că tata s-a dus să prindă un unghi mai bun de filmat. Iar mama îi tot zicea „sst!” bunicului, care trăncănea de zor despre ce mulți negri sunt în școală.

Când nu l-a mai putut opri, mama a adus vorba despre povestea mea cu omul de la știrile sportive care spusese ceva despre fratele meu. Asta l-a făcut pe bunicul să-l strige pe fratele meu să vină la el. A fost o mișcare deșteaptă din partea mamei pentru că fratele meu e singurul care poate să-l împiedice pe bunicul să facă o scenă, pentru că el abordează foarte direct problema. După ce-a ascultat povestea, iată ce s-a întâmplat:

— Dumnezeule. Uită-te la peluze. Ce mulți indivizi colorați...

Dar fratele meu i-a retezat-o.

— OK, bunicule, uite care-i treaba. Dacă ne mai superi o singură dată, am să te duc cu mașina înapoi la azil, și n-ai să mai apuci s-o vezi pe nepoată-ta ținându-și *speech*-ul.

Fratele meu e chiar un dur.

— Dar atunci nici tu n-ai să mai apuci să vezi discursul, șmechere!

Și bunicul e un dur.

— Da, dar tata îl înregistrează pe casetă. Și pot să fac în așa fel încât eu să văd caseta și tu nu. Ce zici, pot?

Bunicul are un zâmbet tare ciudat. Mai ales când altcineva câștigă. N-a mai spus nimic despre asta. A început să vorbească despre fotbal și nici măcar n-a pomenit nimic despre faptul că fratele meu joacă într-o echipă cu alți băieți negri. Nu pot să-ți spun cât de rău a fost anul trecut fiindcă fratele meu se afla

pe teren, la ceremonie, și nu la peluză, domolindu-l pe bunicul.

În timp ce ei discutau despre fotbal, eu mă tot uitam după Patrick și Sam, dar nu vedeam decât bonetele de absolvenți în depărtare. Când a început muzica, bonetele au început să mășăluiască spre scaunele pliante aranjate pe teren. Atunci am zărit-o în sfârșit pe Sam mergând în spatele lui Patrick. Am fost tare ușurat. Nu-mi puteam da seama dacă era fericită sau tristă, dar mi-era de ajuns s-o văd și să știu că e acolo.

După ce toți copiii s-au așezat pe scaune, muzica s-a oprit. Iar domnul Small s-a ridicat și a ținut un discurs despre cât de minunată a fost această clasă. A menționat unele dintre realizările școlii și a subliniat că vor avea mare nevoie de sprijin la vânzările din Ziua Comunității, ca să poată înființa un nou laborator de informatică. Apoi, l-a prezentat pe președintele clasei, care a ținut un discurs. Nu știu cu ce se ocupă președinții de clasă, dar discursul fetei a fost foarte bun.

Apoi, a venit rândul primilor cinci elevi să susțină câte un discurs. Așa e tradiția în școală. Sora mea a fost a doua în clasa ei, așa că a ținut al patrulea *speech*. Șefa de promoție e mereu ultima. Apoi, domnul Small și directorul adjunct, despre care Patrick jură că e gay, au înmânat diplomele.

Primele trei discursuri au fost foarte asemănătoare. Toate conțineau citate din cântece de muzică pop, care aveau legătură cu viitorul. Și în timpul tuturor discursurilor, mă uitam la mâinile mamei. Și le strângea tot mai mult și mai mult.

Când au anunțat numele surorii mele, mama și-a desfăcut mâinile și a început să aplaude. A fost grozav s-o văd pe sora mea urcând pe podium, pentru că fratele meu fusese cam pe locul 223 în promoția lui și, prin urmare, n-a trebuit să țină vreun discurs. Și poate că sunt subiectiv, dar când sora mea a citat versuri dintr-un cântec pop și a vorbit despre viitor, mi s-a părut nemaipomenit. M-am uitat la fratele meu, iar el s-a uitat la mine. Și amândoi am zâmbit. Apoi, ne-am uitat la mama și am văzut că plângea foarte încet și cu multe lacrimi, așa că eu și fratele meu ne-am dus și am prins-o de câte o mână. S-a uitat la noi, a zâmbit și a plâns și mai tare. Apoi, ne-am sprijinit capetele pe umerii ei, ca la o îmbrățișare laterală, ceea ce a făcut-o să plângă și mai tare. Sau poate că a lăsat-o să plângă și mai tare. Nu sunt sigur care dintre variante era valabilă. Dar ea ne-a strâns ușor de mâni și a zis: „Băieții mei”, foarte încet, și a reînceput să plângă. Îmi iubesc mama foarte mult. Nu-mi pasă dacă e un lucru banal de spus. Cred că la următoarea mea zi de naștere am să-i cumpăr un cadou. Cred că asta ar trebui să devină o tradiție. Copilul primește cadouri de la toată lumea, iar el îi cumpără un cadou mamei sale, pentru că și ea e acolo. Cred că ar fi ceva drăguț.

Când sora mea și-a terminat discursul, am aplaudat cu toții și-am țipat, dar nimeni n-a aplaudat și n-a țipat mai tare decât bunicul meu. Nimeni.

Nu-mi amintesc ce-a spus șefa de promoție, decât că a citat din Henry David Thoreau în loc de versurile vreunui cântec de muzică pop.

Apoi, domnul Small s-a urcat pe scenă și i-a rugat pe toți să se abțină de la aplauze până când toate numele erau citite și toate diplomele înmânate. Ar trebui să precizez că rugămintea asta n-a funcționat nici anul trecut.

Deci, am văzut-o pe sora mea primindu-și diploma și pe maică-mea plângând din nou. Apoi am văzut-o pe Mary Elizabeth. Și am văzut-o pe Alice. Și l-am văzut pe Patrick. Și am văzut-o pe Sam. A fost o zi nemaipomenită. Chiar și când l-am văzut pe Brad. Mi s-a părut în regulă.

Am întâmpinat-o cu toții pe sora mea în parcare, iar primul care a îmbrățișat-o a fost bunicul meu.

E un bărbat cu adevărat mândru în felul său. Toți au spus cât de mult le-a plăcut discursul surorii mele, chiar dacă nu le-a plăcut. Apoi, l-am văzut cu toții pe tatăl meu străbătând parcarea și ținând camera video triumfător deasupra capului. Nu cred că altcineva a îmbrățișat-o mai îndelung pe sora mea decât tatăl meu. M-am uitat în jur după Sam și Patrick, dar nu i-am găsit pe nicăieri.

În drum spre casă, verii mei din Ohio au aprins un alt joint. De data asta, am tras și eu un fum, dar ei tot m-au făcut „pămpălău”. Nu știu de ce. Poate că asta fac verii din Ohio. Asta și să spună bancuri.

— Ce are 32 de picioare și un dinte?

— Ce? Întrebam cu toții.

— O coadă de șomeri din Virginia de Vest.

Chestii de genul ăsta.

Când am ajuns acasă, verii din Ohio s-au dus direct la bar pentru că absolvirile păreau să fie singurele ocazii când oricine poate să bea. Cel puțin așa a fost anul trecut și anul ăsta. Mă întreb cum va fi absolvirea mea. Pare foarte îndepărtată în timp.

Deci, sora mea și-a petrecut prima oră a petrecerii desfăcând toate cadourile, iar zâmbetul îi creștea pe față cu fiecare cec, pulover sau bancnotă de cincizeci de dolari. Nimeni din familia noastră nu e bogat, dar se pare că toți reușesc să economisească exact cât trebuie pentru genul acesta de evenimente, și cu toții ne prefacem că suntem bogați pentru o zi.

Singurii care nu i-au dat surorii mele bani sau un pulover au fost fratele meu și cu mine. Fratele meu i-a promis s-o ducă într-o zi să-și facă niște cumpărături pentru colegiu, cum ar fi săpun, pe care-l va plăti el, iar eu i-am cumpărat o căsuță sculptată manual din piatră și pictată în Anglia. I-am spus că am vrut să-i dăruiesc ceva care s-o facă să se simtă ca acasă chiar și după ce pleacă. Sora mea chiar m-a sărutat pe obraz pentru asta.

Dar partea cea mai bună a petrecerii a avut loc când mama a venit la mine și mi-a spus că mă caută cineva la telefon. M-am dus să văd cine e.

— Alo?

— Charlie?

— Sam!

— Când vii pe la noi? a întrebat ea.

— Acum! am spus.

Atunci, tata, care bea un pahar cu whisky, a intervenit:

— Nu pleci nicăieri până nu pleacă rudele noastre. M-ai auzit?

— Ăă, Sam... trebuie să aștept să-mi plece rudele, am spus.

— Bine... ne găsești aici până la șapte. După aia, te sunăm noi de unde o să fim.

Sam părea cu adevărat fericită.

— Bine, Sam. Felicitări!

— Mulțumesc, Charlie. Pa.

— Pa.

Am pus receptorul în furcă.

Îți jur, aveam impresia că rudele n-or să mai plece niciodată. Toate poveștile pe care le-au spus. Toți cârnații ăia în aluat pe care i-au mâncat. Toate fotografiile la care s-au uitat și de câte ori am auzit „când erai atâtica”, însoțite de gesturile corespunzătoare. Era ca și cum ceasul se oprise în loc. Nu că m-

ar fi deranjat poveștile, care chiar nu mă deranjau. Iar cârnații în aluat erau chiar buni. Dar voiam să o văd pe Sam.

Pe la 9:30, toți erau îndopați și treji. La 9:45, s-a terminat runda de îmbrățișări. La 9:50, aleea de acces era liberă. Tata mi-a dat douăzeci de dolari și cheile de la mașină, zicând:

— Mulțumesc c-ai stat prin preajmă. A însemnat mult pentru mine și pentru familie.

Era ușor amețit, dar a vorbit la fel de serios. Sam îmi spusese că se vor duce la un club de dans din centru. Așa că am pus în portbagaj cadourile pentru toți și am pornit la drum.

E ceva legat de tunelul care duce în centrul orașului. E splendid noaptea. Pur și simplu splendid. Începi dintr-o parte a muntelui și e întuneric, iar radioul e dat tare. Când intri în tunel, vântul dispare și tu mijești ochii din pricina luminilor de deasupra. Când te acomodezi cu luminile, vezi cealaltă ieșire în depărtare, exact când radioul nu mai zice nimic pentru că undele nu pot să ajungă la el. Apoi, te afli la mijlocul tunelului, și totul devine un vis calm. În timp ce vezi ieșirea apropiindu-se, ți se pare că nu ajungi acolo suficient de repede. Și în sfârșit, tocmai când crezi că n-ai să ajungi acolo niciodată, vezi ieșirea chiar în fața ta. Iar radioul se trezește la viață chiar mai tare decât îți amintești. Iar vântul te așteaptă. Și ieși zburând din tunel direct pe pod. Și iată-l. Orașul. Un milion de lumini și clădiri și totul pare la fel de palpitant ca prima oară când l-ai văzut. E cu adevărat o intrare grandioasă.

După vreo jumătate de oră de căutări prin clubul de dans, i-am văzut în sfârșit pe Mary Elizabeth cu Peter. Amândoi beau scotch cu sifon, pe care Peter îl cumpărase întrucât el e mai mare și și-a pus stampilă pe mână. Am felicitat-o pe Mary Elizabeth și am întrebat-o unde sunt ceilalți. Mi-a spus că Alice se droga la toaleta pentru femei, iar Sam și Patrick erau pe ringul de dans. Mi-a zis să stau pe un scaun până se întorc, pentru că nu știa unde anume erau. Așa că am stat și l-am ascultat pe Peter discutând în contradictoriu cu Mary Elizabeth despre candidații democrați. Din nou, ceasul părea să fi stat pe loc. Așa de tare voiam s-o văd pe Sam.

După vreo trei cântece, Sam și Patrick s-au întors lac de sudoare.

— Charlie!

M-am ridicat și ne-am îmbrățișat cu toții de parcă nu ne mai văzuserăm de câteva luni. Ținând cont de tot ceea ce se întâmplase, cred că asta are o logică. După ce-am terminat cu îmbrățișările, Patrick s-a întins deasupra lui Peter și Mary Elizabeth de parcă aceștia erau o canapea. Apoi, i-a luat paharul din mână lui Mary Elizabeth și l-a băut. „Hei, căcănarule!” — a fost reacția ei. Cred că era beat, cu toate că în ultima vreme n-a mai băut, dar Patrick face chestiile astea și când e treaz, așa că e greu să-ți dai seama.

Atunci Sam m-a apucat de mână.

— Ador cântecul ăsta.

M-a condus spre ringul de dans. Și a început să danseze. Și am început și eu să dansez. Era un cântec cu ritm rapid, așa că nu mă prea pricepeam, dar ei părea să nu-i pese. Dansam, pur și simplu, și asta era de ajuns. Cântecul s-a terminat și a urmat o piesă lentă. S-a uitat la mine. M-am uitat la ea. Apoi, mi-a luat mâinile și m-a tras spre ea într-un dans lent. Nu știu să dansez prea bine nici pe piesele lente, dar știu cum să mă legăn.

Șoapta ei mirosea a suc de merișor și votcă.

— M-am uitat după tine în parcare azi.

Am sperat ca respirația mea să-și fi păstrat mirosul de pastă de dinți.

— Și eu te-am căutat.

Apoi, am rămas tăcuți pentru restul cântecului. M-a strâns în brațe ceva mai tare. Și eu am strâns-o ceva mai tare. Și am continuat să dansăm. A fost singurul moment al zilei în care chiar mi-aș fi dorit să stea ceasul în loc. Și să fiu acolo pentru un timp lung.

De la clubul de dans, ne-am dus la apartamentul lui Peter, unde le-am dat tuturor cadourile de absolvire. Lui Alice i-am dat o carte de cinematografie, despre filmul *Noaptea morților vii*, care i-a plăcut, iar lui Mary Elizabeth o casetă cu filmul *Viața mea de câine*, cu subtitrări, care i-a plăcut foarte mult.

Pe urmă, le-am dat cadourile lui Patrick și Sam. Chiar le ambalasem special. Am folosit hârtie de la benzile desenate de duminică, pentru că era color. Patrick a rupt ambalajul cadoului său. Sam n-a rupt hârtia, ci doar a dezlipit banda adezivă. Și s-au uitat la ce era în fiecare cutie.

Lui Patrick i-am dat *Pe drum*, *Prânzul dezgolit*, *Străinul*, *Dincoace de Paradis*, *Peter Pan* și *Pace separată*.

Lui Sam i-am dat *Să ucizi o pasăre cântătoare*, *De veghe în lanul de secară*, *Marele Gatsby*, *Hamlet*, *Walden* și *Izvorul care țâșnește*.

Sub cărți, pusesem câte o cartolină pe care o scrisesem la mașina de scris pe care mi-o cumpărase Sam. Cartolinele spuneau că acestea erau cărțile mele preferate și că voiam ca Sam și Patrick să le aibă pentru că ei erau cei doi oameni preferați ai mei, din întreaga lume.

După ce au citit și și-au ridicat privirea, au tăcut. Nimeni n-a zâmbit, n-a plâns sau altceva. Eram doar deschiși, uitându-ne unii la ceilalți. Știau că scrisesem cartolinele cu toată seriozitatea. Și știam că a însemnat mult pentru ei.

— Ce scrie pe cartoline? a întrebat Mary Elizabeth.

— Te superi, Charlie? a întrebat Patrick.

Am clătinat din cap și fiecare și-a citit cartolina, în timp ce eu m-am dus să-mi umplu cu vin roșu ceașca de cafea.

Când m-am întors, toți se uitau la mine și am spus:

— O să-mi fie tare dor de voi toți. Sper să vă distrați de minune la colegiu.

Și pe urmă am început să plâng, pentru că dintr-odată mi-am dat seama că toți cei de acolo pleacă. Bănuiesc că Peter crede că sunt un pic cam ciudat. Deci, Sam s-a ridicat și m-a dus în bucătărie, spunându-mi pe drumul până acolo că totul era „OK”. Când am ajuns în bucătărie, mă calmasem puțin.

Sam a spus:

— Știi că plec într-o săptămână, Charlie?

— Da, știu.

— Să nu începi să plângi din nou.

— Bine.

— Vreau să mă asculți.

— Bine.

— Sunt tare speriată că am să fiu singură la colegiu.

— Chiar ești? am întrebat.

Nu mă gândisem niciodată serios la asta.

— Exact cum și tu ești tare speriat c-ai să rămâi singur aici.

— Bine.

Am încuviințat din cap.

— Așa că, uite, facem o înțelegere. Când lucrurile devin prea greu de suportat la colegiu, am să te sun, iar când lucrurile devin prea greu de suportat aici, mă suni.

— Putem să ne scriem și scrisori?

— Desigur, a spus ea.

Apoi, am început iar să plâng. Uneori, trec foarte brusc de la o stare la alta. Dar Sam avea răbdare.

— Charlie, am să mă întorc la sfârșitul verii, dar înainte să ne gândim la asta, hai să ne bucurăm de această ultimă săptămână împreună. Cu toții. OK?

Am dat din cap aprobativ și m-am calmat.

Am petrecut restul serii doar bând și ascultând muzică, așa cum făceam mereu, dar de data asta se întâmpla la Peter acasă și, de fapt, a fost mai bine decât la Craig, pentru că Peter are o colecție de muzică mai bună. Se făcuse cam unu noaptea când, subit, mi-am dat seama.

— Oh, Doamne! am spus.

— Ce-ai pățit, Charlie?

— Mâine e zi de școală!

Nu cred că puteam să-i fac să râdă mai tare.

Peter m-a dus în bucătărie ca să-mi facă o cafea, ca să mă pot trezi și să pot să conduc până acasă. Am băut cam opt cești la rând și eram gata de condus cam în douăzeci de minute. Problema a fost că, până am ajuns acasă, cafeaua mă trezise atât de tare încât nu mai puteam să adorm. Până să ajung la școală, am simțit că mor. Din fericire, toate testele finale se terminaseră și tot ce-am făcut toată ziua a fost să ne uităm la diapozitive. Nu cred că am dormit vreodată mai bine. Am fost și bucuros pe deasupra pentru că școala chiar că e un loc singuratic fără ei.

Astăzi a fost diferit deoarece am dormit și n-am mai apucat să-i văd pe Sam și Patrick noaptea trecută pentru că îi scosese părinții în oraș la o cină specială. Iar fratele meu se duse la întâlnire cu una dintre fetele care „arătau bine” la absolvire. Sora mea era ocupată cu prietenul ei. Iar mama și tata erau încă obosiți după petrecerea de absolvire.

Astăzi, cam toți profesorii i-au lăsat pe copii să stea în bănci și să discute, după ce am predat manualele. Sincer, nu cunoșteam pe nimeni, în afară poate de Susan, dar după episodul de pe hol, m-am evitat mai mult ca oricând. Așa că eu n-am prea vorbit. Singura oră bună a fost a lui Bill, pentru că am putut să discut cu Bill. Mi-a fost greu să-mi iau rămas-bun de la el după ce s-a terminat ora, dar el mi-a spus că nu era un adio. Că pot să-l sun oricând în timpul verii dacă voiam să discut sau să împrumut cărți, iar asta m-a făcut să mă simt ceva mai bine.

Băiatul ăsta cu dinții stricați, pe nume Leonard, m-a numit „cățelușul profesorului”, după ora lui Bill, dar nu m-a deranjat deoarece cred că îi scapă esența, pe undeva.

Am mâncat de prânz afară pe o bancă, unde cu toții ne duceam să fumăm. După ce mi-am mâncat prăjiturile Ho-Ho, mi-am aprins o țigară și parcă speram să-mi ceară cineva una, dar nimeni nu mi-a cerut.

Când ultima oră s-a terminat, toți se bucurau zgomotos și făceau planuri comune pentru vacanță. Și toți își făceau curat în dulapuri aruncându-și hârtiile și notițele vechi și cărțile pe podeaua holului. Când am ajuns la dulapul meu, l-am văzut pe băiatul ăsta slăbănog, care avusese dulapul vecin cu al meu tot

anul. Niciodată nu vorbisem cu el până atunci.

Mi-am dres glasul și am spus:

— Hei, pe mine mă cheamă Charlie.

Tot ce-a spus a fost:

— Știu.

După care, și-a încuiat dulapul și a plecat.

Așa că, mi-am deschis dulapul, mi-am pus toate hârtiile vechi și lucrurile în rucsac și am pășit peste talmeș-balmeșul de cărți, hârtii și notițe de pe hol spre parcare de afară. După care, m-am suit în autobuz. După care, ți-am scris această scrisoare.

La drept vorbind, sunt chiar bucuros că anul școlar s-a terminat. Vreau să petrec mult timp cu toți înainte să plece. Mai ales cu Sam.

Apropo, am terminat anul numai cu note maxime. Mama a fost foarte mândră și mi-a pus carnetul de note pe frigider.

Mereu cu drag,
Charlie

22 iunie 1992

Dragă prietene,

Noaptea de dinaintea plecării lui Sam a încetșosat imaginea întregii săptămâni. Sam era agitată pentru că nu numai că simștea nevoia să petreacă timpul cu noi, dar mai trebuia să se și pregătească de plecare. Să cumpere lucruri. Să împacheteze lucruri. Chestii de genul ășta.

În fiecare seară, ne adunam imediat după ce Sam își lua rămas-bun de la vreun unchi sau se întorcea de la o altă cină cu mama și tatăl ei sau terminase cu toate cumpărăturile pentru școală. Era speriată, și abia după ce lua o gură din ceea ce beam noi sau trăgea un fum din ceea ce fumam, se calma și redevenea aceeași Sam.

Lucrul care a ajutat-o cu adevărat pe Sam să treacă mai ușor de săptămâna aceasta a fost prânzul luat împreună cu Craig. A spus că voia să-l vadă ca să aibă un soi de „încheiere” și cred că a avut norocul să aibă parte de asta deoarece Craig a fost îndeajuns de drăguț ca să-i spună că avusese dreptate să se despartă de el. Și că era o persoană deosebită. Și că îi părea rău și-i dorea să-i fie bine. Ciudate mai sunt momentele pe care oamenii le aleg ca să fie generoși.

Partea cea mai bună a fost că Sam a zis că nu l-a întrebat despre fetele cu care ar fi avut relații, cu toate că ar fi vrut să știe. Nu îi purta ranchiună. Era tristă, totuși, dar era o tristețe plină de speranță. Genul de tristețe care are nevoie de timp.

În noaptea de dinainte de a pleca, eram cu toții acasă la Sam și Patrick. Bob, Alice, Mary Elizabeth (fără Peter) și cu mine. Stăteam pe covor în camera de „jocuri”, amintindu-ne lucruri.

Mai știți spectacolul în care Patrick a făcut asta... sau țineți minte când Bob a făcut ailaltă... sau Charlie... sau Mary Elizabeth... sau Alice... sau Sam...

Glumele intime nu mai erau glume. Deveniseră povești. Nimeni nu a readus în discuție numele rele sau vremurile rele. Și nimeni nu se simștea trist, căci puteam să amânăm ziua de mâine cu și mai multă nostalgie.

După o vreme, Mary Elizabeth, Bob și Alice au plecat, spunând că se vor întoarce de dimineață ca s-o vadă pe Sam la plecare. Așa că am rămas eu, Patrick și Sam. Ședeam pur și simplu acolo. Fără să spunem multe. Până când am început să rememorăm propriul nostru „când”.

Ții minte când Charlie a venit prima oară la noi, la meciul de fotbal... și ții minte când Charlie i-a spart cauciucurile lui Dave la petrecerea de revedere... și ții minte poemul... și caseta cu selecții... și Punk Rocky în culori... și mai știi când ne-am simțit cu toții infiniți...

După ce am spus asta, am rămas cu toții tăcuți și triști. În tăcere, mi-am amintit de momentul acela de care n-am vorbit nimănui. Momentul când ne plimbam. Doar noi trei. Și eu eram la mijloc. Nu-mi amintesc unde ne duceam sau de unde veneam. Nu-mi amintesc nici măcar anotimpul. Îmi amintesc doar că mergeam între ei și am avut pentru prima oară sentimentul apartenenței.

În sfârșit, Patrick s-a ridicat în picioare.

— Sunt obosit, fraților. Noapte bună.

Apoi, ne-a ciufulit părul la amândoi și s-a dus în camera lui. Sam s-a întors spre mine.

— Charlie, trebuie să împachetez niște lucruri. Vrei să mai stai cu mine o vreme?

Am dat din cap în semn de aprobare și ne-am dus la etaj.

Când am intrat în încăpere, am observat cât de diferit arăta față de noaptea în care Sam m-a sărutat. Pozele fuseseră date jos, iar sertarele, golite, toate lucrurile fiind strânse într-o grămadă mare pe pat. Mi-am propus să nu plâng oricare-ar fi pentru că nu voiam să o fac pe Sam să se simtă mai panicată decât era deja.

Prin urmare, am stat și-am privit-o cum își face bagajul și am încercat să observ cât mai multe detalii cu putință. Părul ei lung, încheieturile subțiri și ochii verzi. Am vrut să țin minte totul. Mai ales sunetul vocii ei.

Sam a vorbit despre o mulțime de lucruri, încercând să-și abată gândurile. A vorbit despre ce lung va fi drumul pe care-l vor avea de făcut a doua zi și de faptul că părinții ei închiriaseră o dubă. Se întreba cum vor fi cursurile pe care le va urma și care va fi „specializarea” ei. A spus că nu voia să se înscrie într-o comunitate de fete, dar că aștepta cu nerăbdare meciurile de fotbal. Tristețea punea stăpânire pe ea tot mai mult. În cele din urmă, s-a întors către mine.

— De ce nu m-ai invitat să ieșim împreună când s-a întâmplat toată povestea cu Craig?

Am rămas încremenit. Nu știam ce să spun. A spus-o ea, încet.

— Charlie... după chestia aia cu Mary Elizabeth de la petrecere și după ce noi am dansat la club și toate cele...

Nu știam ce să spun. Sincer, eram pierdut.

— OK, Charlie... O să-ți ușurez sarcina. Când toată povestea aia cu Craig a răbufnit, ce-ai crezut?

Chiar voia să știe. Am spus:

— Păi, m-am gândit la multe lucruri. Dar, mai ales, m-am gândit că faptul că tu ești tristă era mult mai important pentru mine decât ideea că prietenul tău nu mai era Craig. Și dacă asta însemna că n-o să am voie să mă gândesc niciodată la tine în felul acela, atâta timp cât tu ești fericită, pentru mine era în regulă. Atunci mi-am dat seama că te iubeam cu adevărat.

S-a așezat pe podea lângă mine. A vorbit domol:

— Charlie, chiar nu pricepi? Eu nu pot să simt asta. E drăguț și așa mai departe, dar e ca și cum nici n-ai fi acolo uneori. E nemaipomenit că știi să ascuți și să oferi un umăr la nevoie, dar ce te faci când

cineva n-are nevoie de un umăr? Dacă are nevoie de brațele tale sau de ceva de genul ăsta? Nu poți să stai acolo și să pui viețile tuturor înaintea vieții tale și să consideri că asta se pune ca dragoste. Pur și simplu nu se poate. Trebuie să faci lucruri.

— Cum ar fi? am întrebat.

Aveam gura uscată.

— Nu știu. Cum ar fi să-i prinzi mâinile când vine cântecul lent, de exemplu. Sau să fii cel care invită pe cineva în oraș. Sau să le spui oamenilor ce îți trebuie. Sau ce vrei. De exemplu, pe ringul de dans, ai vrut să mă săruți?

— Da, am spus.

— Păi, și de ce nu m-ai sărutat? m-a întrebat foarte serioasă.

— Pentru că nu credeam că voiai să fac asta.

— Și de ce ai gândit așa?

— Din cauza a ceea ce ai spus.

— Ceea ce am spus acum nouă luni? Când ți-am zis să nu te gândești la mine în felul acela?

Am încuviințat din cap.

— Charlie, tot eu ți-am zis să nu-i spui lui Mary Elizabeth că e frumoasă. Și să-i pui o mulțime de întrebări și să n-o întrerupi. Acum e cu un tip care face exact contrariul. Și merge pentru că ăsta e Peter cu adevărat. Este el însuși. Și face lucruri.

— Dar mie nu mi-a plăcut Mary Elizabeth.

— Charlie, îți scapă esențialul. Ideea e că nu cred că ai fi acționat diferit chiar dacă ți-ar fi plăcut de Mary Elizabeth. E ca atunci când vii în apărarea lui Patrick și dai de pământ cu doi inși care încearcă să-ți facă rău, dar ce faci când Patrick își face rău singur? Ca atunci când v-ați dus amândoi în parc? Sau când te-a sărutat? Tu ai vrut ca el să te sărute?

Am clătinat din cap.

— Și atunci, de ce l-ai lăsat?

— Păi, încercam să-i fiu prieten, am spus.

— Dar n-ai fost, Charlie. În acele momente, nu ai fost deloc prietenul lui. Pentru că n-ai fost sincer cu el.

Am stat acolo cât se poate de nemișcat. M-am uitat în podea. N-am spus nimic. Foarte stingherit.

— Charlie, ți-am spus să nu te gândești la mine în felul ăla acum nouă luni din cauza a ceea ce-ți spun acum. Nu din cauza lui Craig. Nu pentru că n-aș fi crezut că ești un băiat nemaipomenit. E doar faptul că nu vreau să fiu obiectul pasiunii cuiva. Dacă mă place cineva, vreau să îi placă de mine așa cum sunt în realitate, nu așa cum își închipuie că sunt. Și nu vreau să-și poarte sentimentele în sinea lui. Vreau să mi le arate, ca să pot simți și eu. Vreau să fie în stare să facă tot ceea ce-și dorește să facă în preajma mea. Și dacă face un lucru care nu-mi place, îi spun.

A început să plângă puțin, dar nu era tristă.

— Știi că am dat vina pe Craig pentru că nu m-a lăsat să fac lucruri? Știi ce aiurea mă simt acum în privința asta? Poate că nu m-a încurajat să fac lucruri, dar nici nu m-a împiedicat să le fac. Dar, după o vreme, nu le-am mai făcut pentru că nu voiam să gândească altfel despre mine. Dar chestia e că nu am fost sinceră. Și atunci, de ce să-mi pese dacă el m-a iubit sau nu, când el de fapt nici măcar nu m-a cunoscut?

M-am uitat la ea. Încetase să plângă.

— Deci, mâine o să plec. Și n-am de gând să las asta să se întâmple iar cu altcineva. Am de gând să fac ceea ce vreau să fac. Am de gând să fiu cine sunt cu adevărat. Și am de gând să înțeleg ce înseamnă asta. Dar în clipa asta sunt aici, cu tine. Și vreau să știu unde ești, de ce ai nevoie și ce vrei să faci.

A așteptat răbdătoare să-i răspund. Dar după tot ce spusese, m-am gândit că ar trebui să fac doar ceea ce voiam să fac. Nu să mă gândesc la asta. Nu să o spun cu glas tare. Iar dacă nu-i plăcea, atunci ea putea să-mi spună. Și puteam să ne întoarcem la făcutul bagajelor.

Așa că am sărutat-o. Și m-a sărutat și ea. Și am stat întinși pe podea și am continuat să ne sărutăm. Și era o moliciune plăcută. Și scoteam zgomote înăbușite. Și am stat tăcuți. Și nemișcați. Ne-am dus în pat și ne-am întins peste toate lucrurile care nu fuseseră așezate în valize. Și ne-am atins unul pe celălalt de la mijloc în sus peste haine. Și apoi pe sub haine. Și pe urmă, fără haine. Și a fost tare frumos. Era foarte frumoasă. Mi-a luat mâna și mi-a strecurat-o pe sub pantalonii ei. Și am atins-o. Și pur și simplu nu mi-a venit să cred. Era ca și cum totul avea logică. Până când și-a vârât mâna pe sub pantalonii mei și m-a atins.

Atunci am oprit-o.

— E ceva în neregulă? m-a întrebat. Te-a durut?

Am clătinat din cap. De fapt, chiar îmi plăcuse. Nu știam ce fusese în neregulă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să...

— Nu. Să nu-ți pară rău, am spus.

— Dar mă simt prost, a spus.

— Te rog, nu te simți prost. A fost foarte plăcut, am spus.

Începeam să mă supăr destul de tare.

— Nu ești pregătit? m-a întrebat.

Am încuviințat din cap. Dar nu asta era. Nu știam care era motivul.

— E OK dacă nu ești pregătit, a spus.

Era foarte drăguță cu mine, dar eu mă simțea realmente prost.

— Charlie, vrei să te duci acasă? m-a întrebat.

Cred că am încuviințat din cap pentru că m-a ajutat să mă îmbrac. Și pe urmă și-a pus și ea cămașa. Și-mi venea să-mi trag șuturi în cur pentru că fusesem așa un copil. Pentru că eu o iubeam pe Sam. Și eram împreună. Și eu am stricat totul. Pur și simplu, am stricat totul. Îngrozitor. Mă simțeam oribil.

M-a dus afară.

— Vrei să te duc cu mașina? a întrebat.

Eu venisem cu mașina tatei. Nu eram beat. Ea părea foarte îngrijorată.

— Nu, mulțumesc.

— Charlie, n-am să te las să conduci în halul ăsta.

— Îmi pare rău. O să merg pe jos atunci, am spus.

— E două noaptea. Te duc eu cu mașina acasă.

S-a dus în altă cameră să ia cheile de la mașină. Eu stăteam în holul de la intrare. Simțeam că-mi vine să mor.

— Ești alb ca varul la față, Charlie. Vrei să-ți aduc niște apă?

— Nu. Nu știu.

Am început să plâng în hohote.

— Uite. Stai întins pe canapea, a spus.

M-a întins pe canapea. Mi-a adus o cârpă umedă și mi-a pus-o pe frunte.

— Poți să dormi aici la noapte. OK?

— OK.

— Numai liniștește-te. Respiră adânc.

Am făcut ce mi-a spus să fac. Și chiar înainte să adorm, am spus ceva.

— Nu pot să mai fac asta. Îmi pare rău, am spus.

— E OK, Charlie. Culcă-te, a spus Sam.

Dar eu nu mai vorbeam cu Sam. Vorbeam cu altcineva.

Când am adormit, am avut un vis. Fratele meu, sora mea și cu mine ne uitam la televizor împreună cu mătușa Helen. Totul se derula cu încetinitorul. Sunetul era bruiat. Iar ea făcea ceea ce făcea Sam. Atunci m-am trezit. Și nu știam ce mama naibii se întâmplă. Sam și Patrick stăteau în picioare deasupra mea. Patrick m-a întrebat dacă vreau să mănânc ceva la micul dejun. Cred că am încuviințat din cap. Ne-am dus și-am mâncat. Sam încă arăta îngrijorată. Patrick arăta normal. Am mâncat bacon și ochiuri cu părinții ei și toată lumea a discutat banalități. Nu știu de ce îți spun despre bacon și ochiuri. Nu e important. Nu e important deloc. Mary Elizabeth și toți ceilalți au venit acolo și, în timp ce mama lui Sam verifica de două ori fiecare articol, ne-am dus cu toții pe alee. Părinții lui Sam și Patrick s-au urcat în dubă. Patrick s-a urcat la volanul camionetei lui Sam, spunându-le tuturor că îi va revedea în două zile. Apoi, Sam i-a îmbrățișat și și-a luat rămas-bun de la toți. Dat fiind că se întorcea pentru câteva zile spre sfârșitul verii, era mai mult un fel de „pe curând” decât un „rămas-bun”.

Eu am rămas ultimul. Sam s-a apropiat de mine și m-a ținut în brațe multă vreme. În cele din urmă, mi-a șoptit în ureche. Mi-a spus o mulțime de lucruri minunate despre cum a fost OK că nu am fost pregătit noaptea trecută și cum o să-i fie dor de mine și cum voia ca eu să am grijă de mine cât timp va fi plecată.

— Ești prietena mea cea mai bună, a fost tot ce-am putut spune în replică.

A zâmbit și m-a sărutat pe obraz, și a fost ca și cum, pentru o clipă, partea urâtă a nopții trecute dispăruse. Dar tot am simțit că e vorba mai mult de un rămas-bun decât de un „pe curând”. Ideea e că n-am plâns. Nu știam ce simțeam.

În sfârșit, Sam s-a urcat în camioneta ei, iar Patrick a pornit motorul. Și s-a auzit o melodie grozavă. Și toți au zâmbit. Chiar și eu. Dar nu mai eram acolo.

Abia când n-am mai zărit mașinile, am revenit și am început să mă simt rău din nou. Dar, de data asta, senzația de rău era mult mai intensă. Mary Elizabeth și toți ceilalți plângeau acum și m-au întrebat dacă vreau să merg și eu la Big Boy sau ceva de genul. Le-am spus că nu. Mulțumesc. Trebuie să plec acasă.

— Ești OK, Charlie? m-a întrebat Mary Elizabeth.

Cred că începeam să arăt rău din nou, pentru că părea îngrijorată.

— Sunt bine. Doar că-s obosit, am mințit.

M-am urcat în mașina tatei și am plecat. Și auzeam toate cântecele alea la radio, dar radioul nu era pornit. Iar când am ajuns pe alee, cred că am uitat să opresc motorul. M-am dus direct la canapeaua din camera familiei, unde e instalat televizorul. Și am putut să văd programele de la televizor, doar că acesta

nu era pornit.

Nu știi ce e în neregulă cu mine. E ca și cum tot ce pot să fac este să scriu toate această sporovăială ca să nu mă dezintegrez. Sam a plecat. Iar Patrick n-o să se întoarcă decât peste câteva zile. Iar eu nu pot să vorbesc cu Mary Elizabeth sau cu altcineva sau cu fratele meu sau cu altcineva din familia mea. Exceptând-o, poate, pe mătușa Helen. Dar ea nu mai e. Și chiar dacă ar fi aici, cred că n-aș putea să vorbesc nici cu ea. Pentru că încep să simt de parcă ceea ce am visat despre ea noaptea trecută ar fi fost adevărat. Iar întrebările psihiatrului meu nu erau ciudate, la urma urmelor.

Nu știi ce-ar trebui să fac acum. Știu că alți oameni pătesc lucruri mult mai rele. Știu asta, dar totul se prăbușește oricum, și nu mă pot împiedica să mă gândesc că băiețelul care mănâncă niște cartofi prăjiți cu mămica lui la mall o să se facă mare și-o s-o lovească pe sora mea. Aș face orice să nu mă mai gândesc la asta. Știu că iar gândesc prea repede, și totul e în capul meu ca o transă, dar e acolo și nu vrea să plece. Îl văd mereu, iar el o tot lovește pe sora mea, și nu vrea să înceteze, iar eu vreau ca el să înceteze pentru că, de fapt, nu o face cu intenție rea, dar pur și simplu nu vrea să asculte, iar eu nu știu ce să fac.

Îmi pare rău, dar trebuie să închei scrisoarea asta acum.

Dar, mai întâi, vreau să-ți mulțumesc pentru că ai fost unul dintre aceia care ascultă și înțeleg și nu încearcă să se culce cu tipe, chiar dacă ai fi putut să o faci. Vorbesc serios și-mi pare rău că te-am supus la toate astea când nici măcar nu știi cine sunt și nu ne-am cunoscut niciodată personal și nu pot să-ți spun cine sunt pentru că am promis să păstrez toate acele mici secrete. Dar n-aș vrea să crezi că ți-am ales numele din cartea de telefoane. M-ar ucide dacă ai crede asta. Deci, te rog să mă crezi când îți spun că m-am simțit îngrozitor după ce Michael a murit și am văzut o fată în clasă, care nu m-a observat, și a vorbit doar despre tine cu o prietenă de-a ei. Și, cu toate că nu te cunoșteam, am avut senzația că te-aș cunoaște, pentru că îmi păreai a fi un om foarte bun. Genul de om pe care nu l-ar deranja să primească scrisori de la un puști. Genul de persoană care ar înțelege că scrisorile sunt mai bune decât un jurnal intim, pentru că se stabilește o legătură strânsă, pe când un jurnal intim poate fi găsit. Doar că nu vreau să-ți faci griji în privința mea, sau să crezi că m-ai cunoscut sau să-ți irosesc timpul mai mult de-atât. Îmi pare tare rău că ți-am irosit timpul, pentru că însemni cu adevărat mult pentru mine și sper că ai o viață foarte frumoasă pentru că eu cred că o meriți. Chiar cred asta. Și sper că așa stau lucrurile. Bine, atunci. Rămâi cu bine.

Mereu cu drag,
Charlie

³ Actriță americană cunoscută pentru rolurile din sitcomurile de televiziune. (N.t.)

⁴ Titlul original: *The Fountainhead*, de Ayn Rand. (N.t.)

⁵ Aluzie la Universitatea Brown, absolvită de profesor, *brown* însemnând și maro, în engleză. (N.t.)

⁶ În original, *freshman fifteen*, expresie care se referă la o anumită greutate suplimentară (stabilită arbitrar la cincisprezece livre — sau aproximativ șapte kilograme) pe care studenții ar căpăta-o în primul an de colegiu. (N.t.)

Epilog

23 august 1992

Dragă prietene,

Am fost în spital în ultimele două luni. Abia ieri m-au externat. Doctorul mi-a spus că mama și tata m-au găsit așezat pe canapeaua din camera familiei. Eram complet dezbrăcat și mă uitam la televizor, care nu era pornit. Nu voiam să vorbesc sau să ies din starea aia, mi-au spus. Tata chiar mi-a tras o palmă ca să mă trezească și, cum ți-am mai spus, el nu m-a bătut niciodată. Dar n-a mers. Prin urmare, m-au adus la spitalul la care am mai fost internat când aveam șapte ani, după ce mătușa Helen a murit. Mi-au spus că, vreme de o săptămână, n-am vorbit cu nimeni și nici n-am recunoscut pe nimeni. Nici măcar pe Patrick, care presupun că m-a vizitat în acea perioadă. E înfricoșător să te gândești la așa ceva.

Tot ce-mi amintesc e c-am pus scrisoarea în cutia poștală. Următorul lucru pe care-l știu e că stăteam în cabinetul unui medic. Și mi-am adus aminte de mătușa Helen. Și am început să plâng. Și doctorul, care s-a dovedit a fi o femeie tare cumsecade, a început să-mi pună întrebări. La care am răspuns.

Nu prea vreau să vorbesc despre întrebări și răspunsuri. Dar mi-am cam dat seama că tot ce-am visat despre mătușa Helen a fost adevărat. Și, după o vreme, mi-am dat seama că se întâmplase în fiecare sâmbătă în care ne uitam la televizor.

Primele săptămâni la spital au fost foarte grele.

Partea cea mai grea a fost să stau în cabinetul doctoriței când aceasta le-a spus mamei și tatei ce se întâmplase. Niciodată n-am văzut-o pe mama mea plângând atât de mult. Sau pe tatăl meu atât de supărat. Pentru că n-au știut că se întâmplă atunci când se întâmpla.

Dar doctorița m-a ajutat să lămuresc o mulțime de lucruri de atunci. Despre mătușa Helen. Și despre familia mea. Și despre prieteni. Și despre mine. Sunt o mulțime de etape ale lucrurilor de acest gen, iar ea a fost cu adevărat nemaipomenită prin toate aceste etape.

Totuși, chestia care m-a ajutat cel mai mult a fost timpul când puteam să primesc vizitatori. Familia mea, inclusiv fratele meu și sora mea, veneau de fiecare dată în acele zile până când fratele meu a trebuit să se întoarcă la școală ca să joace fotbal. După asta, familia mea a venit fără fratele meu, care îmi trimitea cărți poștale. Chiar mi-a scris în ultima carte poștală că a citit eseul meu despre *Walden* și i-a plăcut mult, lucru care m-a făcut să mă simt tare bine. Exact ca prima oară când l-am văzut pe Patrick. Lucrul cel mai bun în privința lui Patrick e că, și atunci când te afli în spital, el nu se schimbă. Îți spune bancuri ca să te facă să te simți mai bine în loc să-ți pună întrebări despre cum e să te simți mai rău. Chiar mi-a adus o scrisoare de la Sam, în care Sam spunea că se va întoarce la sfârșitul lunii august și,

dacă mă fac mai bine până atunci, ea și Patrick mă vor conduce prin tunel. Și, de data asta, o să pot să stau în spatele camionetei, dacă vreau. Lucruri ca astea m-au ajutat mai mult ca orice.

Zilele când primeam corespondență erau și ele bune. Bunicul mi-a trimis o scrisoare foarte drăguță. La fel și mătușa mea. La fel și bunicul și unchiul Phil. Mătușa Rebecca mi-a trimis flori cu o cartolină semnată de toți verii mei din Ohio. A fost plăcut să știu că se gândeau toți la mine, așa cum a fost drăguț și când Patrick i-a adus pe Mary Elizabeth, Alice, Bob și pe toți ceilalți în vizită. Inclusiv Peter și Craig. Cred că sunt prieteni din nou. Și mă bucur că sunt. Așa cum m-am bucurat că Mary Elizabeth a fost cea care a vorbit cel mai mult. Pentru că făcea ca lucrurile să pară mai normale. Mary Elizabeth chiar a rămas și după plecarea celorlalți. Am fost foarte fericit să am șansa să vorbesc cu ea între patru ochi înainte de plecarea ei la Berkeley. Așa cum am fost fericit pentru Bill și prietena lui când au venit la mine în urmă cu două săptămâni. Se căsătoresc în noiembrie și vor ca eu să merg la nunta lor. E frumos să ai lucruri pe care să le aștepti cu nerăbdare.

Momentul când am început să simt că totul va fi în regulă a fost acela în care sora mea și fratele meu au rămas după ce-au plecat părinții. Se întâmpla la un moment dat în iulie. Mi-au pus o mulțime de întrebări despre mătușa Helen pentru că bănuiesc că lor nu li s-a întâmplat nimic niciodată. Iar fratele meu părea tare trist. Iar sora mea părea tare furioasă. Atunci, în acel moment, lucrurile au început să se limpezească, deoarece nu mai era nimeni de urât după asta.

Ce vreau să spun e că m-am uitat la fratele și la sora mea și m-am gândit că poate într-o zi vor fi mătușă și unchi, la fel cum și eu voi fi unchi. Tot așa cum mama și mătușa Helen erau surori.

Și putem să stăm cu toții laolaltă și să ne întrebăm și să ne simțim prost despre fiecare în parte și să dăm vina pe o mulțime de oameni pentru ceea ce au făcut sau n-au făcut sau pentru ceea ce n-au știut. Habar n-am. Bănuiesc că întotdeauna poate exista cineva pe care să dăm vina. Poate că dacă bunicul meu n-ar fi bătut-o, mama mea n-ar fi atât de tăcută. Și poate că nu s-ar fi măritat cu tata pentru că el nu bate pe nimeni. Și poate că eu nu m-aș fi născut niciodată. Dar sunt foarte bucuroși că m-am născut, așa că nu mai știu ce să spun despre toate astea, mai ales că mama mea pare fericită cu viața pe care o duce, și nu știu dacă mai există ceva de dorit.

E ca și cum, dacă aș da vina pe mătușa Helen, ar trebui să-l învinuiesc pe tatăl ei pentru că a bătut-o și pe prietenul de familie care și-a făcut de cap cu ea când era mică. Și pe persoana care și-a făcut de cap cu el. Și pe Dumnezeu pentru că n-a oprit toate astea și lucruri care sunt mult mai rele. Și am făcut asta pentru o vreme, dar pe urmă n-am mai putut. Pentru că nu ducea nicăieri. Pentru că nu asta era esențialul.

Nu sunt așa cum sunt din cauza a ceea ce am visat și mi-am amintit despre mătușa Helen. Asta am înțeles când lucrurile s-au liniștit. Și cred că e foarte important de știut. M-a făcut să simt că lucrurile sunt clare și că s-au pus cap la cap. Să nu mă înțelegi greșit. Știu că ceea ce s-a întâmplat a fost important. Și a fost nevoie să-mi amintesc. Dar e ca atunci când doctorița mi-a spus povestea celor doi frați care aveau un tată alcoolic înveterat. Unul dintre frați a ajuns un tâmplar priceput care nu bea niciodată. Celălalt frate a ajuns un bețiv la fel de rău ca tatăl său. Când l-au întrebat pe primul frate de ce nu s-a atins de băutură, acesta a spus că, după ce-a văzut ce-a făcut băutura din tatăl lui, n-a fost în stare nici măcar să încerce. Când l-au întrebat pe celălalt frate, a spus că bănuia că învățase să bea pe genunchii tatălui său. Așa că bănuiesc că suntem ceea ce suntem dintr-o mulțime de motive. Și poate că n-o să le știm pe cele mai multe dintre ele. Dar chiar dacă nu avem puterea să alegem de unde venim,

putem totuși să alegem unde ne ducem de acolo. Putem totuși să facem lucruri. Și putem încerca să ne simțim în regulă în privința lor.

Cred că dacă vreodată o să am copii și văd că sunt supărați, n-am să le spun că în China oamenii mor de foame sau orice de genul ăsta pentru că asta n-ar schimba faptul că sunt supărați. Și chiar dacă altcineva pățește lucruri mult mai rele, asta nu prea schimbă faptul că ai ceea ce ai. Bune și rele. Exact așa cum a spus sora mea când am fost internat în spital o vreme. A spus că era foarte îngrijorată în privința plecării la colegiu și, ținând cont de situația prin care treceam, se simțea de-a dreptul fără grai vizavi de asta. Dar nu știu de ce s-ar simți fără grai. Și eu aș fi îngrijorat. Și, serios vorbind, nu cred că eu trec printr-o situație mai bună sau mai rea decât ea. Nu știu. Sunt doar lucruri diferite. Poate că e bine să așezi lucrurile în perspectivă, dar uneori cred că singura perspectivă este să fii cu adevărat acolo. Așa cum a spus Sam. Pentru că e în regulă să simți lucruri. Și să fii ceea ce ești în privința lor.

Ieri, când m-au externat, mama m-a dus cu mașina acasă. Era după-amiază și m-a întrebat dacă mi-e foame. Și am spus că da. Atunci, m-a întrebat ce vreau și i-am spus că voiam să mergem la McDonald's, așa cum făceam când eram mic și mă îmbolnăveam și nu mă duceam la școală. Așa că ne-am dus acolo. Și a fost tare drăguț să fiu cu mama mea și să mănânc cartofi prăjiți. Și mai târziu în seara aceea să fiu cu familia mea la cină și să facem ca lucrurile să fie așa cum au fost întotdeauna. Asta a fost partea uluitoare. Lucrurile își continuă mersul. N-am vorbit despre nimic greu sau ușor. Eram doar acolo, împreună. Și asta a fost de ajuns.

Așa că azi tatăl meu s-a dus la muncă. Iar mama ne-a luat pe mine și pe sora mea în oraș să ne îngrijim de ultimele lucruri pentru sora mea, ținând cont că pleacă la colegiu peste câteva zile. Când ne-am întors, l-am sunat pe Patrick acasă fiindcă spusese că Sam ar trebui să ajungă acasă până atunci. Sam mi-a răspuns la telefon. Și a fost tare drăguț să-i aud vocea.

Mai târziu, au venit la mine cu camioneta lui Sam. Și ne-am dus la Big Boy, așa cum ne duceam mereu. Sam ne-a vorbit despre viața ei la școală, care părea foarte interesantă. Iar eu i-am vorbit despre viața mea la spital, care nu părea interesantă. Iar Patrick a spus bancuri ca să ne facă pe toți să rămânem sinceri. După ce-am plecat, ne-am urcat în camioneta lui Sam și, așa cum promisese Sam, ne-am dus la tunel.

Cam la opt sute de metri de tunel, Sam a oprit mașina, iar eu m-am urcat în spate. Patrick a dat volumul radioului foarte tare, ca să-l pot auzi și, pe când ne apropiam de tunel, am ascultat muzica și m-am gândit la toate lucrurile pe care oamenii mi le-au spus în ultimul an. M-am gândit la Bill când îmi spunea că sunt deosebit. La sora mea spunându-mi că mă iubește. Și la mama. Și chiar și la tatăl și la fratele meu când eram în spital. M-am gândit la Patrick, care mi-a spus că sunt prietenul lui. Și m-am gândit la Sam, când mi-a spus să fac lucruri. Să fiu cu adevărat acolo. Și m-am gândit ce grozav este să ai prieteni și o familie.

Și, când am intrat în tunel, n-am ridicat brațele de parcă aș fi zburat. Am lăsat doar vântul să-mi bată în față. Și am început să plâng și să zâmbesc în același timp. Pentru că nu mă puteam împiedica să nu simt cât de mult am iubit-o pe mătușa Helen fiindcă-mi cumpăra două cadouri. Și cât de mult doream ca darul pe care i-l cumpărasem mamei de ziua mea de naștere să fie cu adevărat deosebit. Și cât de mult doream ca sora mea, fratele meu, Sam și Patrick și toți ceilalți să fie fericiți.

Dar, cel mai mult, plângeam pentru că am fost deodată foarte conștient de faptul că eu eram cel care stătea în picioare în acel tunel, cu vântul bătându-mi în față. Fără să-mi pese dacă vedeam centrul

oraşului. Fără să mă gândesc măcar la asta. Pentru că stăteam în picioare în tunel. Şi chiar am fost cu adevărat acolo. Iar asta a fost de ajuns ca să mă facă să mă simt infinit.

Mâine, încep anul al doilea de liceu. Şi, crezi sau nu, nu-mi mai e așa de teamă să mă duc. Nu sunt sigur dacă voi avea timp să mai scriu scrisori, pentru că s-ar putea să fiu prea ocupat cu încercarea de a „participa”.

Prin urmare, dacă asta va fi ultima mea scrisoare, te rog să mă crezi că lucrurile stau bine în ceea ce mă priveşte și chiar dacă n-ar fi așa, vor sta bine cât de curând.

Iar eu am să cred același lucru despre tine.

Mereu cu drag,
Charlie

Mulțumiri

Am vrut doar să spun despre toți cei cuprinși în lista de mai jos că n-ar fi existat nicio carte fără ei și le mulțumesc din toată inima.

Greer Kessel Hendricks

Heather Neely

Lea, Fred și Stacy Chbosky

Robbie Thompson

Christopher McQuarrie

Margaret Mehring

Stewart Stern

Kate Degenhart

Mark McClain Wilson

David Wilcox

Kate Ward

Tim Perell

Jack Horner

Eduardo Braniff

Și, în sfârșit...

Doctorului Earl Reum, pentru că a scris un poem frumos și lui Patrick Comeaux pentru că și l-a amintit greșit când avea 14 ani.